Benjamin Ludwig

Ginny Moon

din secretele unei fetițe autiste

BENJAMIN LUDWIG

GINNY MOON

Din secretele
unei fetițe autiste

Original: *L'Ordre du jour* [*The Order of the Day*] (2017)

Traducere din limba engleză de:
LAURA MONICA CIBOTARIU
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

2018

6.54 SEARA,
MARŢI, 7 SEPTEMBRIE

Bebelușul electronic din plastic nu se oprește din plâns.

Părinții mei Adoptivi au zis că seamănă foarte bine cu un copil adevărat, dar nu este. Nu pot să-l fac fericit. Nici măcar atunci când îl legăn. Sau când îi schimb scutecul ori îi dau biberonul cu lapte. Chiar și când îi spun *Sst, sst, sst* și îl las să-mi sugă degetul, el se uită la mine fără să înțeleagă nimic și urlă, urlă, urlă.

Îl strâng încă o dată în brațe și îmi repet în gând: „Gata, liniștește-te”, „Gata, liniștește-te”. Apoi încerc să fac și eu ce făcea Gloria ori de câte ori aveam o criză de furie: îi pun mâna pe ceafă și încep să mă legăn înainte și înapoi.

— Totul e bine. Totul e bine, rostesc eu.

Mai întâi mai tare, după aceea mai încet, ca și cum aș fredona un cântec, șoptindu-i: „Îmi pare atât de rău”.

Dar el tot nu se potolește.

Îl așez pe patul meu și atunci când începe să plângă și mai tare îmi caut Păpușa Bebeluș – cea adevărată –, chiar dacă știu că nu e aici. Am lăsat-o în apartamentul Gloriei, însă mă îngrijorează foarte tare tocmai pentru că e foarte plângăcioasă, așa că simt nevoia să o caut. E un fel de regulă întipărită în mintea mea. O caut prin sertare, în dulap, scotocesc prin toate locurile în care ar putea fi o Păpușă Bebeluș. Până și în valiza mare, neagră în formă de cutie. O scot de sub pat. O deschid, trăgând fermoarul dintr-un capăt în celălalt. Dar Păpușa mea Bebeluș nu e înăuntru.

Inspir adânc. Trebuie să fac bebelușul să se oprească din plâns. Dacă-l voi pune în valiză și voi așeza în jurul lui destule pături și jucării de pluș, apoi voi împinge valiza din nou sub pat, probabil că nu-l voi mai auzi. Va fi ca și cum aș izola zgomotul undeva departe în creierul meu.

Fiindcă mintea este în cap. Este un loc foarte, foarte întunecat, unde nimeni, în afară de mine, nu poate vedea nimic.

Așa că asta fac. Așez bebelușul electronic din plastic în valiză și îi pun pe față o pătură, o pernă și câteva jucării de pluș. Cred că, după câteva minute, zgomotul se va opri.

Deoarece, pentru a putea plânge, trebuie să poată respira mai întâi.

7.33 SEARA,
MARŢI, 7 SEPTEMBRIE

Am făcut duș, dar bebelușul electronic din plastic plânge în continuare. Ar fi trebuit să tacă până acum, însă nu s-a întâmplat așa.

Părinții mei Adoptivi stau pe canapea și urmăresc un film. Mama mea Adoptivă stă cu picioarele într-o găleată cu apă – spune că e un remediu pentru picioare umflate.

Intru în living, mă postez în fața ei și aștept. Mă simt mult mai bine în prezența femeilor decât în prezența bărbaților.

— Hei, Ginny, zice Mama mea Adoptivă, în timp ce Tatăl meu Adoptiv apasă butonul de pauză al telecomenzii. Ce s-a întâmplat? Am impresia că vrei să ne spui ceva.

— Ginny, adaugă Tatăl meu Adoptiv, iar ți-ai mușcat mâinile? Sângerezi.

Au fost două întrebări, așa că nu răspund.

— Ginny, ce nu este în regulă? mă întreabă Mama Adoptivă.

— Nu mai vreau bebelușul electronic din plastic.

— Au trecut aproape patruzeci de minute de când ai intrat să faci duș, zice ea. Ai încercat să-l faci să tacă? Uite. Ține asta până când îți aducem niște plasturi.

Îmi întinde un șervețel.

— I-am dat biberonul și i-am schimbat scutecul de trei ori, continui eu. L-am legănat, dar nu se oprea din plâns, așa că l-am…

Mă opresc brusc.

— Scoate un altfel de sunet, remarcă Tatăl meu Adoptiv. Nu știam că poate să plângă atât de tare.

— Îl poți face să tacă, te rog? îi spun eu Mamei mele Adoptive, te rog!

— E grozav să te aud cerând ajutor, adaugă Mama mea Adoptivă. Patrice ar fi mândră de asta.

Undeva, pe hol, aud din nou plânsul, așa că încep să caut locuri în care să mă ascund. Îmi aduc aminte cum obișnuia Gloria să iasă din dormitor când auzea țipătul Păpușii mele Bebeluș. În special când avea un prieten-bărbat în vizită. Uneori, când păpușa plângea și o auzeam pe Gloria apropiindu-se, obișnuiam să o iau în brațe.

Apuc strâns șervețelul și închid ochii.

— Dacă o faceți să tacă, o să cer ajutor de fiecare dată, precizez eu și apoi deschid ochii.

— Mă duc să arunc o privire, zice Tatăl meu Adoptiv.

Se ridică, iar atunci când trece pe lângă mine, mă feresc. Abia pe urmă îmi dau seama că nu e Gloria. El mă privește amuzat și se duce în hol. Aud cum deschide ușa camerei mele. Plânsul răsună și mai tare.

— Știi, nu cred că asta va funcționa, e de părere Mama mea Adoptivă. Am vrut să vezi cum ar fi să avem în casă un copil adevărat, dar nu pare să fi fost o idee bună.

În dormitorul meu, plânsul se aude foarte tare. Tatăl meu Adoptiv se întoarce în living trecându-și o mână în păr.

— L-a pus în valiză, murmură el.

— Cum?

— A trebuit să-mi dau seama de unde se auzea plânsul. A pus păpușa într-o valiză, a acoperit-o cu pături și jucării de pluș, apoi a tras fermoarul geamantanului și l-a băgat sub pat, explică el.

— Ginny, de ce ai făcut așa ceva? mă întreabă Mama mea Adoptivă.

— Nu s-a fi oprit din plâns, răspund eu.

— Da, dar…

— Uite ce, o să ajungem cu toții la exasperare dacă nu terminăm odată cu asta. Am încercat să-i opresc plânsul, dar nu am reușit. Cred că a ajuns într-un punct în care păpușa nu mai poate fi liniștită. Haideți să o sunăm pe doamna Winkleman, profesoara de igienă și sănătate, o întrerupe Tatăl Adoptiv.

— În dimineața asta i-a dat lui Ginny numărul pe care poate fi apelată în caz de urgență, spune Mama mea Adoptivă. E notat pe o bucată de hârtie. Verifică în ghiozdanul ei.

El se duce în hol și deschide din nou ușa dormitorului meu, plânsul se aude din nou, iar eu îmi acopăr urechile; iese cu ghiozdanul meu în mână, iar Mama mea Adoptivă găsește bucata de hârtie și își scoate telefonul.

— Doamna Winkleman? o aud eu întrebând, mama lui Ginny la telefon. Mă tem că avem o problemă cu bebelușul.

— Nu-ți face griji, Ginny, mă asigură Tatăl meu Adoptiv. Asta se va termina în câteva minute și apoi poți să te pregătești de culcare, îmi pare

rău că e atât de supărător și de enervant pentru tine. Noi chiar am crezut că…

— Doamna Winkleman spune că există în spate, în dreptul gâtului, butonul de închidere.

Tatăl Adoptiv intră în dormitorul meu. Încep să număr. Când ajung la doisprezece, plânsul încetează. Iar acum pot respira din nou.

2.27 DUPĂ-AMIAZA, MIERCURI, 8 SEPTEMBRIE

În timpul celei de-a patra ore de curs, adică Studii Sociale, doamna Lomos a venit în clasă pentru a-mi transmite un mesaj. Ea este îndrumătoarea mea. Poartă cercei mari, rotunzi și e machiată strident.

— Părinții tăi vin la școală pentru o întrevedere, anunță ea. Te vor duce acasă după aceea, așa că, atunci când se vor auzi „Anunțurile După-amiezii” și va suna de ieșire, te rog să rămâi în Camera Cinci cu domnișoara Dana. Poți să-ți faci tema. Te vor chema acolo la un moment dat.

Așadar, mă aflu în Camera Cinci – locul în care merg pentru Artele Limbajului împreună cu toți ceilalți copii cu nevoi speciale. Fiindcă sufăr de autism și prezint dizabilități de dezvoltare. Ieri nu mi-a zis nimeni că astăzi va avea loc o întrevedere. Cred că este vorba despre bebelușul electronic din plastic.

Domnișoara Dana este de serviciu la autobuz. O văd pe fereastră, purtând vesta ei portocalie. Stă lângă Autobuzul Numărul 74. Cel care mă duce acasă. În spatele și în fața acestuia sunt alte autobuze, iar mai mulți copii încolonați urcă în ele. În hol, toți copiii se pregătesc pentru sport. Alison Hill și Kayla Zadambidge au plecat deja. Ele sunt alte fete care vin la Camera Cinci cu mine și cu Larry.

Autobuzele pleacă, de obicei, la 2.30, dar trei minute nu sunt suficiente ca să pot intra pe internet. Încerc de mult să mă descurc și să intru singură pe internet, cu toate că nu am voie să-l folosesc decât în prezența unui adult.

Odată, când eram cu Carla și Mike, am luat laptopul ei și l-am ascuns în dulap. Tocmai scriam pe Google „Gloria LeBla”, când ușa s-a deschis și

Carla m-a descoperit. Mi-a luat computerul și, când m-am ridicat, a început să urle și m-am speriat foarte rău. Odată la școală, când făceam un referat despre pisicile mari, am încercat să caut pe Google „Gloria vinde pisici Maine Coon”, pentru că din asta trăia ea.

Dar profesoara mea m-a prins și când am venit la școală, noii mei Părinții Adoptivi, Maura și Brian, au decis că nu pot să mai intru pe internet, pentru că vor să mă protejeze, fiindcă mă iubesc și internetul nu e sigur. „Nu e sigur pentru că noi știm că o vei căuta pe Gloria” este ceea gândește ea, de fapt, chiar dacă nu rostește ultima parte. Și are dreptate, pentru că Gloria este tot în apartament, împreună cu Păpușa mea Bebeluș. Nu știu în ce oraș. Trebuie să aflu dacă ea a găsit Păpușa mea Bebeluș, sau dacă a trecut prea mult timp și acum e prea târziu. Dar dacă nu e, trebuie să o scot repede din valiză și să am iarăși foarte mare grijă de ea, pentru că Gloria pleacă uneori zile în șir. În plus, are o mulțime de prieteni-bărbați, ca Donald. Ea își iese din minți și lovește. „Aș vrea să pot fi aici mai des, dar nu pot, obișnuia să-mi spună Crystal cu un C atunci când îi povesteam tot ce făcea Gloria. Asigură-te că vei avea mare grijă de Păpușa ta Bebeluș, așa cum spune mama ta. Ea va fi mereu micul tău copilaș, indiferent ce s-ar întâmpla”.

Am început să-mi mușc degetele.

Larry intră. Își lasă ghiozdanul pe un pupitru și își sprijină de perete ortezele pentru brațe, apoi se așază. Ortezele sunt ca niște cârje, doar că sunt atașate corpului. Acestea îl fac pe Larry să semene cu o lăcustă. El are părul șaten și ochi căprui. Ai mei sunt verzi. În plus, el cântă mereu și nu îi place matematica așa cum îmi place mie.

— Bună, micuțo, mă salută el.

— Larry, nu sunt nicio „micuță”, răspund eu. Am treisprezece ani. Încă nu știi asta? E neplăcut.

Neplăcut înseamnă când repeți ceva la nesfârșit și oamenii se satură și devin iritați – așa cum Patrice obișnuia să-mi spună întruna că eram și eu un fel de păpușă bebeluș atunci când locuiam în apartamentul Gloriei. Asta a zis ea atunci când am încercat să-i explic că trebuia să mă duc să o verific. Ea nu a înțeles nimic.

Larry își întinde brațele și cască.

— Doamne, sunt atât de obosit. A fost o zi tare lungă. Trebuie să stau aici până vine mama să mă ducă la antrenamentul de volei al surorii mele.

— Ar trebui să-ți faci temele în timp ce aștepți, îl atenționez eu, pentru că asta e ceea ce mi-a spus și mie să fac doamna Lomos.

Îmi scot manualul de Artele Limbajului și caut pagina 57, pe care este un poem de Edgar Allan Poe.

— Nu, replică Larry. Vreau să-mi verific pagina de Facebook.

Se ridică și își pune din nou brațele în orteze, apoi se duce la computer. Îl urmăresc cu privirea.

— Ai cont de Facebook? mă întreabă Larry când ajunge lângă monitor.

Fără să se întoarcă spre mine, începe să tasteze.

— Nu, îi răspund eu cu privirea în pământ.

— Atunci, micuțo, trebuie să-ți faci unul, mă sfătuiește el uitându-se la mine. Toți puștii cool sunt pe Facebook, pricepi?

Larry spune „pricepi?" tot timpul. Cred că e mai mult o expresie.

— Nu am voie să intru pe internet fără asistența unui adult, îi explic eu.

— Ai dreptate. Îmi amintesc. De ce nu te lasă părinții tăi să-l folosești?

— Deoarece Gloria e pe internet.

— Cine e Gloria?

— Gloria e mama mea naturală. Înainte locuiam cu ea.

Mă opresc brusc.

— E ușor de găsit? întreabă Larry.

— Nu, răspund eu clătinând din cap. Am încercat să o găsesc de trei ori, din casele Părinților mei Adoptivi, dar nu-i știu adresa.

— Adică on-line, zice Larry. Cum spuneai că se numește?

— Gloria, răspund eu, sărind în picioare.

— Gloria și mai cum?

— Gloria LeBlanc, precizez eu.

A trecut mult timp de când nu mi-am mai rostit fostul nume – LeBlanc. E ca și cum m-aș fi lăsat originile în urmă atunci când am venit să locuiesc împreună cu noii mei Părinți Adoptivi. Cu Brian și Maura Moon. Numele meu este acum Ginny Moon, dar ceva din Vechea Ginny s-a păstrat.

— Dictează-l pe litere, îmi cere Larry, iar eu mă conformez.

Tastează, apoi îmi face loc și îmi arată scaunul.

Mă așez, pe urmă o văd.

Părul Gloriei este diferit, dar cel puțin are poze cu pisici din rasa Maine Coon care-i umplu toată pagina. Încă este foarte, foarte slabă. Nu am mai văzut-o și nici nu am mai vorbit cu ea de când aveam nouă ani. Atunci când

a venit poliția și ea a spus: „Îmi pare atât de rău! Îmi pare atât de rău, Ginny!” Acum am treisprezece ani, dar voi împlini paisprezece în 18 septembrie, iar până atunci mai sunt nouă zile, pentru că:

18 septembrie –
 9 septembrie =
 9.

Prima oară am fost dată spre adopție la nouă ani.

— Micuțo! mi se adresează Larry.

Revin la realitate.

— Ce e? îl întreb eu.

— Vrei să vezi dacă e dispusă să converseze cu tine?

Sunt emoționată. Fiindcă „să converseze” înseamnă „să vorbească”.

Larry îmi arată o anumită parte a ecranului.

— Aici. Dă clic aici.

Asta fac, pe urmă văd un loc în care să scriu.

— Tastează ceva, mă îndeamnă Larry. Salut-o și adresează-i o întrebare.

Nu vreau să o salut. În schimb, încep să tastez întrebarea pe care o pun tuturor, dar pe care nimeni nu o înțelege: „Ai găsit Păpușa mea Bebeluș?” Și apoi aștept.

— Trebuie să dai clic pe *Send.*

Dar eu nu-l aud, pentru că imaginile cu poliția, Gloria și bucătăria ei se derulează atât de repede în mintea mea, încât nu mă pot concentra. Amintirile mă invadează. O văd pe Gloria cu fața lipită de perete în timp ce un polițist o ține cu forța. Ușa dărâmată și lumina care intra de afară, în timp ce două pisici o zbughesc speriate afară. Nu-mi aduc aminte care.

— Aici, îl aud pe Larry spunând. O să dau eu clic pentru tine.

Văd cum se mișcă săgeata pe ecran în fața mea. Aceasta atinge butonul *Send,* după aceea încep să număr, înainte ca răspunsul să ajungă. Răspunsul acesta îl aștept de ani de zile.

Trec șase secunde. Apoi sub cuvintele pe care le-am tastat pe ecran apar altele: „Tu ești, Ginny?”

Dar acesta nu e un răspuns la întrebarea mea. Vreau să-mi mușc degetele, însă nu pot face asta, pentru că mi s-a pus o întrebare și e rândul meu să tastez. Așa că scriu: „Da, sunt Ginny. Nu ai răspuns la întrebarea mea”. Și pe urmă dau clic pe *Send,* așa cum mi-a arătat Larry.

Imediat apare încă un cuvânt pe ecranul luminos al computerului. E cu litere mari și mi se pare că urlă. Cuvântul e „DA!”

Și apoi:

NOI ȚI-AM GĂSIT PĂPUȘA BEBELUȘ, DAR UNDE NAIBA EȘTI TU?!

Vreau să scriu „Ai grijă de ea?”, dar mâinile îmi tremură atât de tare, încât nu pot face ceea ce îmi doresc. Plus că Gloria m-a întrebat ceva. Deschid și închid palmele de trei ori, după aceea le pun între genunchi, iar în cele din urmă le scot și tastez: „În Camera Cinci, cu Larry”.

Ea scrie din nou:

CINE ESTE LARRY? CARE E ADRESA TA?

Îmi mușc degetele. Trebuie să fac asta, pentru că nu vreau să vorbesc despre Larry și nici să îi dezvălui care este adresa mea. Vreau să vorbesc doar despre Păpușa mea Bebeluș. Chiar dacă Gloria a răspuns „DA! NOI ȚI-AM GĂSIT PĂPUȘA BEBELUȘ!”, nu pot fi sigură că spune adevărul sau că păpușa mea e în regulă. Gloria nu e de încredere, este neserioasă și inconsecventă. Ea minte des. Așa că deschid și închid mâinile de două ori, îmi amintesc să respir și tastez:

Larry e prietenul meu. 57 Cedar Lane Greensbor.

Mă opresc din scris pentru că o aud pe domnișoara Dana venind pe hol. Vorbește cu cineva. Probabil cu o profesoară, chibzuiesc eu.

Ceea ce înseamnă că într-un minut voi fi surprinsă la calculator.

— Micuțo? spune Larry.

El stă în picioare în spatele meu, iar vocea lui e îngrijorată.

„Trebuie să plec”, dar imediat ce dau clic pe *Send* aș vrea să mă întorc să mai scriu „Poți, te rog, te rog, te rog să-mi aduci Păpușa Bebeluș?” însă cursul meu e aproape gata și domnișoara Dana poate intra în orice clipă.

Mă ridic repede și mă îndepărtez de computer. Atunci, cineva mă atinge pe umăr, iar eu tresar speriată și mă apăr ridicând un braț.

E cât pe aci să cad. Când văd că e doar Larry, că nimeni nu vrea să mă lovească, îmi las mâna în jos și mă uit din nou la ecran, unde a apărut alt mesaj:

MANICOON. COM

AICI MĂ POȚI GĂSI ÎN CAZ DE CEVA.

Și pe urmă:

LA NAIBA, TREBUIE SĂ *PLEC, VOI FI AICI MÂINE.*

Mă uit în altă parte. Nu o mai văd nici pe Gloria, nici apartamentul, nici Păpușa mea Bebeluș. Îl zăresc doar pe Larry, cu un braț scos din orteză și cu mâna suspendată în aer.

— Ușurel, fetițo. Te simți bine? Vino. Trebuie să ne așezăm și să ne scoatem cărțile.

Apoi el își mușcă buza și adaugă:

— Am să închid computerul, în regulă? Nu mă mai speria, bine?

Întinde mâna, apucă mouse-ul și dă clic pe „X"-ul din colțul de sus al ecranului. Se duce la pupitrul lui și se așază. Împing scaunul, mă ridic, îmi șterg mâinile și mă uit la poza lui Edgar Allan Poe.

Domnișoara Dana intră pe ușă.

— Ginny, părinții tăi vor să te vadă în biroul doamnei Lomos, anunță ea.

Îmi iau ghiozdanul și ies din încăpere. Când ajung pe hol, încep să alerg, atingând peretele cu degetele. Simt că aș putea să cad dacă nu ating ceva, însă continui să alerg. Sunt încă emoționată, dar și speriată în același timp.

Fiindcă Gloria va veni. Aici, la școala mea.

2.50 DUPĂ-AMIAZA, MIERCURI, 8 SEPTEMBRIE

Părinții mei Adoptivi sunt în fața ușii micului birou al doamnei Lomos.

— Să intrăm în sala de conferințe, Ginny, propune aceasta. Facem cinci pași pentru a ajunge în sala de conferințe. Părinții mei Adoptivi se așază la o masă, așa că iau și eu loc.

— Bună, Ginny, îmi spune Mama mea Adoptivă.

— Bună, îi răspund eu.

Ea stă pe scaun ținându-și mâinile pe burta de gravidă, mare cât o minge de baschet. Burta Tatălui meu Adoptiv e la fel de mare, fața lui e rotundă, dar el nu are barbă albă sau nas roșu precum cireașa.

— Ginny, părinții tăi au venit să discutăm despre ce s-a întâmplat noaptea trecută cu bebelușul electronic, începe discuția doamna Lomos.

Îi aștept să vorbească, dar nu o fac.

— M-au înștiințat că l-ai pus într-o valiză, continuă doamna Lomos. E adevărat?

— Vorbiți despre bebelușul electronic din plastic? întreb eu. Doamna Lomos mă privește ciudat.

— Da, desigur, spune ea.

— Atunci, da, răspund eu.

— De ce l-ai pus acolo? întreabă doamna Lomos.

Mă asigur că am gura închisă bine, pentru ca nimeni să nu se poată uita înăuntru. Apoi o privesc pe deasupra ochelarilor mei.

— Fiindcă urla, explic eu.

— Așa că ai decis să-l ascunzi sub toate păturile tale și să închizi bine valiza cu fermoarul?

— Nu, am lăsat păturica mea afară.

Acesta e singurul lucru care mi-a rămas de la Gloria. Mama ei franțuzoaică a ajutat-o să o confecționeze atunci când Gloria a fugit cu mine în Canada, după ce m-a luat din spital. Ele au făcut-o împreună, doar pentru mine și pentru nimeni altcineva. Eu o folosesc mereu pentru a-mi înfășa în ea Păpușa Bebeluș.

— În regulă, dar de ce nu ai încercat să liniștești bebelușul? întreabă doamna Lomos.

— Am încercat să liniștesc bebelușul electronic din plastic, răspund eu. I-am spus „Sst, sst” așa cum trebuia, am încercat să-i dau degetul meu, dar gaura din gura lui nu s-a deschis. I-am dat și un biberon cu lapte.

— Și nu a mers nici asta? adaugă ea.

Clatin din cap în semn că nu.

— Ai mai făcut și altceva pentru a-l potoli pe bebeluș? mă întreabă Tatăl meu Adoptiv.

Mă asigur din nou că gura mi-e închisă și că nimeni nu poate vedea înăuntru. Clatin a doua oară din cap în semn că nu.

Deoarece minciuna e ceva ce iese din gură. O minciună este ceva ce se rostește.

— Ești sigură? insistă el. Gândește-te bine.

Eu chibzuiesc doar că trebuie să-mi țin gura închisă în continuare.

— Ginny, în interiorul bebelușului electronic este un mic computer, intervine doamna Lomos. Acesta înregistrează de câte ori a fost hrănit și

schimbat bebelușul și cât de mult a plâns. Reușește chiar să țină evidența loviturilor și zgâlțâielilor.

Toți se uită la mine. Nu știu ce sunt *loviturile* și *zgâlțâielile,* dar nu m-a întrebat nimeni nimic, așa că-mi țin gura foarte bine închisă.

Tatăl meu Adoptiv scoate o coală de hârtie.

— Computerul spune că păpușa a fost lovită de optzeci și trei de ori și că a fost zgâlțâită de patru ori, zice el, apoi lasă jos foaia de hârtie. Ginny, tu ai lovit bebelușul?

— *Bebelușul electronic din plastic,* spun eu, chiar dacă știu că regula este să *Nu corectăm.*

— Nu contează dacă bebelușul a fost real sau nu, adaugă el. Te-am rugat să încerci să ai grijă de bebeluș. Nu putem…

— Brian, îl oprește Mama mea Adoptivă, apoi mi se adresează: Ginny, nu e normal să lovești sau să zgâlțâi un copil. Chiar dacă bebelușul nu este real. Înțelegi acest lucru?

Îmi place mult Mama mea Adoptivă. Ea mă ajută la teme în fiecare seară după cină și îmi explică tot felul de lucruri pe care nu le înțeleg. În plus, jucăm împreună șah chinezesc când mă întorc acasă de la școală.

— Atunci când eram în apartament cu Glo…

— Știm ce s-a întâmplat în apartament, mă întrerupe ea. Și ne pare foarte, foarte rău că te-a rănit. Dar nu e bine să faci rău unor bebeluși. Niciodată. Așa că va trebui să începi din nou terapia cu Patrice. Ea te va ajuta să devii o soră mai bună când se va naște copilul.

Patrice este o terapeută pentru *tulburări de atașament.* Nu am mai văzut-o de la adopție, care a avut loc în iunie. Am locuit cu Părinții mei Adoptivi în Casa Albastră timp de un an înainte de adopție. Tot atunci am început să merg și la noua mea școală. Ceea ce-mi reamintește că Gloria este pe drum chiar în acest moment. Nu știu cât îi va lua să ajungă aici. Sau dacă va ajunge înainte să mă duc la Patrice. Și asta e important, pentru că trebuie să știu când se vor petrece lucrurile în așa fel încât să pot număra, să-mi verific ceasul și să mă asigur că totul funcționează normal.

Îmi mușc tare degetele.

— Când o voi vedea pe Patrice? întreb eu.

— O vom suna astăzi să aflăm când va fi disponibilă, răspunde Mama mea Adoptivă. Probabil la începutul săptămânii viitoare, dacă nu are o agendă prea încărcată. Sunt sigură că va găsi o fereastră pentru tine.

2.45 DUPĂ-AMIAZA,
JOI, 9 SEPTEMBRIE

Gloria nu a venit la școală astăzi. Am tot așteptat, apoi ceasul meu și toate celelalte din încăpere au arătat 2.15. Am auzit clopoțelul, am ieșit afară cu toți ceilalți copii și m-am îndreptat spre autobuz. Am ajuns acasă, iar în acest moment sunt confuză în legătură cu ceva mult mai urgent. Patrice spune că *mai urgent* înseamnă *ceva mai important decât altceva.* Lucrul mai urgent este faptul că cineva e furios aici, la Casa Albastră. Trebuie să-mi dau seama cine anume.

Stau pe prima treaptă a verandei. Încă am ghiozdanul în spate și îmi țin flautul în mână. Cutia noastră poștală este răsturnată și sunt urme de anvelope pe asfalt, ceea ce înseamnă că cineva a demarat în trombă. Asta fac oamenii atunci când se află într-o mașină și sunt furioși la culme. Am rămas pe loc pentru câteva clipe, întrebându-mă cine ar fi putut să lase urmele acelea, iar când am ridicat privirea am observat că mașina Tatălui meu Adoptiv era pe aleea din față, lângă cea a Mamei Adoptive. De obicei, el este la serviciu la ora asta.

Îmi îndrept ochelarii cu un deget. Mă uit la urmele de anvelope, îmi aduc aminte că, la 2.44, chiar înainte ca autobuzul să se oprească în fața Casei Albastre, am văzut două mașini de poliție venind din direcție opusă. Mergeau încet, așa că am inspirat adânc și mi-am ținut respirația până când m-au depășit.

Nu-mi plac polițiștii. Toți seamănă între ei.

Apoi am coborât din autobuz și am văzut cutia poștală și urmele de anvelope. Deschid ușa verandei și simt imediat fum de țigară. Sunt surprinsă, deoarece nimeni din Casa Albastră nu fumează. Mirosul îmi aduce aminte de apartamentul Gloriei.

Intru în casă. Mama mea Adoptivă stă în fața chiuvetei din bucătărie, ținând într-o mână un pahar cu apă, în timp ce cu cealaltă mână se ține de burtă. Nu pare să se fi pieptănat, iar sub ochi are cearcăne mari și întunecate.

— Bună, Ginny, mă întâmpină ea, în șoaptă, fără să se uite la mine. Vino și lasă-ți lucrurile aici. Trebuie să vorbim cu tine.

Îmi las ghiozdanul și cutia flautului în cameră și mă întorc. Mă așez pe canapea.

— Bună, Ginny, spune Tatăl meu Adoptiv de lângă fereastră. S-a întâmplat ceva interesant la școală astăzi?

— Nu, răspund eu, dar aș vrea să știu care din voi este furios.

Ei se uită unul la altul.

— Furios? întreabă Tatăl meu Adoptiv.

Încuviințez din cap.

— Și de ce ar trebui să fie furios unul din noi? continuă el.

— Fiindcă sunt urme de anvelope pe peluza din fața casei. Care din voi a demarat în trombă?

— Stai puțin, zice el. Tu crezi că, doar pentru că sunt urme de anvelope pe peluză, unul din noi e furios?

Încuviințez din cap. Mama mea Adoptivă schițează un zâmbet, apoi scoate un oftat prelung.

— Ei bine, cred că va fi mai ușor decât am bănuit noi, spune ea. Ginny, niciunul din noi nu a lăsat acele urme de anvelope.

Sunt nedumerită, așa că stau acolo și mă gândesc.

— Să revenim la prima mea întrebare, continuă Tatăl meu Adoptiv. S-a întâmplat ceva interesant la școală?

— Nu, îi răspund eu din nou.

— Ai sunat pe cineva?

— Nu.

— A venit cineva să te viziteze acolo?

— Nu.

— A întrebat cineva care este adresa ta?

— Vă referiți la ziua de astăzi? întreb eu.

Tatăl meu Adoptiv îi aruncă o privire Mamei mele Adoptive, apoi se uită din nou la mine.

— Da. Sigur că ne referim la ziua de astăzi.

— Atunci, răspunsul e nu.

— Cum adică răspunsul e nu? întreabă Tatăl meu Adoptiv. S-a întâmplat ceva ieri, atunci? Ți-a cerut cineva adresa ieri?

Au fost deja două întrebări la rând și nu sunt sigură la care din ele trebuie să răspund. În plus, regula spune că pot răspunde doar la una. Fiindcă am doar o singură gură și nu știu care întrebare este mai importantă. Așa că încep să clatin din cap și îmi țin gura închisă strâns, strâns, strâns. Pentru orice eventualitate.

Mama mea Adoptivă se uită la Tatăl meu Adoptiv. Ea își duce mâna sub bărbie.

— Atunci, cum naiba a reușit să ne dea de urmă?! întreabă ea.

— Cum naiba a reușit să ne dea de urmă *cine*?! intervin eu.

— Persoana care a trecut cu mașina peste peluza din față, răspunde Tatăl meu Adoptiv. Oricum, nu trebuie să-ți faci griji, a plecat. Poliția a făcut-o să plece.

— Deci, nu mai sunteți furioși pe mine din cauza păpușii electronice din plastic?

El mă privește din nou în felul acela ciudat.

— Furioși nu e cuvântul potrivit, mă lămurește Tatăl meu Adoptiv. Suntem îngrijorați, atâta tot.

Mă întreb dacă ei nu mă mint așa cum făcea Gloria, pe urmă dacă au aflat că Gloria este pe drum spre noi. Oricine ar afla acest lucru ar fi furios. Încep să-mi mușc degetele și închid ochii, spunându-le:

— Îmi spune cineva, vă rog, vă rog foarte mult, care dintre voi este furios?

Trebuie să ai grijă când te afli în preajma oamenilor furioși. Deoarece ei lovesc.

Apoi Mama mea Adoptivă continuă:

— Ginny, noi ți-am spus deja. Nimeni nu este furios. Ești în siguranță. Putem vorbi despre urmele de anvelope altă dată. Ce-i cu expresia asta disperată de pe chipul tău? Acum du-te să te speli și schimbă-te. Săptămâna viitoare trebuie să mergi la ferma unde se face cidrul de mere și se apropie și ziua ta de naștere. Iar miercuri trebuie să te întâlnești cu Patrice. Am vorbit deja cu ea și am stabilit o întrevedere. Poate că ar trebui să ți-o notezi în calendar.

Dar asta nu a fost o întrebare, așa că nu răspund nimic. În plus, ceea ce a spus despre ferma unde se fabrică cidrul de mere nu este adevărat. Clasa mea trebuie să meargă la ferma de cidru în 21 septembrie, nu săptămâna viitoare. Iar acum nu-mi pot aminti de ce eram îngrijorată, dar când ridic ochii îi văd pe Părinții mei Adoptivi privindu-mă și zâmbindu-mi larg.

— Ginny, ai vrea să ne îmbrățișăm? spune Mama mea Adoptivă.

Îmi place, așa că o las să mă îmbrățișeze, însă ea trebuie să se aplece mult în față, pentru că burta ei este foarte mare.

— Acum, du-te să-ți schimbi hainele, încheie ea.

Mă duc în camera mea și îmi las jos ghiozdanul, după aceea mă schimb în hainele de joacă. Mă uit pe fereastră spre curte și văd din nou urmele acelea de roți.

Și îmi aduc aminte.

Uneori îmi este greu să-mi dau seama de unele chestii, uit să mă concentrez asupra lucrului la care ar trebui să fiu atentă. Ori mă adâncesc atât de mult în gândurile pe care le am, încât uit ceea ce ar trebui să știu. Aici, în Casa Albastră, e nimeni nu furios. Nici nu a țipat cineva la mine și nici nu m-a lovit. Altcineva a lăsat urmele acelea de roți, dar a plecat și deci mă pot pregăti pentru sosirea Gloriei. Când va veni la mine la școală, voi alerga la Mașina Verde să văd dacă Păpușa Bebeluș este în ea. Astfel, va trebui să urc în mașină și să mă întorc la apartament, chiar dacă nu vreau să fac asta. Trebuie să văd dacă Păpușa mea Bebeluș mai este în valiză. Dacă nu voi ajunge prea târziu, trebuie să o scot și să am mare grijă de ea. Sunt sigură că Gloria nu s-a schimbat deloc. Îmi amintesc de toate pastilele, pisicile și bărbații aceia ciudați pe care-i vedeam noaptea. Îmi amintesc ce obișnuia să-mi facă atunci când eram prea zgomotoasă. Dar cea mai gravă problemă este Donald. El va înnebuni de furie când va afla ce am făcut și mă va omorî. Așa a spus Gloria.

Iar eu o cred, deși ea este cea care minte.

Ori de câte ori Gloria pleca pentru a face rost de mai multe pisici Maine Coon sau pentru a se întâlni cu dealerul ei, eu rămâneam cu Păpușa mea Bebeluș, care-mi ținea companie. Acum, ea e singură acolo. Nu știu dacă poți auzi ceva atunci când ești închis într-o valiză.

Trebuie să mă întorc. Poate că atunci când voi fugi spre Mașina Verde, Gloria va fi într-un loc bun. Poate că mă va îmbrățișa călduros, spunându-mi: „Pe toți dracii, Ginny! Ai crescut, nu glumă! Ochii tăi sunt tot verzi? Chiar dacă ai fost adoptată și ți-ai schimbat numele, vei avea întotdeauna ochii verzi. Exact ca noi!”

Sper să aibă dreptate.

6.45 DIMINEAȚA,
VINERI, 10 SEPTEMBRIE

Este 6.45, ceea ce înseamnă că e timpul să plec la școală. Am ghiozdanul în spate, cutia flautului în brațe, ceasul la mână, pe care îl port oriunde merg

și îl scot doar atunci când fac duș.

Tatăl meu Adoptiv e cu mine. De obicei, stă pe verandă în timp ce ies din casă pentru a lua autobuzul, dar astăzi a vrut să mă conducă. Traversăm amândoi peluza până la locul în care oprește autobuzul, adică în capătul aleii din fața casei. Trecem pe lângă urmele de roți. Lângă una dintre ele văd o cutiuță din plastic pe care o ridic. Este un Tic-Tac și mai are cinci bomboane albe. Ridic și mai sus cutiuța și număr bomboanele de încă două ori. Scutur cutia iar. Bomboanele zornăie.

— Ce-i asta? întreabă Tatăl meu Adoptiv.

Nu răspund. Gloria avea întotdeauna bomboane. Ea mirosea mereu a Tic-Tac și a țigări. Cele albe erau favoritele ei. Apoi îmi aduc aminte că draperiile de pe veranda închisă miroseau și ele a țigări. Mă uit la Tatăl meu Adoptiv și scutur cutia cu bomboane Tic-Tac. I le arăt.

— Astea sunt de la Gloria, îi explic eu.

Tatăl meu Adoptiv scoate un fel de oftat și încuviințează.

— Da, probabil că sunt, adaugă el.

Apoi mi le ia din mână, zice că ar putea fi murdare, totuși promit să nu mănânc vreuna.

— Cum au ajuns aici?

— Ei bine… începe el, pe urmă nu mai rostește nimic.

Asta înseamnă că Gloria a venit ieri la Casa Albastră. Ea era persoana furioasă care a lăsat urme de roți. A venit în timp ce eu eram la școală și asta înseamnă că a venit în locul nepotrivit. Azi nu voi putea să alerg în parcare pentru a vedea dacă Păpușa mea Bebeluș este în Mașina Verde cu ea. Nu voi putea să mă întorc la apartament ca să verific dacă este în valiză.

Ca să mă asigur de asta, întreb:

— A venit Gloria la Casa Albastră ieri?

— Da, răspunde Tatăl meu Adoptiv.

— Mi-a adus Păpușa Bebeluș?

El are o expresie ciudată.

— Nu, nu ți-a adus Păpușa Bebeluș. Ginny, știu că nu vrei nici măcar să ne auzi spunând asta, dar dacă vrei o păpușă nouă, o să-ți luăm una. Vrei să mergem la magazinul de jucării în după-amiaza asta?

— Nu, mulțumesc, nu vreau să merg la magazinul de jucării, zic eu folosind tonul meu prietenos, chiar dacă mă enervează la culme când oamenii îmi pun această întrebare. Când se întoarce?

— Nu o va face. Ea a speriat-o pe mama ta rău de tot și a făcut o scenă oribilă. Ba chiar a trecut cu mașina peste cutia noastră poștală.

Nu știu ce înseamnă *scenă oribilă,* dar știu că atunci când Gloria e furioasă țipă mult și se răstește. Ea sparge lucruri și lovește.

Mă uit la cutia poștală. Este deformată și are ușița deschisă.

— Ginny?

Vocea Tatălui meu Adoptiv mă smulge din gânduri.

— Ce e?

— Am spus că nu se mai întoarce. Poliția a venit aici să o avertizeze că nu are voie să te viziteze.

Dar Gloria nu face niciodată ce-i spune poliția. E foarte șireată. Știu că vrea să vină înapoi și trebuie să o ajut. Am nevoie să aflu dacă e prea târziu pentru mine, cu toate că sunt speriată. Chiar dacă Gloria devine foarte violentă și nu prezintă deloc încredere, așa cum spunea una dintre asistentele sociale. Vreau să aflu ce s-a întâmplat cu Păpușa mea Bebeluș. Văd autobuzul venind de după colțul străzii.

— Putem vorbi ceva mai mult despre asta după ce vii de la școală, mă asigură Tatăl meu Adoptiv. Ar fi bine?

Zăresc autobuzul, așa că încep să număr.

— Ginny? strigă el.

— Văd autobuzul, mă răstesc eu la el.

— Da, și eu îl văd. O să vorbim mai mult după școală, dacă vrei.

Trec treisprezece secunde până când autobuzul oprește lângă bordură. Tatăl meu Adoptiv mă strânge ușor de umăr. Nu mă feresc, pentru că e în regulă ca el să facă asta. M-a întrebat odată dacă mă poate îmbrățișa, iar eu i-am răspuns că nu, așa că el mi-a cerut aprobarea pentru o strângere de mână, și am fost de acord. Mama mea Adoptivă mă poate îmbrățișa dacă îmi cere asta, dar Tatăl meu Adoptiv este bărbat, așa că îl evit.

Mintea mea lucrează prea repede, imaginile din ea sunt ca niște mâini care zboară, năpustindu-se spre fața mea.

— Ginny? spune el.

— La revedere, adaug eu, apoi mă urc în autobuz.

7.04 DIMINEAȚA, VINERI, 10 SEPTEMBRIE

Când ajung la școală, doamna Lomos mă aștepta în parcare. Astăzi, cerceii ei arată ca niște pere din argint.

— Bună dimineața, Ginny, mă întâmpină ea atunci când pun piciorul pe ultima treaptă a scării autobuzului.

— Bună dimineața, îi răspund eu, pentru că așa se face când cineva te salută.

Uneori îmi mai place să spun *Ce mai faceți?* după ce zic *Bună dimineața,* dar acum mă gândesc doar când aș putea să-i cer lui Larry să intre din nou pe internet ca să-i scriu Gloriei unde să ne întâlnim, fiindcă ea nu a venit la școală așa cum credeam. Trebuie să o ajut să înțeleagă. Cred că biblioteca este locul cel mai potrivit pentru a intra pe internet, uneori, acolo nu sunt deloc profesori.

— Vreau să ți-o prezint pe doamna Wake, continuă doamna Lomos.

Ridic privirea și văd o doamnă în vârstă, cu ochelari și cu un pulover alb, care nici măcar nu poartă o bluză cu Michael Jackson. Îmi place de el pentru că nu e ca alți bărbați, mare sau gălăgios, sau înfiorător. Este cel mai drăguț băiat din lume, iar când aud muzica lui mă simt de parcă aș sta într-un cerc purtând niște pantofi mici, albi. Și când mă simt așa, îmi vine să sar, să mă învârt și să exclam: Uuuh!

— Doamna Wake va merge cu tine la toate orele, adaugă doamna Lomos.

— Va merge cu mine și la bibliotecă? întreb eu.

Doamna Lomos mă privește uimită.

— Nu cred că ora ta se ține azi la bibliotecă, Ginny. Ce ai de făcut la bibliotecă?

— Păi, acolo sunt cărți, dar și computere.

— Da, sunt. Poate că doamna Wake te va ajuta să alegi una ca să o împrumuți.

Apoi doamna Lomos îmi zâmbește, însă cu un îi întorc amabilitatea.

Prima Oră este din nou Artele Limbajului. Doamna Wake stă lângă mine tot timpul și încearcă să mă ajute cu întrebări despre un bărbat pe nume Nathaniel Hawthorne. Apoi, la sfârșitul Orei a Doua, merg la Camera Cinci cu Larry, Kayla Zadambidge și Allison Hill. Când ajung la masă și mă așez, în sfârșit, doamna Wake se duce la toaletă, așa că spun:

— OK, Larry. Trebuie să intru pe internet.

— Fată dragă, este un computer chiar aici, zice el, pe urmă începe să-mi facă semne spre calculator și să cânte o melodie care spune că, dacă vreau

computerul, trebuie doar să mă duc să-l iau. Dar nu vei avea necazuri? mă întreabă el când termină de cântat.

Sunt pe punctul de a-l înștiința că el poate accesa internetul în locul meu, însă, în acel moment, domnișoara Dana intră pe ușă, se așază la masă și începe să ne reamintească modul de utilizare a unei agende. Decid să nu-i spun lui Larry chiar acum că nu voi avea necazuri dacă va intra el pe internet în locul meu. Mai târziu am să-l lămuresc că mă pot uita peste umărul lui în timp ce caută pe Facebook sau pe Manicoon.com. Dar domnișoara Dana vorbește, și tot vorbește, apoi doamna Wake se întoarce. Îmi păstrez planul secret în minte și închid gura pentru ca nimeni să nu-l poată afla.

La 9.42, în timpul pauzei, mă duc în sala de clasă. Doamna Wake vine cu mine.

La 9.55 merg la repetițiile cu orchestra. Mă însoțește, apoi se așază lângă ușă, iar eu mă duc la stativul meu și îmi scot flautul. Domnul Barnes, profesorul nostru de muzică și liderul orchestrei, spune că în 18 octombrie, luni, va avea loc Concertul de Ziua Recoltei. Ne anunță că vom interpreta două cântece despre toamnă, unul despre Halloween și unul despre Luna Plină.

La ora unsprezece este timpul pentru Studiile Sociale. Doamna Wake mă urmează în sala respectivă și se așază în stânga mea. Îmi țin în continuare gura închisă, încât nimeni să nu afle ce gândesc.

Profesoara Merton scrie explicațiile pe tablă. Face asta în fiecare zi, iar noi ar trebui să luăm notițe.

Mă uit la doamna Wake.

— Nu am caietul la mine, îi spun eu și este adevărat.

— Unde e?

— În Camera Cinci.

Doamna Wake se uită la tablă. Domnișoara Merton a scris deja trei fraze. Toți ceilalți elevi le copiază.

— Trebuie să scrii notițele în caiet?

— Da, răspund eu.

— Bine, zice ea. Mă voi duce repede la Camera Cinci să-l iau. Deocamdată notează-ți ce scrie pe tablă pe o coală de hârtie. Când mă întorc, o putem prinde de o foaie din caietul tău. Ce culoare are?

Fac din nou eforturi să mă gândesc.

— Verde. E pe stativul meu.

Doamna Wake pleacă. Imediat ridic mâna. Domnișoara Merton mă vede.

— Da, Ginny?

— Mă pot duce la toaletă?

— Du-te și semnează-te la ieșire, zice domnișoara Merton.

Așa că mă ridic, mă duc la ușă și mă semnez pe lista de prezență, încep să merg pe hol către bibliotecă. E la trei săli distanță. Aproape că am ajuns, când aud cum mă strigă cineva.

— Ginny?

Mă întorc. Este domnișoara Merton.

— Toaleta celor de clasa a opta este în cealaltă parte. Nu poți să folosești toaleta de lângă bibliotecă, pentru că este a profesorilor.

Deoarece nu am cum să ajung la computer pentru a sta de vorbă cu Gloria, vreau să exclam *Ei, la naiba!* Profesorii și Părinții Adoptivi nu mi-au permis să folosesc internetul patru ani la rând. Am încercat să caut în cartea de telefoane, dar niciunul dintre lucrurile astea n-a funcționat. Trebuie să fiu fată deșteaptă ca să reușesc să dau de Gloria. Sunt atât de furioasă, că-mi vine să scrâșnesc din dinți.

Dar nu o fac. În schimb, fac cale întoarsă pe hol. Trec pe lângă domnișoara Merton și pe urmă pe lângă doamna Wake, care iese din Camera Cinci.

— Ginny, unde te duci? întreabă ea.

— Domnișoara Merton mi-a spus că pot să mă duc la toaletă, îi răspund eu.

— Prea bine. Haide să mergem mai repede ca să ne putem întoarce la ora de Studii Sociale. Oh, să știi că ți-am găsit caietul, zice ea și îl ridică în fața mea ca să-l pot vedea. Și totuși, pare să aibă doar notițele tale de la Științe. Să verificăm în ghiozdan dacă celălalt caiet nu e acolo.

9.08 DIMINEAȚA,
SÂMBĂTĂ, 11 SEPTEMBRIE

În weekend mă trezesc, de obicei, la nouă dimineața. Durează doar două minute, uneori trei ca să mă întind, să-mi pun ochelarii și ceasul, să beau o gură de apă înainte să ies din cameră, apoi mă duc la baie. În cele din urmă, merg la bucătărie. Mă opresc în fața frigiderului ascultând. Nu aud nimic.

În el sunt struguri și lapte. Mai sunt și alte lucruri acolo, dar de struguri și lapte am nevoie. Trebuie să mănânc nouă boabe de strugure pentru a-mi începe micul dejun și să beau un pahar de lapte, însă regulile spun *Noi nu deschidem frigiderul* și *Noi cerem de mâncare atunci când ne este foame.*

Stau acolo așteptând. Dacă Părinții mei Adoptivi ar fi aici, ar spune că dau târcoale, așa zic ei când eu stau foarte aproape de ceva. Și aștept.

Mama mea Adoptivă intră în bucătărie. Părul ei este încă ud și văd că e machiată. Nu se fardează niciodată dimineața, decât atunci când se duce undeva.

— Bună dimineața, Ginny. Astăzi vine cineva în vizită.

— Nu-mi plac surprizele.

— Oh, nu e nicio surpriză. E vorba despre Patrice.

Terapeuta înțelege aproape tot ce-i spun, uneori chiar și lucruri pe care nu i le spun. Îmi place foarte mult de ea, numai că Patrice știe cum să vadă în mintea mea. Trebuie să fiu prudentă în preajma ei și să-mi țin gura închisă atunci când nu vorbesc.

— Când va ajunge?

— Cam într-o oră. Pe la zece. Vine special în acest weekend pentru a petrece puțin mai mult timp cu tine.

Patrice nu a mai fost niciodată la Casa Albastră. Eu merg întotdeauna la cabinetul ei, dar mi-ar plăcea să-i arăt camera mea și toate lucrurile mele cu Michael Jackson. Vreau să-i povestesc despre Gloria, despre urmele de roți și despre cutia cu Tic-Tac. Nu o să-i spun însă nimic despre planul meu secret de a intra pe Facebook sau pe Manicoon.com, pentru că ar putea să le spună Părinților mei Adoptivi.

La ora zece, mașina lui Patrice oprește pe aleea din fața casei. Poartă un pulover mov și pufos, iar părul îi e din nou scurt. Alerg afară la mașină să o întâmpin. O îmbrățișez și niciuna din noi nu se ferește.

— Ce mai face prietena mea aventuroasă? întreabă ea veselă.

Ea îmi spune *prietenă aventuroasă* pentru că m-a văzut și după cele întâmplate cu Gloria la apartament, și după ce am încercat să scap din celelalte Case Adoptive în care am locuit.

— Sunt bine, mulțumesc, îi răspund eu, dar rămân pe loc și o privesc.

— De ce nu mă conduci înăuntru, unde vom putea vorbi puțin cu Mama ta Adoptivă? apoi ai putea să-mi arăți camera ta. Și am auzit bine? Vei merge mâine să vezi marile veliere? continuă Patrice.

O duc înăuntru și ea o salută pe Mama mea Adoptivă. Ele vorbesc despre copilul din burtă.

— Ginny, ai de gând să o ajuți pe mama ta să aibă grijă de Micuța Wendy atunci când se va naște? mă iscodește Patrice.

Nu știu cum va arăta Micuța Wendy, însă cred că va purta niște salopete mici. Păpușa mea Bebeluș nu avea salopete, dar eu voiam să fac rost de câteva. Gloria spunea că nu ne puteam permite. Michael Jackson a avut un cimpanzeu pe nume Bubbles, care purta salopete la fel ca un copil mic. El obișnuia să-l ridice pe Bubbles așa cum făceam eu cu Păpușa Bebeluș. Michael îl culca pe Bubbles în fiecare noapte în pătuț, dar cimpanzeul s-a făcut atât de mare, că a fost nevoit să renunțe la el deoarece îl putea ataca. În prezent, Bubbles trăiește într-o cușcă mare la o grădină zoologică, unde nu poate răni pe nimeni. L-am văzut la televizor.

— Ginny?

— Poftim?

— Crezi că ți-ar plăcea să o ajuți pe mama ta să aibă grijă de Micuța Wendy după ce se va întoarce de la spital?

— Da, răspund eu.

— Asta e grozav! se bucură Patrice. O poți ajuta aducându-i tot felul de lucruri când ține copilul în brațe. Iar atunci când bebelușul crește mai mare, puteți învăța cum să vă jucați împreună. Poate că își va dori să fie la fel ca tine, înțelegi? O să vrea să facă toate lucrurile pe care le face sora ei mai mare. Nu crezi că va fi distractiv să fii o soră mai mare?

— Probabil, continui eu.

— Bine, adaugă Patrice. Acum, știi de ce mă aflu aici, Ginny?

— Fiindcă vrei să vezi camera mea?

— Nu chiar. Sunt aici pentru că vreau să vorbesc cu tine despre anumite lucruri. Înțeleg că Gloria a venit în urmă cu câteva zile aici, la Casa Albastră.

— Asta s-a întâmplat joi, 9 septembrie, în timp ce eram la școală. Ea nu prezintă încredere absolut deloc, precizez eu repede.

Mă opresc și mă asigur că îmi țin gura bine închisă. În mintea mea sunt multe lucruri pe care nu vreau ca Patrice să le afle.

Ea mă privește ciudat.

— E un mod interesant de a spune lucrurilor pe nume. Ai văzut-o?

Clatin din cap în semn că nu.

— Mă întreb cum a reușit să te găsească. Știi? întreabă Patrice.

Clatin încă o dată din cap în semn că nu, dar apoi gura mea se deschide și spun:

— A lăsat urme de roți în curte și a dărâmat cutia noastră poștală, ceea ce înseamnă că ori era foarte furioasă, ori foarte cherchelită. În plus, a făcut o scenă urâtă. Nu am văzut-o când am coborât din autobuz, însă Tatăl meu Adoptiv a zis că nu mi-a adus Păpușa Bebeluș.

Patrice începe să râdă, dar e un râs prietenos. Uneori, oamenii râd într-un fel care mi se pare răutăcios. De cele mai multe ori ca să mă necăjească. Nu-mi pot da seama întotdeauna care este prietenos și care răutăcios.

— Uau! exclamă Patrice. Mi se pare că ai trecut prin niște momente palpitante.

Încuviințez din cap, însă ea nu a pus o întrebare, așa că rămân tăcută.

Mama mea Adoptivă scoate un fel de oftat.

— De ce nu o duci pe Patrice să-i arăți camera ta? întreabă ea.

Așa că o duc pe Patrice în camera mea și îi arăt toate lucrurile.

Se uită la pozele de pe măsuța mea de toaletă și la toate zilele de naștere și sărbătorile pe care mi le-am notat în calendar.

— Părinții tăi Adoptivi ți-au spus că Gloria nu o să se mai întoarcă la Casa Albastră? întreabă ea.

— Da, răspund eu. Mi-au zis că poliția nu-i mai dă voie să vină.

Patrice se rotește în mijlocul camerei mele uitându-se la toate lucrurile. Eu stau în prag.

— Chiar așa, adaugă ea. Gloria și-a făcut o mulțime de probleme când a venit aici. A încercat să intre în casă și a speriat-o rău pe Mama ta Adoptivă. Așa că ea l-a sunat pe Brian și pe urmă la poliție. Ei au forțat-o pe Gloria să plece. Tatăl tău Adoptiv a venit direct de la școală. Apoi părinții tăi i-au anunțat pe cei de la Serviciile Sociale, iar judecătoarea a intervenit în acest caz și – ei bine, să zicem că Gloria nu mai are voie să te mai viziteze. De aceea am venit să vorbesc cu tine. Ce simți în legătură cu toate astea?

Îmi amintesc de judecătoare. Este o doamnă care poartă o pelerină neagră foarte largă, așa cum purtau profesorii din *Harry Potter.* Cei din filme, nu din cărți. Îmi plac mai mult filmele decât cărțile pentru că imaginile se schimbă. Am întâlnit-o în data de 21 iunie, la adopție. De regulă, trebuie să faci ceea ce spune judecătoarea. A zis că nu pot să mă întorc la apartamentul

Gloriei, iar ea nu are voie să vină să mă caute. Dar judecătoarea nu știe cât de șireată poate fi Gloria. Și nici Patrice nu știe asta.

— Ginny?

— Poftim?

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să formulez o întrebare mai clară pentru tine. Ce simți după ce ai aflat că Gloria a venit să te caute?

Patrice vorbește tot timpul despre sentimente. Ea m-a învățat și pe mine cum să le exprim. Așa că-i răspund:

— Mă simt foarte rău. Păpușa mea Bebeluș e foarte singură.

Apoi mă uit la Patrice pe deasupra ochelarilor pentru a vedea dacă înțelege.

— Știu că Păpușa ta Bebeluș era foarte importantă pentru tine. Îți amintești ce am discutat ultima dată când ne-am văzut? Am stabilit că, într-un fel, tu însăți erai ca o păpușă bebeluș atunci când locuiai în apartament, fiind lăsată mai tot timpul singură. Însă acum ești în siguranță. Nu te simți așa?

— Ba da, răspund eu, deși nu-mi pasă dacă sunt sau nu în siguranță, dacă Gloria îmi face rău sau dacă Donald scoate pistolul.

Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu Păpușa mea Bebeluș după ce poliția m-a luat din apartament, să știu dacă a găsit-o cineva în valiză sau dacă e prea târziu pentru mine.

— Bine. Și cea mai bună cale de a rămâne în siguranță este ca niciodată, dar niciodată, să nu te urci în mașina Gloriei, dacă se va întâmpla să o vezi. Indiferent ce va spune ea. Îmi poți promite asta?

Mă asigur că gura mea e închisă bine și apoi dau din cap că da.

— Știu că am mai spus asta și înainte, însă ești norocoasă că ai scăpat cu viață din acel apartament. Dar dacă s-ar întâmpla ca Gloria să vină aici și să te oblige să urci la ea în mașină, asta ar fi considerată răpire. Știi ce înseamnă răpire?

Nu știu, așa că dau din cap că nu.

— Răpirea este atunci când cineva fură un copil. Dacă vei merge cu Gloria, înseamnă că te va fura. Iar asta este o ilegalitate. Înțelegi ceva din toate astea?

Dau din cap în semn că da. Răpirea mi se pare o idee grozavă. În acest fel pot să mă duc direct la apartament și să alerg în camera mea pentru a verifica valiza.

— Și vreau să te întreb ce s-a întâmplat cu Păpușa Bebeluș de la școală, adaugă Patrice.

— Vrei să spui bebelușul electronic din plastic, o corectez eu.

— Da, acela. Înțeleg că l-ai lovit și apoi l-ai pus într-o valiză. De ce ai face asta?

— Fiindcă nu se mai oprea din plâns.

— Dar mai sunt și alte modalități de a calma un bebeluș, nu-i așa?

— Oh, da! Poți să-i dai lapte sau să îl ridici în brațe pentru a-l legăna. Și dacă nu ai lapte sau altceva de mâncare, îi poți da degetul tău să-l sugă. Îi poți cânta *The Eensy-Weensy Spider (Micuțul păianjen)*. Îi verifici scutecul sau îi faci o baie. Sau îl poți lăsa să se odihnească pe pieptul tău.

Patrice mă privește ciudat.

— Cu siguranță, pari să știi multe despre bebeluși. Unde ai învățat toate aceste lucruri?

— Le știu de când aveam grijă de Păpușa mea Bebeluș! strig eu cu ochii închiși, pe urmă mă uit la ea să văd dacă înțelege.

— Nu e nevoie să țipi, mă liniștește ea. Și ar fi bine să nu uiți că Păpușa ta Bebeluș nu era un copil adevărat. Trebuie să fi învățat toate acele lucruri din altă parte. De la televizor, poate?

Clatin din cap că nu.

— Păpușa mea Bebeluș *era* un copil adevărat, explic eu.

— Ginny, asta nu e adevărat, adaugă Patrice. Gloria nu mai are alți copii. Am citit dosarul tău de o mie de ori, iar tu erai singurul copil din apartament. Ai avut, poate, vreun verișor bebeluș? Îmi aduc aminte că mătușa ta venea să te viziteze din când în când.

— Crystal *cu un C,* o corectez eu.

— Exact, Crystal cu un C. Avea copii?

Clatin din cap că nu. Sunt prea furioasă să spun altceva în momentul ăsta.

— Oricum, continuă Patrice, vreau să știi că părinții tăi și cu mine am stabilit o nouă regulă. E cea mai importantă de acum înainte: *Atunci când Micuța Wendy se va naște, nu ai voie să o atingi, orice s-ar întâmpla.* Mai întâi trebuie să ne asigurăm că vei învăța să te porți cum trebuie în preajma copilașului. E un lucru înfricoșător când cineva lovește o păpușă și o pune într-un geamantan. Nu este locul potrivit în care să pui un bebeluș, nu-i așa?

Îmi mușc atât de tare degetele, încât îmi curge o picătură de sânge. Mă uit cum firicelul se face din ce în ce mai mare, până începe să se prelingă în jos, pe degetul meu mare.

— Ginny?

Ridic privirea și în același timp îmi ascund mâinile la spate.

Acolo unde niciuna din noi nu le poate vedea.

11.03 NOAPTEA, DUMINICĂ, 12 SEPTEMBRIE

Sunt în pat, respir repede și încerc să mă calmez. Azi am fost în Portland să vedem marile veliere. Plus artificiile. Este ultimul lucru amuzant pe care îl vom face înainte ca Mama mea Adoptivă să se pregătească pentru nașterea bebelușului. Mi-am lăsat ceasul acasă, deoarece ieri mi-am băgat mâinile în iederă otrăvitoare. Am crezut că era în regulă, pentru că există, de obicei, un ceas în apropiere ca să verific ora. Atenția mi-a fost distrasă de artificiile zgomotoase care făceau mult de fum și de lumea care exclam întruna „Oooh!" la vederea lor. Parcă erau cu toții niște fantome. Apoi am aflat că poți păstra artificiile și fumul în mintea ta dacă închizi ochii după aceea. Reții imaginile.

Și tocmai asta făceam când ne-am întors la mașină. De aceea nu am văzut imediat cât era ceasul. Stăteam în scaunul meu cu ochii închiși și cu capul sprijinit de geam și rememoram luminile albastre, verzi, roșii și albe ale artificiilor. Doar muzica era diferită, erau difuzoare mari prin care se auzeau acorduri de flaut și tobe. În mașină era radioul deschis, iar cineva cânta despre o fată care nu se numea Billie Jean sau Dirty Diana, ci Caroline. Așa că am deschis ochii și am întrebat:

— Nu putem să ascultăm flaute și tobe? Încerc să urmăresc artificiile.

— Scumpa mea, artificiile s-au terminat, a explicat Mama mea Adoptivă.

Atunci am văzut că era 10.43. Trecuse cu mult de ora nouă.

Am început să-mi mușc degetele.

— Vezi cât este ceasul? am întrebat eu.

— Este 10.44, a răspuns Mama mea Adoptivă.

M-am uitat și eu și am văzut că avea dreptate. Ora se schimbase. Nu mai era 10.43, ci 10.44.

— La naiba! am exclamat eu și am început să-mi mușc buzele. A trecut ora mea de culcare.

Apoi mi-am imaginat cum scriam: „Ora de culcare: 9.00 Noaptea”.

— Este în regulă, m-a asigurat Tatăl meu Adoptiv. E OK să stai trează până mai târziu din când în când, nu crezi?

— Dar e trecut de ora nouă, am replicat eu.

— Așa e, a continuat Mama mea Adoptivă.

Mi se părea că voia să-mi adauge și altceva, dar nu a făcut-o. Stătea tăcută în scaunul din față, în timp ce la radio cineva cânta despre numerele douăzeci și cinci și șase-doi-patru. Iar numerele pe care le arăta ceasul erau 10.45. Niciunul dintre acestea nu erau precum cele din mintea mea, care erau tot nouă și doi de zero, adică ora 9.00.

— Trebuie să merg direct în pat, am spus eu.

— Vrei să mai stai puțin trează ca să te uiți la televizor? Doar ca să te mai destinzi.

Destinderea este foarte asemănătoare cu *calmarea* și înseamnă *haide să ne liniștim puțin.* Am clătinat din cap că nu.

— Trebuie să merg în pat *acum,* am precizat eu, pentru că nouă e ora mea de culcare și mâine dimineață trebuie să mănânc nouă boabe de strugure și să-mi beau laptele.

Nouă ani a fost vârsta pe care am avut-o atunci când a venit poliția. Înainte de a fi dată spre adopție.

— Și spălatul pe dinți? a întrebat Tatăl meu Adoptiv. Nu vrei să te speli mai întâi pe dinți?

Este o regulă care spune *Noi ne spălăm întotdeauna pe dinți înainte de a merge la culcare.* Iar mie îmi plac regulile.

— Bine, da, desigur. După ce o să mă spăl pe dinți, mă voi spăla și pe mâini, pe urmă voi lua un pahar cu apă, pe care-l voi pune pe măsuța mea de toaletă și îmi voi îmbrăca pijamaua. Apoi voi merge direct în pat.

— Ce pijama vei purta în noaptea asta? a întrebat Mama mea Adoptivă. Cea cu pisici sau cea cu maimuțele din șosete?

— Cea cu pisici, am răspuns eu. Cea cu maimuțe din șosete sunt pentru zilele de luni.

După aceea m-am gândit la Păpușa mea Bebeluș și am hotărât să-i cânt un cântec de leagăn. Chiar dacă știam că nu mă auzea. Puteam încă să văd artificiile în mintea mea, același loc în care o întrezăream pe Păpușa mea

Bebeluș. Am început să cânt pentru ea *I'll Be There (Voi fi acolo),* melodia lui Mariah Carey. Tatăl meu Adoptiv a închis radioul la care se auzea melodia cu douăzeci și cinci și șase-doi-patru, iar Mama mea Adoptivă a pus mâna peste ceas. Când am ajuns la partea în care trebuia să privesc peste umăr, am exclamat „Oooh!" exact ca Michael Jackson, însă nu la fel cum o spune o fantomă. Apoi m-am uitat peste umăr și în imaginația mea l-am văzut pe micul Michael Jackson îmbrățișându-l pe Bubbles printre gratiile grădinii zoologice.

— Te descurci grozav, Fiică Adoptivă m-a încurajat Tatăl meu Adoptiv.

E în regulă ca ei să-mi spună așa deocamdată, pentru că încă e adevărat. Îmi place să fiu Fiica lor Adoptivă și o să-mi fie dor de amândoi, dar deja a trecut mult, mult, mult de ora nouă, care este ora mea de culcare. E trecut de ora nouă și de vârsta de nouă ani. Nu vreau să mă întorc în locul acela înfricoșător, însă trebuie, trebuie, trebuie.

11.32 DIMINEAȚA,
LUNI, 13 SEPTEMBRIE

La Științe studiem uraganele. Lucrez cu Alison Hill la un proiect: trebuie să facem un poster și să scriem un raport despre cum se manifestă aceste cicloane, ce anume le cauzează. Apoi să întocmim și o listă de evenimente meteorologice. Sarcina mea este să fac posterul. Doamna Wake mă ajută să pun niște adeziv pe o bucată mare din carton ca să prind niște bile din vată. Nu am voie să folosesc singură adezivul, pentru că domnișoara Dana i-a povestit ce s-a întâmplat anul trecut când am memorat combinația dulapului cu materiale didactice din Camera Cinci.

Dar într-un minut voi avea nevoie de lipici. Asta face parte din planul meu secret.

— E foarte bine, Ginny, mă laudă doamna Wake. Acum, haide să punem șirurile de nori din afara uraganului. Aceste vânturi puternice sunt cele mai devastatoare, trebuie să ne asigurăm că se vor evidenția.

Mai pun două bile din vată pe bucata din carton. Alison Hill e lângă fereastră, tastând la o masă lungă lista de evenimente meteorologice. Alison Hill se pricepe la tastat. E mai rapidă decât mine sau Larry, însă se enervează rău când încerci să o grăbești. Las jos bila din vată pe care o țin în mână.

— Alison Hill, nu ai terminat? întreb eu.

— Încă nu, Ginny, răspunde ea.

Mă uit la ceasul meu. Este ora 11.35. Pun creionul pe masă cu forță, în așa fel încât să facă zgomot.

Pe urmă scot un oftat răsunător.

Alison Hill tastează în continuare.

Ridic foarfecă și încep să decupez săgețile curbe pe care doamna Wake le-a desenat pentru mine. Scot din nou oftatul acela răsunător.

— Aproape că am terminat, așa că aștept evenimentele meteorologice, strig eu.

Alison Hill pocnește tastatura cu palmele.

— Ginny, lasă-mă în pace!

— Ginny, mă atenționează și doamna Wake.

Dar tonul ei nu e ridicat, deci ea nu mi-a pus o întrebare.

— Pariez că lista cu evenimente meteorologice ar fi fost gata dacă tasta Larry, zic eu.

Atunci, Alison Hill își aruncă hârtia și creionul în aer și se ridică. Mă uit la ea. Își ține degetele încovoiate ca niște gheare. Doamna Wake se apropie de ea și încearcă să calmeze situația. Ele încep să vorbească tare și repede.

Așa că înșfac tubul cu lipici. Strâng și strâng, și strâng, și îl împrăștii pe scaunul doamnei Wake. Apoi arunc tubul jos și îl împing cu piciorul sub masă, unde ea nu-l poate vedea. După ce doamna Wake a ajutat-o pe Alison Hill să se liniștească, se întoarce să mă ajute. Se așază.

— Să o lăsăm pe Alison să-și termine treaba, spune ea. Nu mai vorbi cu ea. Las-o să se concentreze.

— Nu pot găsi adezivul, zic eu.

Doamna Wake se uită în jur.

— Era chiar aici în urmă cu un minut. Ginny, ai mâncat cumva adezivul? Domnișoara Dana a spus…

Pe urmă expresia ei devine ciudată și își pune mâna sub fund.

Mă asigur că am gura închisă.

— Tu ai făcut asta? întreabă ea în timp ce se ridică.

Poartă o fustă frumoasă de culoare cenușie. Încearcă să se uite la spate, însă nu reușește să vadă, așa că își verifică din nou fusta cu mâna. După aceea se uită la mine. Ochii ei se fac mari și se umezesc.

— Ginny, nu-mi vine să cred! strigă ea.

Apoi iese în fugă din bibliotecă.

Pornesc spre computerul la care tastează de zor Alison Hill, dar îmi aduc aminte că ea știe că nu am voie să folosesc internetul fără un adult.

Mă opresc și încep să-mi mușc degetele.

În celălalt capăt al bibliotecii, văd un elev de clasa a cincea ridicându-se din fața unui computer. Merg până la scaunul pe care a stat el și mă așez în locul lui. Pe urmă tastez Manicoon.com în dreptunghiul alb din partea de sus a ecranului. Și apăs tasta *Enter.*

Pe ecran văd pisicile Maine Coon, cu urechile lungi și cozile stufoase. Se uită la mine de parcă ar fi drogate. Deasupra lor zăresc scris „Informații", „Despre Mine" și „Contactați-mă". Și deslușesc cuvintele „Un mesaj pentru fiica mea". Iar dedesubt scrie:

> *Am ajuns la adresa pe care mi-ai dat-o, iar idioții aceia au chemat poliția. Nu vor putea să-mi închidă gura. Le-am spus că și eu am drepturi. Nimeni nu-i poate răpi cuiva libertatea cuvântului. Cu patru ani în urmă te-au luat de la mine și de atunci am tot încercat să te găsesc. Slavă Domnului că există internetul.*
>
> *Cu toate astea, să nu pomenești nimănui despre acest blog. Nu mă pot întoarce la casa unde locuiești, pentru că judecătoarea a emis un ordin de restricție.*
>
> *G., te iubesc atât de mult! Te vreau înapoi ca să putem fi din nou o familie. Ai idee ce greu mi-a fost fără tine? Voi face orice ca să te iau înapoi. Ar trebui să vezi noile cuști pe care le-am instalat în apartament. Avem o mulțime de pisici. Nu mai sunt dependentă. Am fost la centrul de reabilitare și am făcut tot ce mi s-a spus. Crystal zice că ar trebui să stau liniștită un timp, să mă controlez. Dar nu o pot face. Ea m-a ajutat foarte mult după plecarea ta, însă eu trebuie să te văd. Așa că scrie ora și locul și voi fi acolo. Lasă un comentariu, am să-l șterg după ce îl voi citi.*

Nu știu ce înseamnă *Lasă un comentariu,* dar observ apoi cuvântul *Comentariu* sub scrisoarea Gloriei. Așa că dau clic pe el și văd un spațiu în care pot tasta. Îi scriu:

> *Poți veni la Concertul de Ziua Recoltei în 18 octombrie. Te rog să-mi aduci Păpușa Bebeluș din valiza de sub patul meu. Nu o lăsa acolo singură.*

Pe urmă dau clic pe cuvântul *Submit,* care, din câte bănuiesc, înseamnă *Send,* și după aceea apăs pe X pentru închide pagina. Mă întorc la masă ca să o aștept pe doamna Wake.

6.57 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE, MARȚI, 14 SEPTEMBRIE

Înainte de a ieși afară pentru a lua autobuzul, am numărat cele cinci felii de pâine din pungă, iar Mama mea Adoptivă a spus că *aproximativ* înseamnă *aproape, dar nu exact.* Și a mai zis că pâinea e *aproximativ* terminată. Așa că, dacă astăzi e 14 septembrie, atunci în noaptea asta, când voi merge la culcare, va fi *aproximativ* 15 septembrie. Apoi la miezul nopții va fi *exact* 15 septembrie.

Aproximativ este un cuvânt foarte util când nu ai la îndemână un ceas. Mai este bun și atunci când te gândești la Păpușa ta Bebeluș, dacă nu știi *exact* dacă a găsit-o cineva sau ora *exactă* la care Gloria ar putea să o aducă la Concertul de Ziua Recoltei.

Oricum, nu mă pot gândi la ce oră ar putea ea să vină, pentru că autobuzul intră în parcarea școlii. Văd o mașină parcată, care arată *aproximativ* ca Mașina Verde. Ceasul meu de mână indică *exact* 6.59. Mașina pe care o văd este verde așa cum îmi amintesc, însă nu are bucata din plastic pe care Gloria a lipit-o de geamul din spate când acesta s-a spart. Și în fața mașinii stă o persoană care arată *aproximativ* ca Gloria, dar nu *exact.* E departe, însă e foarte, foarte slabă și parcă are părul la fel, dar nu poartă tricoul din poza de pe Facebook.

Mă uit îndelung la ea pe geamul autobuzului până când ne oprim în fața școlii. Apoi cobor și vreau să ocolesc autobuzul pentru a vedea dacă este ea cu adevărat, însă doamna Wake mă așteaptă pe trotuar ca să mă ducă înăuntru.

În plus, ieri i-am spus Gloriei că ar trebui să vină la Concertul de Ziua Recoltei, așa că nu poate fi ea.

Doamna Lomos i-a sunat ieri pe Părinții mei Adoptivi și le-a povestit despre adeziv. A trebuit să scriu o scrisoare de scuze pentru doamna Wake. Scot plicul din ghiozdan și i-l întind.

— Poftim, îi spun eu.

Ea ia scrisoarea.

Mergem în sala de clasă comună și apoi la Artele Limbajului. Acum este *exact* 7.45.

După ce se așază, Doamna Wake citește scrisoarea pe scaun și rostește doar: „Mulțumesc, Ginny”. Gura ei este întinsă ca o linie și nu mai vorbește atât de mult ca ieri.

Pesemne că e furioasă, dar nu strigă asta în gura mare, așa că nu trebuie să fiu prudentă. Nu protestez când îmi cere să-mi scot tema.

Lucrăm la proiectul cu uraganele atât la Științe, cât și la Artele Limbajului.

A trebuit să fac o listă cu obiectele pe care le-aș lua cu mine dacă ar începe un uragan și aș fi nevoită să caut adăpost.

Am făcut o listă cu cele *exact* douăzeci și trei de lucruri, am trasat linie între numărul cinci și numărul șase.

Deasupra liniei este partea la care m-a ajutat ieri doamna Wake. Tot ce e sub linie e ceea ce am scris singură.

1. *Un telefon mobil (pentru a suna familia și prietenii)*
2. *O lanternă (pentru a vedea lucrurile în întuneric)*
3. *Alimente (pentru a avea ce mânca)*
4. *Un radio (pentru a asculta veștile despre uragan)*
5. *Baterii (pentru radio și lanternă)*
6. *Niște cărți despre Michael Jackson (pe care să le citesc atunci când nu ascult radioul)*
7. *iPod-ul meu (ca să am ce asculta când nu citesc cărți sau nu ascult radioul)*
8. *Căștile iPod-ului meu (pe care să le conectez la iPod)*
9. *Încărcătorul iPod-ului meu (cu care să-mi încarc iPod-ul)*
10. *Câteva jocuri de cărți ca* Uno, *de exemplu (ca să mă joc)*
11. *Peria mea de păr (ca să-mi perii părul)*
12. *Un elastic de păr (ca să-mi prind părul)*
13. *Periuța mea de dinți (ca să mă spăl pe dinți)*
14. *Niște pastă de dinți (de pus pe periuța mea de dinți)*
15. *Deodorant*
16. *Chiloți noi (pentru orice eventualitate)*
17. *Șosete (în caz că mă ud la picioare)*
18. *Niște șlapi (dacă mă ud din nou la picioare)*
19. *O pătură (pe care să stea toți)*
20. *Băuturi (pe care să le bem)*

21. O ladă frigorifică (în care să ne păstrăm băuturile reci)

22. Paie flexibile de băut (pentru băuturile noastre)

23. Floricele de porumb (pe care să le consumăm odată cu băuturile)

— Vino cu mine, Ginny, rostește o voce.

Ridic ochii din lista mea. E doamna Lomos. Mă surprinde faptul că e aici. Azi poartă niște cercei mici ca niște măști albe.

— Vino în biroul meu pentru un minut, continuă ea.

Îi explic că îmi verific tema înainte să o predau. Ea îmi zice că trebuie să o însoțesc imediat, așa că mă conformez.

Este *exact* 7.52. O urmez pe doamna Lomos în micul ei birou, îmi cere să mă așez, apoi închide ușa și întreabă:

— Ginny, când ai văzut-o ultima dată pe Gloria?

— În urmă cu patru ani, în 18 aprilie, când a venit poliția să mă ducă în altă parte, răspund eu. Ea țipa și țipa, și se văita „Îmi pare atât de rău…"

— Ești sigură că atunci ai văzut-o ultima dată?

— M-ați întrerupt.

— Îmi pare rău că te-am întrerupt, doar că mi-ai povestit de mai multe ori cum țipa Gloria și se văita: „Îmi pare atât de rău, îmi pare atât de rău". Acum e important să te gândești foarte bine și să-mi zici dacă ai văzut-o recent pe Gloria.

Nu sunt sigură dacă doamna Lomos mi-a pus o întrebare, așa că rămân tăcută.

— Să încercăm din nou. Când ai văzut-o ultima dată pe Gloria?

— Vreți să spuneți *exact* sau *aproximativ*? întreb eu.

— *Exact,* se arată ea surprinsă.

Însă tot nu sunt lămurită *exact* dacă era sau nu Gloria cea pe care am văzut-o în parcare.

— Ultima dată când am văzut-o a fost *exact* în 18 aprilie, cu patru ani în urmă, precizez eu.

— Dar ai văzut-o și *aproximativ* după aceea?

— Da. Am văzut-o *aproximativ* în dimineața asta.

— Cum poți fi sigură că era ea?

— Am spus doar că am văzut-o *aproxi…*

— Ginny, ce ai văzut? mă întrerupe din nou doamna Lomos.

— Am văzut o persoană lângă o mașină verde, avea capul cam la fel, dar bluza ei era diferită.

— Mulțumesc. Acum trebuie să dau un telefon. În acest răstimp, am să-ți dau o sarcină foarte importantă. Vreau să scrii tot ce ai făcut în dimineața asta.

Îmi dă un creion și un bloc de coli albe liniate, însă creionul nu e cel cu Snoopy, singurul cu care-mi place să scriu.

— Totul?

— Totul. Începe cu tot ce s-a întâmplat, de când te-ai trezit în dimineața asta și termină cu discuția noastră.

Așa că mă uit la vârful creionului care e foarte, foarte ascuțit și mă pregătesc să scriu. Apoi încep să mă gândesc cum o fi venit Gloria la Casa Albastră și ce putea însemna faptul că văzusem pe cineva care arăta *aproximativ* ca ea când am ajuns la școală.

Mă gândesc și mă gândesc, și mă gândesc.

Constat că este 8.06, iar doamna Lomos încă este în biroul ei alături de mine.

— Bună din nou, Ginny, zice ea. Tatăl și mama ta vin la școală, ca să purtăm cu toții o discuție. O să vină și un ofițer de poliție, dar știu că nu-ți plac acești oameni.

Văd uneori polițiști la televizor sau într-o poză și mi se pare normal, însă când îi văd în anumite locuri, în apropierea mea, sunt luată prin surprindere. Ca atunci când zăresc unul la colțul străzii sau când vine la școală în calitate de invitat să vorbească în public fără ca nimeni să mă anunțe. Dar eu nu spun nimic din toate astea. Vreau să știu de ce Părinții mei Adoptivi vin să discute cu mine și sunt însoțiți de un polițist. Vreau să știu dacă am văzut-o *aproximativ* sau *exact* pe Gloria în parcare. Deoarece dacă am văzut-o *exact,* atunci trebuie să ajung la Mașina Verde. Înainte ca poliția să ajungă aici.

În urmă cu patru ani, când aveam nouă ani, un polițist s-a așezat în fața Gloriei, în timp ce altul m-a luat. Gloria a încercat să treacă pe lângă el, așa că el a apucat-o de braț și a împins-o cu fața la perete, iar obrazul ei s-a turtit și ochii i s-au făcut rotunzi și albi. Ea striga numele meu și spunea întruna: „Îmi pare atât de rău! Îmi pare atât de rău, Ginny!”, în timp ce dădeam din picioare și încercam să mă împotrivesc. Gloria striga „E fiica mea! E fiica mea!” și apoi „Ginny, locul tău e lângă mine!”, însă un polițist mă ținea cu forța și mă trăgea spre ușă, așa că mi-am ieșit din minți de furie.

Ei nu știau unde-mi ascunsesem Păpușa Bebeluș, iar când am încercat să le spun, nu m-au ascultat. M-au pus pe bancheta din spate a mașinii de poliție și m-au dus direct la spital.

Mă ridic din scaunul strâmt și tare din micul birou al doamnei Lomos, pun creionul pe masă, pe urmă îl iau din nou în mână. E încă foarte ascuțit. Nu am scris nimic pe hârtie. Deschid ușa.

— Ginny? strigă doamna Lomos din spatele meu.

Nu o ascult. Picioarele încep să mi se miște automat și-mi aud foșnetul pantalonilor în timp ce alerg în direcția bibliotecii. Acolo este o fereastră pe care se poate vedea parcarea unde *aproximativ* sau *exact* am văzut-o pe Gloria stând rezemată de Mașina Verde.

Trec pe lângă doamna Wake, care deschide gura să spună ceva, totuși continui să merg.

Deschid ușile bibliotecii și alerg pe lângă computere, spre fereastră. Mă uit afară. Și o văd. Nu ține în brațe Păpușa mea Bebeluș. Examinez foarte atentă interiorul Mașinii Verzi. Nu zăresc niciun scaun de copil, sau vreun suport pentru bebeluși, sau altceva.

Un polițist stă în fața Gloriei cu degetul arătător îndreptat spre Mașina Verde și clătinând energic din cap. Gura Gloriei se deschide și știu că este furioasă, chiar dacă nu o pot auzi. Ofițerul indică din nou Mașina Verde. Apoi încă două mașini de poliție se ivesc în viteză, cu luminile stinse. Le aud motoarele prin geam. Câte doi polițiști coboară din fiecare mașină. Acum ei sunt cinci.

Gloria scuipă.

Unul dintre polițiști se apropie foarte, foarte tare de ea. Ea ridică mâinile și își lasă capul în piept, pe urmă întinde mâna spre portiera Mașinii Verzi. În fața ferestrei este un radiator. Mă cațăr pe el, după aceea îmi apropii fața de geam și încep să-l lovesc fără să mă opresc și să țip.

Gloria ridică privirea spre fereastră. Mă las pe spate și lovesc geamul cât pot de tare, de mai multe ori. Iar și iar, fără să mă opresc. Nu pot să îl sparg.

Sar de pe radiator și iau un scaun. Îl ridic deasupra capului și îmi iau avânt.

Cineva mă oprește. Scap scaunul și cad. Sunt directoarea și domnișoara Dana. Mă înfurii la culme, pentru că trebuie să-i spun Gloriei să nu plece, să vină să mă ajute să scap, însă domnișoara Dana mă așază pe podea. Stă

deasupra mea, așa că nu mă pot ridica. Dau din picioare și mă împotrivesc. O mușc de braț. Ea țipă și îmi dă drumul.

— Ginny! aud eu pe cineva strigându-mă. Ginny!

E doamna Lomos. Îi văd picioarele.

Mă ridic.

— A fost… încep eu să spun. A fost *exa*…

Dar cuvintele nu-mi ies de pe buze și pe urmă directoarea mă imobilizează. Mă prăbușesc, dar în cădere privesc pe geam și văd Mașina Verde îndepărtându-se. Acum sunt din nou pe podea alături de un raft de cărți cu *Julie of the Wolves (Julie, fetița lupilor),* de Jean Craighead George, și *Island of the Blue Dolphins (Insula delfinilor albaștri),* de Scott O'Deel. Vreau să plâng, însă nu pot pentru că respir greu și simt că mă sufoc. Le văd pe domnișoara Dana, pe doamna Lomos, pe doamna Wake și pe bibliotecară. Acum am impresia că sunt sub apă sau sub o pătură și apoi totul se face negru.

3.31 DUPĂ-AMIAZA, CU EXACTITATE, MARȚI, 14 SEPTEMBRIE

Părinții mei Adoptivi sunt acasă. Sunt în living și stau de vorbă cu un polițist care nu poartă uniformă. Nu e cel care a venit la școală. Știu că e polițist pentru că așa mi-au spus. Stau în picioare în camera mea și nu mă voi așeza din nou până când polițistul nu va pleca.

Sunt supărată deoarece Gloria a venit la școală și nu am reușit să plec odată cu ea. I-am zis să vină la Concertul de Ziua Recoltei, în schimb a venit azi, când nu eram pregătită. Nu am văzut dacă Păpușa mea Bebeluș era pe bancheta din spate a mașinii. Gloria nu prezintă deloc încredere. Mi-aș dori să fie precum Crystal cu un C.

Ea știe că nu-mi plac expresiile. *Eu îți voi dezvălui întotdeauna adevărul*, *Ginny,* obișnuia ea să-mi spună. *Chiar dacă e greu de acceptat.*

Am crezut-o pe deplin și întotdeauna încerc să spun doar adevărul.

La 3.40 *exact* polițistul intră în camera mea împreună cu Părinții mei Adoptivi.

Scot un oftat, iar Mama mea Adoptivă ridică mâna ca și cum ar vrea să mă atingă pe braț, însă eu mârâi.

Sunt una dintre pisicile Maine Coon. Am blana zbârlită. Dacă mă atinge cineva…

— Ginny, zice Mama mea Adoptivă, domnul ofițer nu îți va face rău. Este aici ca să ne ajute.

Polițiștii nu sunt niciodată aici ca să ne ajute, chiar dacă Mama mea Adoptivă nu minte. Dacă ar fi fost așa, m-ar fi dus direct la Gloria. Polițistul vorbește și vorbește, însă nu-l ascult. Apoi mă întreabă:

— Înțelegi?

Și zâmbește.

Numele polițistului este Joel, dar nu contează, pentru că toți sunt *exact* la fel. Mă înștiințează că, dacă o voi mai vedea pe Gloria, va trebui să-i anunț imediat pe Părinții mei Adoptivi sau un profesor. Imediat înseamnă numaidecât, orice ar fi. Adaugă că trebuie să stau aici la Casa Albastră cu Părinții mei Adoptivi, fiindcă ei sunt familia mea. Când îi spun că trebuie să văd dacă Păpușa mea Bebeluș e bine, el îmi zice că nu aș fi în siguranță în preajma Gloriei. Că nu e sigur să mă întorc la apartament, deoarece ea obișnuia să mă lase singură prea mult timp și îmi făcea rău. Și toți bărbații aceia străini, și drogurile. Mă mai întreabă dacă îmi amintesc ce s-a întâmplat cu pisica. Spune că exact la fel mi s-ar fi putut întâmpla și mie.

— Noi nu am vrea să i se întâmple un astfel de lucru unui copil, nu-i așa?

— Atunci, de ce nu mă lăsați să mă duc după Păpușa mea Bebeluș? strig eu.

Polițistul clatină din cap și continuă să vorbească despre condițiile insalubre, abuz și pisică. Bulgăre de zăpadă. El greșește în legătură cu ceea ce i s-a întâmplat pisicii, însă sunt atât de supărată, încât tot ce pot să fac este să repet cuvântul *greșit, greșit, greșit* la nesfârșit în minte și să-mi acopăr urechile cu mâinile pentru că nu înțelege.

El știe doar *aproximativ* ce s-a întâmplat.

Iar eu știu *exact.*

10.05 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE, MIERCURI, 15 SEPTEMBRIE

Sunt în cabinetul doamnei Patrice, terapeuta. Nu m-am dus la școală. Camera are trei scaune foarte moi. Pe unul sunt încrustate nenumărate flori. Patrice are o pisică slăbănoagă cu alb și cu negru pe nume Agamemnon,

căreia îi place s*ă frământe pâine* în poala ta. *Frământă pâine* este o expresie, pentru că Agamemnon nu știe cum să coacă. Nu doare deloc când Agamemnon mă apasă cu lăbuțele, fiindcă ghearele i-au fost extirpate atunci când era mic. El nu-și amintește operația, spune Patrice. Dar acum nu-l văd pe Agamemnon. Mă uit după el de fiecare dată când vin aici, deoarece îmi plac foarte mult pisicile.

Aș vrea să cresc o pisică, însă știu că Părinții mei Adoptivi nu mă vor lăsa; ei sunt de părere că nu e deloc convenabil. Asta înseamnă că un anumit lucru nu e necesar, chiar dacă am ferma convingere că este. Mai ales în privința lui Bulgăre de zăpadă.

Patrice e în bucătărie.

— Ginny, vrei să mă ajuți să încropesc o gustare? întreabă ea.

Renunț să-l mai caut pe Agamemnon și mă duc să o ajut. Patrice spune că mâncarea și băuturile îi ajută pe oameni să se relaxeze. Gustarea de astăzi este alcătuită din bomboane de ciocolată Hershey's Kisses și lapte. Golesc o pungă plină de bomboane într-un bol și îl duc în camera cu scaune. Apoi iau loc și încep să mănânc.

— Deci, ce este cu această situație dramatică despre care tot aud? întreabă Patrice.

Nu știu ce înseamnă *dramatică,* așa că-i răspund:

— Nu înțeleg întrebarea.

Patrice m-a învățat asta. Ar trebui să zic *nu înțeleg* atunci când este vorba despre ceva ce aș vrea să aflu. Patrice mă lămurește că a cere ajutor e la fel cum a-ți pleda singur cauza.

— *Dramatic* înseamnă o mulțime de sentimente și acțiuni zgomotoase, adaugă Patrice. Atunci când cineva afirmă că a fost o situație dramatică, asta exprimă că s-au petrecut niște lucruri nebunești, ieșite din comun.

— Nu am văzut niciun lucru ieșit din comun, precizez eu și mai bag în gură o ciocolățică Hershey's Kisses. Apoi ridic privirea, pentru că este o regulă conform căreia *Trebuie să-l privești în ochi pe cel cu care vorbești.*

— Îmi pare rău, continuă Patrice. Nu ar trebui să mă exprim așa. Nu este nimic dramatic, de fapt. Doar că se întâmplă prea multe dintr-odată. Poți să-mi povestești ce s-a întâmplat ieri cu Gloria? Părinții tăi m-au informat că a venit la școală.

Mototolesc ambalajul argintiu între degete până când acesta se transformă într-o bilă.

— Așa este, Gloria a venit la școală. Am văzut-o ieri în parcare, când am coborât din autobuz. Avea Mașina Verde.
— La ce te-ai gândit în clipa în care ai zărit-o?
— Nu eram sigură dacă era ea.
— De ce nu erai sigură?
— Fiindcă avea capul cam la fel, dar era îmbrăcată cu o bluză diferită.
— Dacă *ai fi fost* sigură că era ea, *ce* ai fi făcut în mod deosebit?
Nu răspund, deoarece nu vreau ca Patrice să știe ce aș fi făcut. Închid strâns gura și încep să număr în gând.
— Nimeni nu știe cum a reușit să afle unde locuiești, dar ea nu trebuia să vină să te vadă. Acest lucru nu este permis, Ginny. Nu este prudent, pur și simplu. E în continuare foarte impulsivă. Nu s-a schimbat deloc. Ei bine, poate că nu ar trebui să exagerez, totuși încă își pierde ușor cumpătul și e imprevizibilă.
— Și-a ieșit din minți?
Fiindcă Gloria se înfurie foarte, foarte tare atunci când cineva spune că nu este permis să facă un anumit lucru.
— Nu sunt prea sigură.
— A făcut o scenă oribilă?
— Din câte am aflat, da. A încercat să intre în clădire. Ușile erau încuiate și, cu toate acestea, nu voia să plece. A întrebat dacă te putea vedea, dar, din moment ce nimeni de la școală nu o cunoștea, au chemat poliția. Apoi a folosit o piatră pentru a încerca să spargă ușa. Poliția a condus-o înapoi la mașină și atunci te-ai cățărat pe pervazul ferestrei.
Mă așez și mă gândesc. Mă bucur că Patrice îmi relatează ce s-a întâmplat. Ea îmi spune mereu adevărul. Numește acest lucru *a spune totul pe șleau,* pentru că mulți oameni păstrează unele secrete față de mine.
— Ginny?
— Ce este?
Îmi mușc din nou degetele.
— Este foarte important să nu o însoțești niciodată pe Gloria. Dacă ai face asta, ai putea fi rănită. Părinții tăi Adoptivi au deja un ordin de restricție și ea nu se mai poate apropia de Casa Albastră. Mai mult, ei vor face rost de unul în care să se specifice că Gloria nu se poate apropia nici de școală. Știi ce este un ordin de restricție?
Clatin din cap în semn că nu.

— E un fel de regulă mai importantă. E ca o lege pentru o anumită persoană. Putem afirma că e împotriva legii ca Gloria să te vadă în prezent. Nu e deloc prudent. Chiar nu înțeleg de ce vrei să o vezi din nou. Îi deranjează și pe Părinții tăi Adoptivi. Ai fost la un pas de moarte când ai stat la ea. Ne poți ajuta să înțelegem?

— Vreau să văd dacă Păpușa mea Bebeluș e în regulă, îngaim eu.

— Oh, Dumnezeule, Ginny, știu că ai suportat multe – mai multe decât ar trebui să suporte cineva vreodată –, dar noi am discutat despre toate astea de atâtea ori! Amintește-ți ce am decis împreună – vrei să ai grijă de o Păpușă Bebeluș deoarece *tu însăți* erai ca un bebeluș atunci când locuiai în acel apartament. Iar noi nu vrem să vedem că ceea ce s-a întâmplat cu bebelușul electronic din plastic ți se întâmplă din nou ție. Înțelegi ce vreau să spun? Gloria ți-a făcut mult rău, Ginny. Îți amintești cum arătai când poliția te-a scos din apartament? Sau cât de slabă erai? Și câte răni aveai? Ai avut noroc că ai scăpat cu viață. Știu că este mama ta naturală, însă Gloria, pur și simplu, nu este capabilă să aibă grijă de copii mici.

Ea vorbește în continuare și îmi pune întrebări despre toate faptele rele ale Gloriei, și de fiecare dată îi răspund că da, știu, înțeleg, Gloria nu e o persoană de încredere și tocmai de aceea trebuie să mă întorc să-mi iau Păpușa Bebeluș. Dar Patrice clatină întruna din cap și îmi spune că Păpușa mea Bebeluș nu este un copil adevărat, că a verificat în dosare.

Și, în cele din urmă, strâng tare, tare pumnii, închid ochii și strig:

— Nu este în dosare. Este în valiză.

Ea se oprește.

— Ginny, ai impresia că nimeni nu ascultă ce spui, însă am verificat valiza. Polițiștii s-au întors să se uite după ce te-au dus la spital. Nu era nimic în valiză.

— Nu era nimic?

Patrice clatină din cap în semn că nu.

— Nimic. Au găsit o valiză sub pat, dar era goală. Iar asistenții sociali te-au vizitat de mai multe ori înainte să te ia din apartament. Nu crezi că ei ar fi știut dacă în casă era un bebeluș?

Clipesc nedumerită. Dacă valiza era goală, atunci i-am scris Gloriei să se uite în locul nepotrivit când i-am trimis acel mesaj în 13 septembrie. Dar, din păcate, nu știu unde este locul potrivit. Și nici unde să-i spun să caute pentru a-mi găsi Păpușa Bebeluș.

— Ginny? aud eu vocea terapeutei.

Cineva trebuie să o fi scos din valiză după ce poliția m-a luat din apartament. Dar cine?

— Ginny? repetă Patrice.

— Când s-au întors să se uite? întreb eu.

— Imediat după ce te-au lăsat la spital, răspunse ea.

Fusese o călătorie destul de scurtă cu mașina poliției până la spital. Nu am avut un ceas să văd cât a durat, așa că nu știu, oricum, nu durase prea mult.

Ceea ce înseamnă că era posibil să nu fi întârziat prea mult. Sau întârziasem deja și cineva…

— Ginny? Vrei o băutură răcoritoare?

Mă uit la ea, însă nu-i văd chipul. Nu deslușesc nimic, fiindcă mintea mea face eforturi mari să înțeleagă ce s-a întâmplat după ce poliția m-a dus la spital.

6.52 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE, VINERI, 17 SEPTEMBRIE

Cine a scos Păpușa mea Bebeluș din valiză?

Sunt în autobuz și mintea mea e frământată de niște lucruri la care nu-mi place deloc să mă gândesc. În cea mai mare parte a timpului, evit să reflectez, dar acum trebuie să o fac, pentru că polițiștii au verificat valiza atunci când am fost la spital și nu au găsit nimic în ea. Îmi vine în minte Donald. Putea să o fi luat el?

Donald avea pantaloni, însă de cele mai multe ori nu-i purta noaptea atunci când ieșea din camera Gloriei ca să mă vadă. Întotdeauna era ușor de spus că bărbatul din camera ei era Donald, fiindcă Miller motanul era acolo. El obișnuia să alerge în fața cuștilor și să miaune la toate pisicile din rasa Maine Coon.

Miller mă plăcea cu adevărat. Poate o făcea pentru că amândoi ne primiserăm numele în același fel. Lui nu-i plăcea să plece cu Donald atunci când venea dimineața. Obișnuiam să mă uit cum îl lua pe Miller în brațe, de parcă acesta ar fi fost un bebeluș, și cum îl punea în cușca de transport. Apoi îl ducea la mașină și plecă. Întotdeauna îl aducea înapoi pe Miller când rămânea noaptea la Gloria. Miller stătea în camera unde se jucau

împreună „Ascunde Cannoli”. Am pierdut mult timp căutând acele produse dulci tradiționale siciliene când nu era nimeni acasă, dar nu le-am găsit niciodată. Probabil că erau în vreun sertar secret sau poate că le luau cu ei când plecau.

Odată nu am vrut ca Miller să plece, așa că l-am băgat într-o valiză și l-am acoperit cu o mulțime de pături și perne, ca să nu i se audă miorlăitul. El m-a zgâriat pe braț și pe mână în timp ce-l băgăm cu forța, însă i-am pus și un pulover peste cap, pe urmă am tras fermoarul valizei și am băgat-o sub pat. Donald s-a uitat după motan, dar nu l-a găsit.

— Am să-l las aici pe motanul ăsta nenorocit, s-au resemnat el în cele din urmă. Nu te deranjează, nu-i așa?

— Nicio problemă, i-a replicat Gloria. Amândouă pisicuțele tale vor fi aici, așteptându-te.

După aceea el i-a dat o palmă peste fund, a sărutat-o și a plecat.

Gloria a găsit ceva bani, a comandat pizza cu bacon și ceapă, pe care am mâncat-o în timp ce ne uitam la un film cu vampiri. Apoi ne-am savurat băuturile noastre speciale. Apă carbogazoasă pentru mine și gin tonic pentru ea. De aceea m-a botezat Ginny. Fiindcă ginul tonic era preferatul ei.

Așa am ajuns să-l păstrez pe Miller. Nu l-am scos din valiză, pentru că nu voiam ca Gloria să știe că era la mine, și nici Donald să-l ia din nou. El era plecat de cinci zile, iar atunci când s-a întors, nimeni nu a găsit pisica. Motanul trebuia să fi ieșit cumva din casă, au spus ei. Donald era furios rău și a tot strigat la Gloria, pe urmă au plecat să se vadă cu dealerul Gloriei și s-a făcut liniște. Așa că mi-am lăsat Păpușa Bebeluș pe pat și cu brațul care nu mă durea am tras afară valiza și am deschis-o, dar Miller era mort. Asta înseamnă că dormi, însă nu te mai poți trezi niciodată. Și miroși foarte, foarte rău. Mi-am dus Păpușa Bebeluș în living și am stat acolo până s-a făcut întuneric. Mai târziu, Gloria a venit singură acasă și a deschis ușa camerei mele, din cauza mirosului. L-a văzut pe Miller și a exclamat:

— La naiba, Ginny! L-ai omorât pe Miller!

— Nu l-am omorât pe Miller, m-am apărat eu. Doar am încercat să-i dau drumul din valiză.

— Ce i-ai făcut? L-ai sufocat? Sau a murit de foame?

Gloria l-a atins cu piciorul, însă el nu s-a mișcat.

— Trebuie să facem ceva. Dacă Donald află despre asta, o să te omoare. Înțelegi? Vei muri. Nu glumesc.

Apoi m-am speriat foarte tare, deoarece Donald avea arme în casă. Odată, el a trântit-o pe Gloria pe hol și a lovit-o de mai multe ori. Lui îi place să rănească alți oameni și, presupun, îi place să-i și omoare.

Gloria a scos valiza afară și a întors-o cu fața în jos, încât Miller să cadă pe verandă. Pe urmă și-a scos pistolul și a zis: „Te iubesc, puștoaico” și mi-a dat doza ei de Coca-Cola cu cireșe. L-a împușcat pe Miller în față, ca bietul motan să nu mai aibă cap. Era doar un corp blănos cu picioare și un loc întunecat acolo unde avusese capul.

După ce Gloria a tras în el cu arma, a spus:

— Acum, Donald nu va avea cum să afle că tu ai fost cea care l-a omorât pe Miller.

— Dar cine va crede că a fost? am întrebat eu.

— Ha! a exclamat Gloria. Va înțelege că am fost eu. Nu avem prea mult timp la dispoziție ca să putem îndepărta dovezile. Va duhni îngrozitor dacă-l voi pune în tomberon. Dacă aș găsi ceva cu care să sap, poate că aș putea să-l îngrop. Îmbrățișează-mă și lasă-mă să-mi privesc frumoasa mea fiică înainte ca ochii să mi se umfle atât de tare, încât să nu te mai pot vedea deloc. Donald trebuie să apară dintr-un minut în altul.

Dar Donald nu a venit. În schimb, a apărut poliția. Vecinii auziseră, probabil, focul de armă și chemaseră poliția, mi-a zis Gloria înainte să urce la etaj ca să se ascundă. I-am auzit venind. Am văzut luminile albastre. Cineva bătea tare la ușă. Gloria a luat-o la fugă. Am apucat valiza și am tras-o înăuntru, cu toate că brațul mă durea rău de tot. Apoi mi-am ridicat Păpușa Bebeluș de pe pat și am pus-o înăuntru. Am aranjat toate pernele și păturile mele în jurul ei, deși valiza încă mirosea oribil. I-am văzut ochii verzi mărindu-se ca niște cercuri perfecte când am acoperit-o cu păturica mea. Am împins valiza sub pat și am pus mai multe pături și haine în jurul ei, pe urmă m-am băgat în dulapul de sub chiuveta din bucătărie. Iar poliția a spart ușa apartamentului.

Aceea a fost ziua în care a început adopția.

Și îmi amintesc *exact* ziua aceea. Știu că am pus Păpușa Bebeluș în valiză. Dacă poliția nu a găsit-o, unde poate fi?

Autobuzul se oprește. Revin la realitate și inspir adânc pe nas. Suntem la școală. Trebuie să mă gândesc cum să o fac pe doamna Wake să mă lase din nou singură ca să pot ajunge la computer. Vreau să o întreb pe Gloria ce s-a întâmplat.

— Bună, frumoaso, aud eu o voce.

Ridic ochii. E Larry. Stă în picioare pe culoarul dintre scaunele autobuzului și are ghiozdanul în spate.

— E timpul să coborâm. Dar doamnele au prioritate, spune el cu un zâmbet larg și îmi face semn cu mâna să o iau înainte. Apoi fața lui se face roșie și lasă privirile în pământ. Mă ridic și mă grăbesc să cobor.

10.33 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE, SÂMBĂTĂ, 18 SEPTEMBRIE

Părinții mei Adoptivi sunt afară, plimbându-se prin curte. Mama mea Adoptivă se mișcă mereu pentru că, spune ea, vrea ca bebelușul din interiorul ei „să coboare”. Asta înseamnă că este aproape gata să se nască.

Sunt în camera mea și plâng cu păturica în brațe. Fiindcă am paisprezece ani. Chiar în acest minut. Chiar acum. Și n-ar trebui să fie așa. Ar trebui ca Păpușa mea Bebeluș să fie în siguranță. N-ar trebui să fiu aici. Ar trebui să am nouă ani.

Tatăl meu Adoptiv bate la ușa mea și o deschide.

— Ginny, de ce nu vii afară cu noi? Am crezut că o să-ți placă să jucăm *Catch*[1].

— Nu vreau.

— În regulă. Atunci, ce spui de baseball? Am putea face câteva ture.

— Vreau să stau în camera mea, strig eu.

— Ginny, e ziua ta de naștere. Știu că s-au petrecut multe și că ești confuză, dar acesta ar trebui să fie un prilej de bucurie. Vor fi cadouri și tort după cină.

Tot încearcă să mă facă să ies afară, dar nu vreau. Trebuie să fiu singură cu gândurile mele. Chiar dacă este ziua mea și vor fi cadouri și tort după cină. El pleacă în cele din urmă la 10.36.

Manicoon.com. Manicoon.com. Pronunț denumirea site-ului la nesfârșit. Încetișor, în șoaptă. Este singurul lucru care contează pentru mine. Ieri am încercat să intru pe el, însă n-am reușit să scap de doamna Wake. Trebuie să mai ajung o dată la computer ca s-o întreb pe Gloria unde este Păpușa mea Bebeluș. Și să-i spun să aștepte până la Concertul de Ziua Recoltei așa cum i-am zis. Ea nu poate fi impulsivă încercând să vină mai devreme. Ea trebuie, trebuie, trebuie să aștepte, ori va fi prinsă și va strica totul.

9.10 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE, LUNI, 20 SEPTEMBRIE

Suntem la Artele Limbajului scriind poezii despre culesul merelor. Mâine vom merge la ferma unde se produce cidrul de mere, iar poeziile despre aceste fructe ne ajută să ne pregătim pentru eveniment. Ca să scriem mai ușor versurile, citim o operă de-a lui Robert Frost despre niște meri și o scară. Dacă aș avea una, m-aș cățăra pe geam și aș ieși din această clasă. Trebuie să evadez din ea și să ajung la bibliotecă pentru a găsi un computer.

Ceea ce înseamnă că am nevoie de un pretext cu care să o pot reține pe doamna Wake.

Atunci când scrii o poezie, trebuie să vorbești despre lucruri care au cu totul altă semnificație. Scara din poezia lui Robert Frost înseamnă paradis, a explicat doamna Carter. Deci, în poezia mea, scara are sensul de: *Voi ieși afară din casă pe fereastra dormitorului meu pentru a pleca împreună cu Gloria.* Noi trebuie să facem și un desen care să se potrivească poeziei, așa că desenez Mașina Verde și Casa Albastră, și pe mine coborând pe scară și încercând să ies pe fereastra camerei mele. Mai departe o voi desena pe Păpușa mea Bebeluș în Mașina Verde, dar doamna Carter stă chiar lângă pupitrul meu și se uită la ce desenez.

— Nu, mă tem că nu este adecvat, spune doamna Wake atunci când vede desenul. Și cred că ar trebui să i-l arătăm doamnei Lomos.

Așa că doamna Wake mă duce la biroul doamnei Lomos. Trecem pe lângă țâșnitoare, toaletă și camera portarului. Îmi vine să o împing acolo și să încui ușa. Alerg înainte și zgâlțâi clanța ușii. E încuiată.

— Ce faci? întreabă doamna Wake.

— Zgâlțâi ușa, răspund eu.

Mă gândesc să o încui în altă parte, dar locul ar trebui să fie foarte, foarte izolat. Altfel, cineva ar putea să o audă cum strigă să iasă afară.

Doamna Lomos zice că doamna Carter a avut dreptate. Nu a fost adecvat să o desenez pe Gloria și Mașina Verde. Sau pe mine în timp ce evadez. Când întreb de ce nu a fost în regulă, îmi răspunde că Gloria nu prezintă încredere, iar că desenul sugerează că eu vreau să plec cu ea.

Ceea ce are sens. Deci, nu e bine să desenez ceea ce îmi doresc cu adevărat, deoarece oamenii ar putea afla acest lucru. Sunt surprinsă că

doamna Lomos mi-a spus asta, însă mă bucur pentru că pot să mă descurc mai bine când vine vorba să păstrez un secret.

— O să te protejăm în ciuda dorințelor tale, micuță domnișoară, spune doamna Wake în timp ce mergem pe hol întorcându-ne în sala de clasă.

Nu știu ce înțeles are asta, așa că o întreb.

— Înseamnă că știm ce aveai de gând, răspunde ea. Am înțeles, în sfârșit, intențiile tale.

— Am paisprezece ani.

— Așa este. Ziua ta de naștere a fost în urmă cu două zile, nu-i așa?

— Da, închei eu discuția.

3.05 DUPĂ-AMIAZA, MARȚI, 21 SEPTEMBRIE

Sunt la masa din bucătărie și mănânc cele nouă boabe de strugure care alcătuiesc gustarea mea de după-amiază.

— Ginny, trebuie să vorbim despre computerele de la școală, spune Mama mea Adoptivă. Știm despre pagina de Facebook a Gloriei și despre blogul ei. S-a grăbit să șteargă comentariile lăsate de tine, dar noi știm că ați ținut legătura.

Bag în gură primul bob de strugure și aștept ca ea să continue.

— Poliția nu o poate obliga să-și închidă contul de Facebook, însă noi am urmărit-o mereu pentru a vedea ce postează. Și oamenii legii i-au supravegheat activitatea. Așa că nu vei mai putea vorbi cu ea pe această cale.

Nu știu dacă a citit vreunul dintre comentariile mele. Nu știu dacă Gloria a avut ocazia să-l *citească și să-l șteargă pe ultimul.* Nu știu dacă Mama mea Adoptivă a aflat că i-am spus Gloriei să vină la Concertul de Ziua Recoltei.

— Ginny?! mă atenționează ea.

— Poftim? întreb eu mirată.

— Ai auzit ce ți-am spus? continuă mama mea adoptivă.

— Da, răspund eu.

— Ei bine, ce părere ai despre asta?

Mă gândesc profund și mă asigur că gura îmi e închisă bine. Vreau să fiu cuminte și să-i răspund, dar nu pot.

— Ce părere ai despre ferma unde se face cidrul de mere? adaugă ea. Și ce crezi despre faptul că te afli într-un loc sigur, unde ai ce mânca din belșug? Și nimeni nu te lovește? Știind că vei deveni soră mai mare și că vei rămâne la aceeași școală doi ani la rând? Sau că vei rămâne în aceeași casă?

Nu țipă, însă vocea îi devine din ce în ce mai fermă. Plus că a pus cinci întrebări în același timp. Rămân tăcută. Mănânc încă două boabe de strugure și aștept.

Și atunci, ea țipă.

— De ce naiba faci asta, Ginny?! De ce îi tot spui Gloriei să se întoarcă? Ea te-a bătut cumplit! Ai avut un braț fracturat și era să mori de foame! Eu ar trebui să nasc în două săptămâni – cu o asemenea situație în casă, nu putem avea atâta nebunie în preajma unui nou-născut! Ginny, nu îți dai seama? Toate astea trebuie să se sfârșească! Noi nu putem…

Se oprește. Închid strâns ochii pentru orice eventualitate. Apoi o aud ieșind din bucătărie. Percep închizându-se ușa de la baie. Ea plânge.

Ceea ce înseamnă că nu voi fi lovită.

Inspir adânc și termin de mâncat strugurii. Ultimele șase boabe.

4.08 DUPĂ-AMIAZA, CU EXACTITATE, MIERCURI, 22 SEPTEMBRIE

— Funcționează cam așa, mă lămurește Patrice. Atunci când o Fiică Adoptivă este luată de o familie, este pentru totdeauna – excepție făcând cazurile în care ea devine un pericol pentru Locuința ei Adoptivă. Înțelegi?

— Da, murmur eu.

— În ultimele două săptămâni ai bătut un bebeluș electronic din plastic și ai aranjat cu Gloria să încerce să te răpească de două ori. Ai încercat să spargi o fereastră cu un scaun și ai mușcat-o pe una dintre profesoarele tale. Deci, ce părere ai? Ți se pare un mediu potrivit pentru o surioară?

— Nu, răspund eu.

— Știi ce ți s-ar putea întâmpla dacă nu termini cu toate astea?

— Dacă nu termin cu ce? întreb eu.

— Cu încercările tale disperate de a o contacta pe Gloria.

— Nu.

— Atunci, îți voi spune eu ce se va întâmpla: riști ca părinții tăi să renunțe la adopție. Ginny, părinții tăi te iubesc, dar ei nu te vor lăsa să faci din Casa Albastră un loc periculos pentru Micuța Wendy. Așa că, dacă nu vei înceta să o contactezi pe Gloria și vei insista ca ea să vină să te vadă, va trebui să părăsești Casa Albastră. Pentru totdeauna.

— Asta înseamnă că va trebui să merg într-o altă Casă Adoptivă?

— De fapt, asta înseamnă că vei sfârși într-un orfelinat pentru fete, care nu îți poate oferi niciun fel de siguranță.

Mă concentrez intens. Gloria nu va mai ști unde mă aflu dacă mă duc în altă parte. Ea nu va mai putea să mă găsească. Probabil că nu știe adresa orfelinatului pentru fete, care nu oferă niciun fel de siguranță. Mi-au trebuit patru ani ca să ajung la un computer și să-i scriu unde se află Casa Albastră.

Ceea ce înseamnă că trebuie să am grijă cum mă port, să fiu cuminte. Nu pot încerca să evadez sau să o contactez din nou pe Gloria. O să aștept până la Concertul de Ziua Recoltei.

— Ginny, acum nu e momentul să te închizi în tine. Ce simți în legătură cu ceea ce tocmai ți-am zis?

Mă uit la Patrice.

— Vreau să rămân în Casa Albastră.

Patrice zâmbește.

— E cel mai bun lucru pe care-l aud de la tine după atâta vreme. Acum, haide să vorbim despre ce avem de făcut ca să rămâi în casă. Ne vom vedea de trei ori pe săptămână multă vreme de acum încolo, așa că vom lucra mult la asta.

5.29 CU EXACTITATE,
LUNI, 18 OCTOMBRIE

Este seara Concertului de Ziua Recoltei, însă nu e încă noapte. Soarele apune, dar este încă lumină.

Am fost foarte, foarte cuminte la Casa Albastră și la școală, așa că nimeni nu va renunța la adopție. Chiar dacă mă gândesc la Gloria. Mi-am mușcat mult timp mâinile și mi le-am tot ținut în poală ca să nu le vadă nimeni. Nu am încercat să găsesc un computer și nici nu l-am pus pe Larry să intre pe internet pentru mine. I-am spus lui Patrice de trei ori în fiecare săptămână că vreau să fiu o adevărată soră mai mare. Este adevărat. Dacă

va reuși planul meu de a fi răpită în seara asta la Concertul de Ziua Recoltei, nu voi mai încerca din răsputeri să am grijă de Micuța Wendy atunci când se va naște.

În ghiozdan am flautul, păturica mea și o sticlă cu lapte. Sunt pregătită cu tot ce trebuie ca să am grijă de Păpușa mea Bebeluș de îndată ce o voi găsi.

Doamna Wake mă conduce în camera orchestrei pentru încălzire și repetiții cu restul formației. Instrumentiștii trebuie să ajungă la ora 5.30. Concertul începe la șapte.

Trecem prin foaier, pe lângă cele trei uși din sticlă care dau spre refugiul stației de autobuz și spre parcarea din fața școlii. Mă uit afară. Mi-e greu să văd ceva, pentru că lumina e orbitoare. Soarele îmi bate chiar în față. Mă întreb când va apărea Mașina Verde. Mijesc ochii.

După ce traversăm foaierul, trecem pe lângă birou. Văd câțiva copii de la cor venind din celălalt capăt al holului. Poartă niște cămăși albe, pantaloni negri și cară sticle cu apă și mai multe mape negre. În spatele copiilor de la cor este un bărbat cu sacou albastru. Tatăl cuiva, chibzuiesc eu. Apoi zăresc o doamnă care poartă o vestă roșie și pulover dedesubt. Mama cuiva.

Mă întorc. În spatele nostru sunt două doamne care străbat holul vorbind. În urma lor, o altă femeie care are părul strâns ferm într-o coadă de cal și poartă o jachetă maronie descheiată în față. E îmbrăcată într-o cămașă din flanel în două culori: mov și maroniu, nu e grasă, dar nici atât de slabă ca Gloria. Se oprește lângă prima ușă a foaierului și zâmbește ducându-și degetul la buze.

Este Crystal cu un C.

Nu știu de ce este aici. Ar trebui să fie Gloria în locul ei. Însă sunt foarte, foarte fericită. Este bine că este aici în locul Gloriei, deoarece mama mea naturală nu prezintă încredere și e impulsivă. În plus, a făcut două scene cumplite. Iar Mama mea Adoptivă a spus că toți știau că eu o contactam cu ajutorul computerului.

— Ginny? mă strigă doamna Wake.

— Poftim? exclam eu.

— Să ne uităm pe unde mergem, adaugă doamna Wake. Sala de repetiții este în direcția asta.

Privesc încă o dată în spate. Nu le mai văd pe celelalte două doamne. Crystal cu un C stă tot lângă prima ușă a foaierului. Mă întorc și continui să merg, dar îi aud pașii în spatele nostru. Ea ne urmărește.

Trecem pe lângă sala de sport. Înăuntru este o toaletă, așa că mă opresc.

— Trebuie să merg la toaletă.

Doamna Wake se uită spre ușa sălii de sport. E întuneric acolo, excepție făcând o singură lumină vagă. Intră și se uită înăuntru.

— Se pare că ușa de la vestiarul fetelor e deschisă, spune ea. Intră, dar ai grijă să te întorci la ușa asta. Te voi aștepta chiar aici.

Înainte să intru, întorc capul. Crystal cu un C stă lângă ultima ușă a foaierului și zâmbește. Îndreaptă arătătorul spre mine, apoi spre ușă. O văd cum își scoate o țigară și iese afară.

Așa că intru în sala de sport. Ușa de la vestiarul fetelor este chiar în fața mea. Intru și trec pe lângă toate dulăpioarele și băncile, pe urmă ajung în celălalt capăt al sălii de sport. Văd semnul IEȘIRE deasupra ușii care dă spre terenul de fotbal. O deschid.

Și o iau la fugă.

Alerg pe lângă zidul din spatele școlii. Încă nu s-a întunecat complet, totuși e foarte dificil să distingi ceva clar. Trec cu pași grăbiți pe lângă mașina portarului și tomberonul de gunoi. Pe lângă ușa din spate a bufetului. Traversez platforma de încărcare. Apoi ajung la colțul școlii, acolo unde e parcarea profesorilor. Încetinesc și mă uit în toate părțile. Nu e nimeni aici. Trec în grabă pe lângă spațiile goale de parcare și ajung în fața școlii. Mă întorc spre aleea lungă care duce la foaier. Mă uit din nou spre parcare. Nu o văd pe Crystal cu un C.

Așa că privesc în ambele direcții cu mare atenție, apoi traversez refugiul stației de autobuz. Mă opresc între două mașini goale și mă uit peste tot. Pornesc de-a lungul rândurilor de autoturisme parcate și mă uit până disting o siluetă care stă lângă o mașină cenușie. Este o persoană. Cu o țigară în gură.

— Bună, Ginny, spune ea. Ești gata pentru o mică excursie?

Dau din cap că sunt de acord. Și zâmbesc. Deoarece Crystal cu un C este cea care mă va răpi, și tot ea este cea care spune adevărul, îmi deschide portiera, iar eu intru în mașină.

5.43 SEARA, CU EXACTITATE, LUNI, 18 OCTOMBRIE

Crystal cu un C urcă repede la volan și pornește motorul. Are un cercel într-o nară. Și ochelari mov ai căror rame au colțuri ascuțite. De asemenea noi.

Zâmbesc larg până mi se văd toți dinții și ridic din umeri.

— Uau, ăsta da zâmbet! exclamă ea imediat. Mi-ar plăcea foarte mult să te îmbrățișez, puștoaico, dar trebuie să plecăm de aici cât mai repede. În regulă?

Anvelopele scrâșnesc ușor pe asfalt și mașina iese din parcare. Crystal cu un C tresare așa cum se întâmplă de obicei atunci când auzi un zgomot puternic sau când te aștepți să te lovească cineva. Ea se uită mai întâi în oglindă, apoi din nou spre drum.

— Ai găsit Păpușa mea Bebeluș? întreb eu. Gloria a spus că a găsit-o, însă…

Crystal cu un C aruncă o privire în oglindă. Îi văd ochii acolo.

— Eram sigură că mă vei întreba asta. Nu te-ai schimbat deloc. Da, ți-am găsit Păpușa Bebeluș. Gloria m-a sunat de la poliție, așa că m-am dus imediat la apartament. Ea nu știa unde ai pus copilul, dar am pus lucrurile cap la cap și am găsit valiza.

— Era cumva… încep eu să spun, însă nu termin propoziția.

Ea se uită la mine.

— Dacă este în viață? continuă ea. Asta încerci să mă întrebi? La naiba, sigur că era în viață! Ce ai crezut, că ți-ai omorât propria soră?

Vreau să răspund, să spun „Da, mulțumesc, îți mulțumesc că mi-ai spus, în sfârșit”, dar gâtul mă doare și nu-mi mai pot mișca buzele, apoi gura mi se deschide singură și pieptul îmi începe să urce și să coboare într-un ritm alert. Niciun sunet nu-mi iese pe gură, însă din ochi îmi țâșnesc lacrimi fierbinți, care mi se preling pe față, pe pantaloni. Plâng și plâng, și tremur violent în timp ce Crystal cu un C se uită la mine, pe urmă în spate la drum și zice ceva. Se uită din nou la mine, dar nu aud nimic.

După aceea mă opresc. Și respir. Mă simt mai bine.

— Te simți bine? mă întrebă Crystal cu un C.

Nu știu ce m-a întrebat, însă dau din cap oricum, în semn de aprobare. Ea scoate un oftat.

— Ginny, pur și simplu, nu pot să cred. Au trecut cinci ani. Cinci ani nenorociți. Știu că mama ta e o ciudată și că a trebuit să stai departe de ea, dar e groaznic să-mi imaginez prin ce ai trecut neștiind ce s-a întâmplat cu

surioara ta. Însă acum trebuie să ieșim din oraș, bine? Va trebui să mă lași să conduc pentru o vreme. Avem la dispoziție cel mult zece minute, probabil, până când cineva va suna la poliție. Trebuie să o iau pe niște străzi lăturalnice. Nu putem rula pe autostradă din cauza blocajului poliției, sunt sigură de asta.

— Ce este un blocaj? întreb eu.

— Un blocaj rutier. Cred că înțelegi, e un loc în care polițiștii își parchează mașinile de-a curmezișul drumului și îi opresc pe toți șoferii pentru verificare. Ei te vor căuta. Vor da o Alertă de tip Amber[2] și alte chestii de acest gen.

— Păpușa mea Bebeluș este cu Gloria?

— Da, ea este cu mama ta.

Crystal cu un C mă bate ușor pe braț și zâmbește. Ridică din umeri, uitându-se din nou în spate, pe șosea.

— Era într-o stare jalnică atunci când am găsit-o. Pe bună dreptate, erai îngrijorată, presupun. M-am speriat îngrozitor la început, pentru că a stat atât de mult în valiză. O oră, pe puțin. Inițial am crezut că… dormea, dar era inconștientă. Și-a revenit imediat când i-am făcut respirație gură la gură.

Apoi Crystal cu un C tace.

— Și de unde a revenit? întreb eu.

— Din… La naiba, nu știu! E în regulă acum, înțelegi? E foarte bine. Dar dacă nu aș fi ajuns acolo atât de repede, lucrurile ar fi evoluat cu totul altfel.

— Ea este bine, rostesc eu încercând să-mi reamintesc.

— Exact. Așadar, ca să scurtăm pe cât posibil povestea, am dus-o acasă, unde am spălat-o și am hrănit-o. Era îngrozitor de slabă. Nu chiar așa ca tine totuși. Îți amintești cum a descris judecătorul felul în care arătai? După redactarea hotărârii judecătorești? Nu sunt sigură că ai citit-o. De fapt, atunci erai prea mică și nu aveai cum să o citești. El a spus că arătai de parcă ieșiseși dintr-un lagăr de concentrare, atât erai de firavă și epuizată. Și acum îmi vine rău când îmi aduc aminte. Am lipsit un timp în primul an în care Gloria a avut grijă de voi două. Însă ceea ce a zis judecătorul… chiar a pus-o la zid…

Crystal cu un C vorbește prea repede. Dau din cap în semn de aprobare, deși nu știu pentru ce.

— Oricum, Păpușa ta Bebeluș suferea de malnutriție. Doctorița la care am dus-o s-a arătat surprinsă că a reușit să supraviețuiască atât timp. Tu ai ținut-o în viață, Ginny. Tu ai salvat viața surioarei tale.

— Punând-o în valiză? întreb eu.

— Nu, Dumnezeule, nu! Hrănind-o și protejând-o de mama ta. Îmi iubesc sora mai mare, dar nu e deloc o mamă bună. În plus, la naiba, e atât de impulsivă! Adică, a făcut unele încercări, ce-i drept, mai ales după cursurile de creșterea și educarea copiilor, însă tot nu reușește să se adune pe deplin. Vei vedea.

Nu știu ce înseamnă *nu reușește să se adune pe deplin,* așa că doar întreb:

— Păpușa mea Bebeluș este în siguranță cu Gloria?

— Într-o oarecare măsură, răspunde râzând Crystal cu un C. Totuși, nu-mi place să las să treacă mai mult de o zi fără să-mi petrec câteva ore cu amândouă. Gloria depinde de mine, într-un fel, fiindcă cu gândesc în locul ei. Eu sunt cea care a convins-o să meargă la centrul de reabilitare și să participe la cursurile acelea. În plus, am convins-o să se mute cu mine până când va reuși să se pună din nou pe picioare.

— Ea îi dă bebelușului destulă mâncare acum?

— Da, îi dă destulă mâncare, oftează Crystal cu un C.

— Își amintește să-i facă baie?

— Baie…

— Își amintește să-i schimbe scutecele?

Pun întrebarea, apoi mă opresc și încep să-mi mușc degetele. Oricum, sunt atât de nerăbdătoare să aflu mai multe, încât trebuie să continui să vorbesc.

— Ea știe ce să facă atunci când bebelușul vomită? Îi pune șosete pe mânuțe ca să nu-și zgârie fața?

— Ginny, ce naiba?! Câți ani crezi că are Păpușa ta Bebeluș?

— Aproape un an. Ziua ei de naștere este în 16 noiembrie.

— Ha! exclamă Crystal cu un C, apoi din nou „Ha”. Vorbești serios? Bineînțeles că vorbești serios. Nu ai putea descifra o glumă nici dacă viața ta ar depinde de asta. Dar, fată dragă, avem foarte multe de vorbit. Nu chiar acum totuși. Încă nu cred că ești pregătită pentru asta. Iar eu trebuie să conduc și să mă gândesc. Am uitat cum funcționează creierul tău.

— Creierul este în cap, îi precizez eu.

— Nu, serios, zice Crystal cu un C.

5.27 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE, MARȚI, 19 OCTOMBRIE

Privesc în jur. Sunt singură în mașină. Soarele nu a răsărit încă, dar văd pe fereastră copaci cu frunze galbene. Crystal cu un C a dispărut.

Deschid portiera și cobor. Afară bate vântul și, deși sunt îmbrăcată cu jacheta, tot îmi este frig. În spatele mașinii este o căsuță albă pe al cărei coș iese fum. Se aude muzică dinăuntru. Îmi pun ghiozdanul pe umăr și mă îndrept spre casă.

Crystal cu un C este acolo. O văd trecând prin dreptul ușii pe când urc treptele verandei. Merg spre ușa din plasă și rămân în fața ei așteptând.

Ea trece din nou prin dreptul ușii. Mă vede și își pune mâna pe piept.

— Ginny! Nici măcar nu te-am văzut. De când stai aici?

— De la 5.28.

Ceasul meu arată că e 5.30.

— Ei bine, te rog să intri. Nu se poate să stai atât în față. Suntem destul de departe de șoseaua principală și ar putea apărea oricând cineva pe aleea din față. Ai adormit până am ajuns aici și nu am vrut să te trezesc. Obișnuiai să te trezești din somn destul de violent. Nu-ți plăcea deloc să fii atinsă. Nu știu dacă ți-ai schimbat sau nu obiceiurile.

Îmi frec brațele, deschid ușa și intru în casă. Înăuntru simt miros de bacon, pâine prăjită și fum de la o sobă cu lemne. Îmi este foame.

Crystal cu un C este în bucătărie. O urmez. Ea poartă o cămașă maroniu și oranj, ornată cu niște linii albe întortocheate. Văd că pune pe masă o farfurie cu mâncare.

— Aveam de gând să-ți pregătesc și ție ceva după ce te trezeai, însă cred că vrei să mănânci tu prima, spune ea și îmi face semn spre mâncare.

Mă așez la masă și iau o furculiță, apoi încep să mănânc.

— Cred că trebuie să vorbim despre câteva lucruri. Ai apărut deja pe toate canalele de știri. A fost dată o Alertă Amber pentru răpirea unui copil, exact cum bănuiam. Încă nu am luat legătura cu Gloria. Nu este prudent. Poliția poate vedea toate mesajele on-line și, de asemenea, are acces la toate înregistrările telefonice. Așa că o să stăm ascunse o vreme. Doar câteva săptămâni, până când vom putea pleca spre Canada.

— Păpușa mea Bebeluș este în Canada? întreb eu.

— Păpușa Bebeluș, repetă Crystal cu un C. De ce nu-i spui pe nume?

— Fiindcă ai spus că ea va fi mereu bebelușul meu, orice s-ar întâmpla. Deci este sau nu în Canada?

— Chiar ai ținut minte cuvânt cu cuvânt ce ți-am zis, nu-i așa? continuă ea.

— Da, răspund eu.

— În regulă. Dar nu pot să-ți răspund la întrebare. Nu încă. Voi găsi o cale să-i trimit un mesaj Gloriei după ce lucrurile se vor mai liniști puțin. Le voi chema pe amândouă aici. Noi ne-am născut aici, știi? Amândouă avem dublă cetățenie. La fel și tu. Am până și pașaportul tău… I l-am luat Gloriei atunci când te-a adus înapoi în Maine în cele din urmă. Însă Păpușa ta Bebeluș s-a născut în apartamentul meu. Gloria nu a vrut să se ducă la spital, deoarece s-a temut să nu fie reținută acolo. La vremea aceea, polițiștii o verificau mereu.

Nu-mi mai aduc aminte când s-a născut Păpușa mea Bebeluș.

— Și eu unde eram când Păpușa mea Bebeluș s-a născut în apartamentul tău?

— Erai acasă și așteptai.

Ea ridică o ceașcă de cafea de pe bufet și soarbe zgomotos.

— Gloria nu s-a priceput niciodată să fie mamă, dar te iubește. Din toată inima, nebunește chiar. Adică, nebunește, nebunește. Știi asta, nu-i așa?

Nu sunt sigură dacă știu, așa că mă asigur că gura mea e închisă bine și încuviințez.

— Te-a căutat ani la rând. Pe internet, la telefon, pe toate căile posibile. Recuperarea ta o interesează mai mult decât propria ei siguranță. Așa că atunci când ai găsit-o pe Facebook a sărit în mașină și a plecat după tine. A fost la școală. Am încercat să o opresc, însă nu m-a ascultat. Sunt lucruri care trebuie abordate cu răbdare, dar Gloria nu trăiește după astfel de reguli. În cele din urmă, a trebuit să o opresc și să o liniștesc, asta după ce poliția a amenințat-o că își va petrece noaptea în închisoare, spunându-i: „Uite ce e, dacă nu te potolești, vei sfârși în pușcărie. Și atunci, nu o să-ți mai poți vedea niciuna din fiice”. După aceea mi-a dezvăluit planul ei de a pleca în Canada.

Crystal cu un C își lasă cafeaua pe masă.

— Câți ani ai acum? mă întreabă ea.

— Paisprezece ani.

— Și Păpușa ta Bebeluș are tot un an?

Dau din cap în semn de aprobare.

— Deci ești mai mare cu cinci ani, însă Păpușa Bebeluș a rămas la fel. Ești bună la matematică, nu-i așa? Calculele astea nu se potrivesc deloc.

— Asta pentru că ea va fi mereu bebelușul meu, așa cum ai spus. Și când vrea Gloria să mergem în Canada?

Crystal cu un C clatină din cap și scoate un oftat.

— Deocamdată am să ignor prima frază. Cât despre Gloria, ea nici măcar nu știe că fac asta. Dacă ar ști, ar fi implicată și ar sfârși în închisoare. Oricum, Canada e un loc grozav pentru noi. Avem o mulțime de rude acolo. Și e chiar destul de ușor să dispărem în Québec. Dar nu, Gloria nu se așteaptă să ne întâlnească. Ea crede că eu sunt în acest moment în apartamentul meu.

— Când plecăm?

— Când se vor mai liniști apele. Probabil că am putea trece granița chiar acum, însă Gloria va fi urmărită și chestionată multă vreme. Nu vreau ca ziua în care vom trece granița să fie prea aproape de momentul dispariției tale.

— Și atunci, cine va avea grijă de Păpușa mea Bebeluș?

— Ce vrei să spui?

— Nu îți petreci nici măcar câteva ore din zi împreună cu ele, iar Gloria e foarte împrăștiată.

Crystal cu un C scoate din nou un oftat răsunător.

— Sora mea mai mare va trebui să-și poarte singură de grijă pentru o vreme. Cred că vor fi în regulă. Cum toți ochii sunt îndreptați asupra ei, Gloria va evita să facă vreo imprudență. Se poate comporta rezonabil atunci când nu e tulburată de droguri sau nu e cu vreun bărbat. Ei bine, destul de rezonabil, să admitem. În sfârșit, îmi pare rău, trebuie să plec la serviciu și să mă port ca și cum nu se petrece nimic neobișnuit. Ha! Dar am de mers o groază de drum cu mașina de aici. Am cumpărat locul acesta cu zece ani în urmă. Într-un fel, aceasta e casa mea, însă departe de cea adevărată. Este mâncare în frigider… știi să gătești, nu-i așa?

Mă întreabă dacă mă poate îmbrățișa, iar eu îi răspund că e în regulă. Apoi pleacă.

6.23 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE,

MARȚI, 19 OCTOMBRIE

Stau în picioare până când aud mașina lui Crystal cu un C demarând de pe aleea din fața casei. Pe urmă, încep să aud sunete înfundate ca atunci când eram singură în apartament. Bâzâitul frigiderului care răzbate prin toți pereții și toate camerele. Aproape că percep respirația liniștită, liniștită de tot, a Păpușii mele Bebeluș, pe umărul meu, apoi aud freamătul frunzelor în bătaia vântului afară și îmi relaxez din nou mâinile.

Mă duc pe verandă și îmi pun degetele de la picioare pe o crăpătură de pe marginea pragului. Afară nu văd alte case învecinate sau vreo stradă, nicio clădire. Zăresc doar trunchiuri de copaci și frunze galbene.

Mă întorc în casă și intru în bucătărie. Mă opresc în fața frigiderului și îmi amintesc regula *Noi nu deschidem frigiderul.* Părinții mei Adoptivi au făcut această regulă, pentru că ei știu că am anumite probleme cu mâncarea. Dar ei nu se află aici în acest moment. Iar eu nu sunt la Casa Albastră, ci la Căsuța Albă a lui Crystal cu un C.

Mâinile îmi tremură când deschid frigiderul.

Înăuntru văd un cofraj cu douăsprezece ouă, altul cu nouă, niște ketchup, douăzeci și două de felii de pâine într-o pungă, șapte cepe și o bucată de două sute cincizeci de grame de brânză Cheddar pasteurizată de cea mai bună calitate. Patru pachețele de unt într-o cutie. Două sticle cu lapte, nedeschise, de 1, 8 litri. Mai văd și alte lucruri acolo, dar aleg brânza. Și ketchupul, deoarece face parte din gama Quick and Easy, cu acele recipiente practice și utile de depozitare a alimentelor.

Încep să mănânc.

Când termin brânza iau una din sticlele cu lapte din frigider pentru că vreau să beau. O iau pe cea care-i aparține lui Crystal cu un C. Cealaltă sticlă cu lapte e cea pe care am adus-o de la Casa Albastră. Nu-mi amintesc să o fi pus deoparte. Crystal cu un C trebuie să o fi mutat. Însă mă întreb dacă Părinții mei Adoptivi sunt furioși că am luat-o cu mine, dacă Mama mea Adoptivă nu are nevoie de lapte pentru noua mea soră, care încă nu s-a născut, Micuța Wendy. Săptămâna trecută, ea a spus că este posibil să meargă la spital în orice moment de acum înainte.

Mă bucur foarte mult că Păpușa mea Bebeluș a fost găsită de Crystal cu un C în valiză, că a avut grijă, că a vizitat-o în fiecare zi, dar în același timp sunt neliniștită la gândul că Gloria trebuie să aibă grijă de ea. Știu că nu îi

va da de mâncare, că nu o va spăla, că uneori vin la ea acasă bărbați ciudați care rămân peste noapte. În plus, mai este și Donald. Cred tot ceea ce spune Crystal cu un C și am încredere deplină în ea, însă sunt chestii pe care ea, pur și simplu, nu le știe, fiindcă nu a stat acolo tot timpul. Unele lucruri de care-mi amintesc mi-au rămas întipărite adânc în minte și nu vreau să vorbesc vreodată despre ele.

Ceea ce înseamnă că trebuie să merg să găsesc apartamentul Gloriei chiar acum. Nu mai pot aștepta.

7.02 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE, MARȚI, 19 OCTOMBRIE

Intru în living. Trebuie să găsesc un computer și să caut adresa Gloriei. Nu știu unde mă aflu și nici unde este ea sau cum să ajung acolo.

Mă uit la soba cu lemne în care arde focul. Apoi la canapea și la scaun. Nu văd niciun televizor. Privesc în jur după un computer, dar nu îl găsesc. Merg pe hol și descopăr toaleta. Fac pipi. Dau peste un dormitor cu lucrurile lui Crystal cu un C în sertarele măsuței de toaletă, pe urmă un alt dormitor în care văd un pat și un birou cu veioză pe el și sertare goale. Patul are cearșafuri, o pătură de lână și o pernă.

Cotrobăii prin toate dulapurile și debaralele. Nu este niciun computer în toată casa. Nu știu în ce oraș mă aflu sau unde este Gloria. Nu cunosc nici adresa ei.

Așa că voi pleca să caut o bibliotecă.

Este exact locul în care te duci atunci când vrei să găsești un computer ca să afli ceva. Sau când intenționezi să-i trimiți un mesaj Gloriei. Probabil că ea nu-mi poate trimite niciun mesaj pe site-ul Manicoon.com, pentru că poliția o supraveghează, dar poate că adresa apare pe pagina ei. Îmi aduc aminte că am văzut un dreptunghi pe care scria „Contactați-mă”.

Scot din frigider sticla cu lapte de 1, 8 litri pe care am adus-o de la Casa Albastră pentru Păpușa mea Bebeluș. Îi place foarte mult laptele. Toți copiii au nevoie de lapte. Vâr sticla în ghiozdan alături de flaut și de păturica mea. Apoi îmi trag fermoarul jachetei, mă duc din nou la baie, îmi pun ghiozdanul în spate și ies pe ușă.

Aleea din fața casei se pierde printre copaci. Pe margini crește o iarbă înaltă care îmi atinge pantalonii în timp ce pășesc. Vântul vuiește peste tot

în jurul meu și aerul e rece. La capătul aleii se vede o șosea. Sunt copaci peste tot, însă mașini și clădiri, nu.

Stau pe loc și mă gândesc. Văd o mașină roșie care se apropie, dar nu știu în ce direcție merge. Presupun că, dacă eram în mașină, ar fi trebuit să merg la școală. Iar școala este în oraș. Așa că pornesc în direcția în care cred că e bine.

În clipa următoare observ un bărbat venind către mine.

Încep să-mi mușc degetele.

Bărbatul se apropie urcând o pantă. Este îmbrăcat în niște haine colorate în verde și maroniu cu o mulțime de dungi. Are niște bocanci cafenii foarte mari și o pălărie, iar pe umăr ține o pușcă.

Vreau să fug și să mă ascund. Nu-mi plac bărbații, mai ales dacă sunt polițiști. Acesta seamănă cu un ofițer, însă nu cred că este, pentru că nu poartă uniforma corespunzătoare, ci niște haine de vânător. Liniile maronii și verzi îmi sugerează că se pricepe de minune să se ascundă și să se furișeze.

— 'neața, rostește bărbatul cu o voce veselă în timp ce se apropie.

Se oprește chiar în fața mea. Mă bucur că nu mă întreabă nimic, dar el curmă această scurtă nostimadă.

— Vrei să prinzi autobuzul școlar? A trecut pe aici în urmă cu două sau trei minute.

Aș vrea să exclam *La naiba! În* schimb, răspund:

— Nu.

Se uită la mine.

— Trebuie să vină cineva după tine, atunci?

Clatin din cap în semn că nu. Poate că, dacă nu-i mai răspund, va înceta să-mi mai pună întrebări.

— Ei bine, atunci ce cauți aici de una singură într-o zi de școală?

Nu pot să-i spun unde mă duc. Dacă fac asta, voi fi prinsă.

— Fac o plimbare.

Și asta este adevărat. Mă plimbam.

— O plimbare? Te plimbi până la școală?

— Nu.

— Atunci, înseamnă că te plimbi, pur și simplu, continuă el discuția.

— Mda, replic eu.

— În regulă. Ia spune, porți cumva o cămașă Michael Jackson pe sub jachetă, nu-i așa?

Întinde un deget spre mine.

Mă feresc îngrozită.

Când întorc din nou capul spre el, îl văd întinzându-și mâinile spre mine de parcă m-ar ruga să tac din gură.

— Îmi pare rău, se scuză el. Am auzit la radio că este căutată o fată de vârsta ta, care poartă o cămașă Michael Jackson și are un flaut. Ei bine, ai grijă la elani în plimbarea ta, bine? Am umblat după căprioare în dimineața asta, însă elanii încă traversează șoselele. Sunt încă periculoși atât timp cât se plimbă prin preajmă. Masculii o iau razna în perioada asta a anului. În regulă?

— În regulă, confirm eu.

Apoi îl ocolesc cu foarte mare grijă în caz că o să încerce să mă atingă din nou. Continui să merg, dar pe el nu-l aud îndepărtându-se. Știu că încă mă urmărește cu privirea.

Așa că încep să număr.

Când ajung la cinci, aud pași pe șosea și mă uit repede în spate. Bărbatul face câte un pas înapoi, însă nu mă scapă din priviri, îmi face cu mâna, se întoarce, pe urmă se îndepărtează.

De fapt, sunt neliniștită pentru că bărbatul ar putea anunța poliția. Mă opresc și număr până la douăzeci, după aceea o iau în direcția opusă, spre aleea dintre copaci. Bărbatul a dispărut. Pornesc pe drumul pe care am venit. Presupun că ar fi riscant să mă duc chiar acum în oraș ca să caut o bibliotecă, aș putea fi prinsă. Voi încerca din nou mâine.

Apoi mi se face frică pentru că altcineva m-ar putea vedea în acest moment. Poate o altă mașină va trece pe aici sau voi întâlni pe altcineva pe șosea. Pășesc prin pădure și înaintez printre copaci și prin iarba înaltă, până când ajung înapoi la Căsuța Albă din capătul aleii.

7.09 SEARA, CU EXACTITATE, MARȚI, 19 OCTOMBRIE

E întuneric afară. Văd niște lumini apropiindu-se de casă. Zgomot de roți pe alee. Portiera unei mașini e trântită zgomotos și cineva urcă treptele verandei din față.

Mă duc repede în living.

Apoi Crystal cu un C deschide ușa și intră în casă.

— Bună, Ginny.

Trece pe lângă mine în bucătărie și pune două sacoșe din plastic pe bufet.

— Cum a trecut ziua de azi? La mine la serviciu totul a fost în regulă. Nimeni nu a pomenit nimic despre răpirea vreunui copil, a ta mai exact, cu excepția unui furnizor nou pe care l-am auzit menționând ceva despre asta în timp ce era în sala de recreere sau camera de pauză.

O aud cum deschide frigiderul și exclamă: „Oho!”

Sunt tot în living, lângă ușa din plasă.

— Ginny, ouăle sunt încă aici, dar unde sunt celelalte alimente?

— Le-am mâncat.

— Le-ai mâncat? se arată ea uimită.

Dau din cap că da.

Crystal cu un C intră în living.

— Ginny, chiar ai mâncat toată mâncarea din frigider? Cu excepția ouălor?

Dau iarăși din cap că „da”, chiar dacă am ascuns, de fapt, pâinea și laptele într-o debara. Ea se duce la coșul de gunoi și se uită în el. Ridică tubul gol de ketchup și micile hârtiuțe în care a fost împachetat untul. Și ambalajul gol de brânză.

— Chiar ai mâncat toate astea?

— Da.

— Ai gătit ceva?

— Nu.

Se uită și mai atentă în coșul de gunoi, pe urmă ia între degete cutia goală de negrese.

— Ai terminat-o și pe asta?

Încuviințez din cap. Negresele sunt bune cu lapte.

— Le-ai mâncat fără să le coci? Nu ți-a fost rău? Nu ai vomat?

Deja trei întrebări la rând.

Crystal cu un C scoate un oftat.

— Nu știu dacă ar trebui să-ți dau un laxativ sau să-mi fac griji în privința diareii. Uite ce, mâine trebuie să mănânci ceea ce-ți dau eu. Am să-

ți notez chiar. Nu poți mânca tot ce găsești în frigider, pentru că burtica ta o să sufere rău de tot. Ai putea să te alegi cu o constipație. Înțelegi?

Nu știu ce înseamnă *constipație,* așa că răspund:

— Nu.

— Mănâncă doar ceea ce-ți scriu eu pe listă, bine?

— Îmi plac listele, o asigur eu.

— Bine. Acum, ce zici dacă te rog să pui aceste alimente pe care le-am cumpărat la locul lor în timp ce mă schimb? După aceea vom pregăti împreună cina. O să-ți arăt cum să faci omletă.

Aruncă apoi cutia goală de negrese la coșul de gunoi.

— Așteaptă, o opresc eu.

Se uită la mine.

— În ce oraș trăiesc Gloria și Păpușa mea Bebeluș?

— Ele sunt încă în Harrington Falls. Acum pune aceste alimente la locul lor. Trebuie să mă schimb urgent de hainele astea.

6.50 SEARA, CU EXACTITATE, MIERCURI, 20 OCTOMBRIE

Stau cu picioarele pe pragul ușii întredeschise încercând să-mi dau seama cum să ies din Căsuța Albă fără să mă ud, întrucât a plouat toată ziua, iar pelerina mea de ploaie este la Casa Albastră. Îmi place să fiu uscată tot timpul, asta dacă nu fac baie sau dacă nu mă aflu într-o piscină. Faptul că nu am o pelerină mă face să devin foarte, foarte neliniștită. Mă simt captivă.

Nici Crystal cu un C nu are. Am verificat.

La ora șapte încă plouă, așa că îmi fac dușul, deoarece Crystal cu un C a spus că asta ar trebui să fac de acum înainte dacă ea nu este acasă. Când închid robinetul de apă și ies din cadă, descopăr ceva tare și negru pe piciorul meu. Nu pot da jos lucrul acela și nu pot să văd ce este fiindcă nu am ochelarii la ochi. Apoi mi-i pun, dar sunt aburiți. Aud zgomote de cealaltă parte a ușii. Cred că e Crystal cu un C, așa că ies din baie și intru în bucătărie, unde o văd punând masa.

— Am ceva pe picior.

— Ginny, ia-ți ceva pe tine!

Intru din nou în baie, de unde iau un prosop și îl pun în jurul meu. Pe urmă mă întorc în bucătărie.

— Am ceva pe picior.

— Lasă-mă să văd ce este.

Se ridică și se uită.

— Am nevoie de o pensetă. Vino cu mine în baie, bine?

Acolo găsește o pensetă în dulăpiorul de medicamente și trage lucrul acela tare afară. Mă doare.

— Au! strig eu.

Apoi ea mă lămurește că e o căpușă, o insectă mică și neagră. Știu că e insectă pentru că are picioare.

— Bine, acum lasă-mă să verific dacă mai ai vreuna pe tine. Sunt cu miile pe aici.

Îmi dă jos prosopul și se uită la picioarele, la brațele mele și pe spate. Îmi verifică abdomenul și șoldurile. Mai găsește încă trei căpușe și le scoate pe toate. Una e pe spate, în zona mijlocului, alta e lângă genunchi. Și încă una pe gleznă.

— De ce se țin așa de mine?

— Nu se țin de tine. Căpușele se înfig în pielea oamenilor.

— De ce fac asta?

— Ca să le bea sângele.

Și atunci mi se face foarte, foarte teamă.

— Ca un vampir?

— Da, ca un fel de vampir.

Imaginile din mintea mea încep să se miște mai repede. Îmi amintesc filmele cu vampiri pe care Gloria obișnuia să le urmărească la televizor. Atunci când aceștia mușcă pe cineva, persoana respectivă se transformă în vampir.

— Am să mă transform într-o căpușă?

— Bineînțeles că nu. Dar cum Dumnezeu te-ai umplut de căpușe? Ginny, ai ieșit cumva afară?

Au fost două întrebări la rând, așa că nu spun nimic.

— Ginny, te-am întrebat dacă ai fost afară.

— Afară plouă.

— Da, știu că plouă și că nu-ți place să te uzi decât atunci când faci duș, însă acesta nu e răspunsul la întrebarea mea. Ai fost afară?

— Da.
— Unde te-ai dus?
— Pe alee.
— Astăzi?
— Nu.
— Dar când?
— Ieri.
— Ginny, nu poți să faci asta. Dacă te vede cineva, vei fi prinsă și nu vei mai putea să mergi cu mine în Canada. Nu vei mai putea să o vezi pe Păpușa ta Bebeluș.
— Dar trebuie să mă asigur că e teafără. Gloria nu poate avea grijă de ea.
— La naiba! Ba poate, crede-mă! Măcar pentru un timp! Păpușa ta Bebeluș nu e nici măcar…
Se oprește brusc și după câteva clipe continuă:
— Uite ce e. Nu sunt psiholog. Nu știu ce poți procesa și ce nu. Însă este ceva ce nu poți înțelege încă și îmi este frică să-ți explic. Nu vreau să te înfurii. Așa că te rog, te implor să mă crezi că Păpușa ta Bebeluș este în siguranță cu Gloria pentru moment. Poate că nu pentru totdeauna, doar pentru moment. Încearcă să stai în casă, bine? Doar câteva săptămâni!

6.22 DIMINEAȚA, JOI, 21 OCTOMBRIE

Afară nu mai plouă. Înainte să fiu adoptată, am încercat să fug de trei ori din diferitele mele Case Adoptive, dar poliția m-a găsit întotdeauna și m-a adus înapoi. Am fugit de la Carla și Mike, pe la vreo nouă ani, apoi de două ori de la Samantha și Bill, când aveam unsprezece. Dar de această dată e diferit, pentru că nu fug de Crystal cu un C. Ea m-a răpit, așa că nu poate anunța poliția. Chiar dacă ar vrea. Va avea probleme dacă va face asta.
Știu că e mai mult o expresie, însă uneori sunt o *fată foarte deșteaptă.*
Crystal cu un C a plecat la serviciu de vreo cinci minute. Sunt îmbrăcată cu jacheta mea și stau în pragul ușii de la intrare. Deja am pus sticla cu lapte sigilată și pâinea în ghiozdan, alături de flaut și de păturica mea. Așa că ies afară. E o zi răcoroasă și însorită, chiar dacă iarba și copacii sunt încă uzi după ploaie.

Acum știu că Gloria și Păpușa mea Bebeluș locuiesc în Harrington Falls. Deși n-am idee unde este această localitate, o pot găsi. O să mă opresc la bibliotecă sau o să rog o doamnă să mă îndrume atunci când voi găsi un trotuar.

La capătul aleii, mă uit în ambele părți după vânători. Și polițiști. Văd șoseaua pustie, fără mașini, oameni sau elani care au luat-o razna în această perioadă a anului.

Mă întorc spre stânga și încep să merg. Îmi spun că, dacă mă duc în oraș, nimeni nu o să mă caute acolo, deoarece au trecut deja două zile de când l-am întâlnit pe bărbatul cu pușcă. Nisipul de pe marginea drumului se ridică și mă lovește pe spatele gambelor intrându-mi în pantofi, dar trebuie să mă obișnuiesc cu asta, fiindcă am mult de mers până la Harrington Falls. Și știu că, dacă o voi lua printre copaci, mă voi procopsi cu multe căpușe care-mi vor suge sângele.

Aud un zgomot de motor în spatele meu. Mă întorc și zăresc apropiindu-se o mașină cenușie. Prin parbriz văd că este Crystal cu un C. Se apropie de mine și oprește în fața mea. Geamul din dreptul ei e coborât. Continui să merg, pentru că nu vreau să vorbesc.

— Ginny, stai pe loc! strigă Crystal cu un C.

Coboară din mașină. Așa că mă opresc să aud ce are de spus.

— Unde naiba te duci?!

— În Harrington Falls.

— Am vorbit deja despre asta. Trebuie să te întorci la mine acasă. Dacă nu, o să fii prinsă.

— Nu voi fi prinsă, strig eu.

— Ginny, ești la fel de vizibilă ca un elefant într-un blocaj rutier. Nu poți avea grijă singură de tine. Iar asta dovedește acest lucru. Trebuie să fii supravegheată constant. Din păcate, scumpo, trebuie să merg la lucru! Altfel oamenii vor începe să se întrebe unde naiba sunt. Mai mult, încerci să străbați un stat întreg și nici măcar nu știi încotro să mergi. Și nici nu ai idee cum să vorbești. Când vine vorba să comunici cu oamenii, ești foarte ușor de depistat, pentru că ești diferită. Înțelegi ce vreau să spun?

Rămân tăcută, privindu-mi doar degetele.

— Ginny, urcă în mașină.

— Nu.

— Ce crezi că se va întâmpla dacă vei găsi drumul până la Harrington Falls? E la două ore de mers cu mașina! Știi cât de mult va dura să străbați pe jos o distanță atât de mare? Chiar dacă vei ajunge acolo teafără, poliția te va găsi. Ei vorbesc cu Gloria în fiecare zi. Nu înțelegi? Te caută chiar acum! Dacă vei merge acolo, te vor duce înapoi la Casa Albastră. Iar eu voi merge la o închisoare nenorocită! Acum urcă-te naibii în mașină până nu ne vede cineva!

Aud un zgomot. O altă mașină. Ridic privirea și văd un automobil negru venind din direcția unde presupun că ar trebui să fie orașul, dar trece mai departe fără să se oprească.

— Vezi? Nu e sigur deloc, Ginny. Trebuie să ne întoarcem acasă chiar în secunda asta, sau toată povestea asta se va sfârși urât de tot. O să rămân acasă cu tine, bine? Îi voi anunța pe cei de la serviciu că sunt bolnavă. Ginny, te rog!

Mă asigur că gura mea e închisă, apoi mă gândesc. Este adevărat că, dacă ajung la Harrington Falls și reușesc să aflu unde se află apartamentul Gloriei, poliția mă va găsi. Nu m-am gândit la asta înainte.

Plus că ei știu deja de ascunzătoarea mea de sub chiuvetă. Mă vor găsi și mă vor lua din nou de acolo. Crystal cu un C are dreptate.

Însă Păpușa mea Bebeluș este tot singură cu Gloria.

— Păpușa mea Bebeluș nu e în siguranță.

— Ba da, este. Îți jur că este în siguranță. Mai mult decât a fost vreodată. Doar că nu-ți pot explica de ce în clipa asta, deoarece o să-ți pierzi controlul! Îți amintești ce s-a întâmplat atunci când ai întrebat dacă există Moș Crăciun? Gloria îți tot repeta că există, până când m-am decis să-ți mărturisesc adevărul. Îți amintești ce-ai făcut?

Îmi amintesc *exact.* M-am înfuriat cumplit pe Gloria și am lipit cu bandă adezivă toate drogurile ei de pisicile Maine Coon, după aceea le-am dat drumul din cuști. Apoi i-am aruncat toate șosetele la toaletă și am tras apa.

Dau din cap că da.

— Deci, trebuie să ai încredere în mine. Îți promit, Ginny… promit că Păpușa ta Bebeluș va fi în siguranță până când vom ajunge toate cu bine în Canada. Doar că nu-ți pot spune încă de ce. Nu ești pregătită să auzi.

Gloria obișnuia să mintă atunci când spunea *promit,* dar Crystal cu un C e diferită. Știu că încearcă să mă ajute cu adevărat. Și știu că pot avea încredere în ea.

— Ginny, te rog! Trebuie să mă crezi că e în siguranță! se tânguiește ea.

Mă urc în mașină.

— Mulțumesc, spune Crystal cu un C după ce închid portiera, iar mâinile îi tremură și fața îi este plină de lacrimi. Dumnezeule mare, mulțumesc. Mulțumesc!

Pe urmă întoarce mașina și pornește înapoi spre casă.

11.33 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE, JOI, 21 OCTOMBRIE

— Ginny, ai băut tot laptele? întreabă Crystal cu un C.

Aud din living cum se închide ușa frigiderului. Sticla este încă în ghiozdanul meu. Am uitat să o scot după ce ne-am întors la Căsuța Albă.

Crystal cu un C intră în cameră. Stau pe canapea și mă uit cum arde focul.

— Uite ce e, nu vreau să te las singură. La naiba! Sincer, chiar nu vreau să te las singură, dar avem nevoie de lapte pentru aluatul pe care vreau să-l fac. Și știu că-ți place să bei lapte dimineața. Așa că trebuie să trag o fugă până la magazin. E aproape, chiar la șosea. Dacă ți se face foame, pregătește-ți o gustare. O gustare mică, bine? Nu te apuca să mănânci din nou toată brânza și ketchupul.

Fac semn din cap că am înțeles.

— Voi lipsi doar douăzeci de minute. Și, Ginny, rămâi în casă, bine? Să nu ieși afară pentru nimic în lume. Amintește-ți ce am stabilit împreună… Păpușa ta Bebeluș e în siguranță, iar dacă vei încerca să ajungi în Harrington Falls, te va găsi poliția.

Se uită la mine. Continui să privesc soba, pentru că nu mi-a pus nicio întrebare.

— Ginny, ai auzit ce ți-am spus?

Dau din cap că da.

— Mi-aș dori din tot sufletul să fii ceva mai… vorbăreață.

Când pleacă, mă ridic. O să-mi prepar o gustare.

11.40 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE, JOI, 21 OCTOMBRIE

Crystal cu un C a spus că atunci când faci omletă, spargi ouăle într-un bol, le amesteci bine, le torni apoi într-o tigaie și le prăjești cinci minute. Mi-a arătat cum să sparg ouăle. Partea asta e deja terminată. Am reușit să culeg și cojile din compoziție. Așa că încep să le amestec.

Pun ouăle într-o tigaie de prăjit. Ceasul meu arată ora 11.42. Îmi iau prosopul pentru vase de pe umăr, deoarece acolo am văzut că-l ține Crystal cu un C atunci când gătește. Și îl pun lângă aragazul pe care îl și aprind.

Merg în living, unde mă așez și aștept.

La 11.44 simt miros de fum.

Mă duc din nou în bucătărie. Prosopul pentru vase e în flăcări.

Noi am învățat la școală că în caz de incendiu trebuie să suni la 911, după aceea te oprești, te trântești la pământ și te rostogolești! Dar nu este niciun telefon aici la Căsuța Albă, iar bucătăria este foarte mică.

Focul se întețește. Trosnește. Flăcările ajung până la raftul de deasupra bufetului. Vreau să fie stins de cineva, însă nu e nimeni aici.

Apoi se declanșează alarma de incendiu. E stridentă și înfiorătoare. Nu-mi plac zgomotele puternice, așa că-mi acopăr urechile cu mâinile și încep să dau îndărăt. Zgomotul nu se oprește, astfel că peste *exact* șapte secunde deschid ochii, îmi las brațele pe lângă corp și alerg la chiuvetă.

Umplu un pahar cu apă și o arunc peste flăcări. Focul se mai potolește puțin, însă peste tot e fum negru. Arunc mai multă apă peste flăcări și după alte trei pahare incendiul e aproape stins. Acum, prosopul pentru vase are o gaură mare cu margini negre în mijloc și fumegă când îl ridic. Miroase rău de tot. În prosop se mai văd unele porțiuni roșii, încă sunt aprinse, așa că arunc prosopul la gunoi. Nu vreau să-l vadă Crystal cu un C. Oricum e distrus. Ouăle mele au apă în ele, le arunc și pe ele la coșul de gunoi. Dulapul are o pată mare și neagră acolo unde a ars prosopul de bucătărie. Pun un castron cu mere deasupra ei, iar lângă – tigaia.

Alarma de incendiu nu s-a oprit și abia mai pot vedea ceva de fum. Tușesc, așa că ies afară și mă opresc pe aleea din față, privesc spre șosea și încep să număr.

Când ajung la 537, Crystal cu un C ajunge acasă. Coboară din mașină și se uită la mine, apoi spre Căsuța Albă. Privesc și eu. Un fum negru și gros iese prin ușa din plasă.

Crystal cu un C aleargă înăuntru.

Când iese afară, văd că are în mână coșul de gunoi, din care iese mult fum. Aruncă tot conținutul pe pământ și începe să calce în picioare gunoiul fumegând.

Pe urmă Crystal cu un C lovește cu mâinile în capota mașinii.

— Ginny! strigă ea plângând. Orașul e plin de polițiști care-i iau la întrebări pe toți cei care trec pe stradă. Ei arată fotografia ta tuturor. Cineva te-a văzut, fir-ar să fie! Ai fost văzută! Iar acum vin acasă și găsesc asta?

Nu scot o vorbă.

— Urcă în mașină! Urcă odată! Mă duc să-ți aduc ghiozdanul. Trebuie să plecăm!

2.48 DUPĂ-AMIAZA, CU EXACTITATE, JOI, 21 OCTOMBRIE

Suntem pe drum cu mașina. Bancheta din spate e plină de hainele lui Crystal cu un C. Ea le-a pus acolo înainte să plecăm de la Căsuța Albă, iar eu îmi țin ghiozdanul în poală. Când am întrebat unde mergem, a răspuns că încă nu știe, că trebuie doar să o luăm din loc.

Crystal cu un C a plâns de trei ori în timp ce conducea. O dată la 11.53, o dată la 12.28 și din nou la 13.14. Însă nu știu de ce a plâns. Când o întreb de ce, spune că plânge fiindcă nu știe ce să facă. Nu putem pleca încă în Canada, zice ea, și nici să mergem la celălalt apartament. Și nu mai putem rămâne nici în Căsuța Albă, pentru că ne va găsi poliția.

Rulăm din nou pe autostradă. Este aceeași pe care am mers când am plecat de la școală în urmă cu trei zile. Știu asta pentru că am depășit un indicator pe care scria *Greensborough, Ieșirea 33, 1,6 km.*

— De ce suntem iarăși aici?

— Fiindcă trebuie să schimbăm direcția de mers. Poliția știe că ne îndreptăm spre vest, așa că noi trebuie să mergem spre est. Iar asta înseamnă să facem cale întoarsă. Știi ce înseamnă să faci cale întoarsă, nu-i așa?

Nu știu, dar cuvintele par să aibă sens. *Cale întoarsă.* Așa că încuviințez din cap.

— Va trebui să facem și un mic ocol.

— Din cauza blocajului?

— Da. Va trebui să străbatem tot orașul. Așa că va fi mai bine să stai culcată. Încearcă să te lași mai jos de geamul mașinii. Chiar acum. Stai pe podeaua mașinii și fă-te cât poți de mică, în așa fel încât să nu te vadă nimeni. Iar eu voi pune o haină peste capul tău. În acest fel, polițiștii nu vor ști că ești acolo atunci când vom trece pe lângă ei. Trebuie să te ascunzi, Ginny.

— Mă pricep să mă ascund.

Apoi mă las jos pe podea și Crystal cu un C pune un sacou peste capul meu. Nu mai văd unde ne aflăm, însă e în regulă, deoarece știu că va face tot ce mi-a promis.

Întoarcem, încetinim, pe urmă întoarcem din nou și mai mergem un timp. E prea întuneric și nu-mi pot vedea ceasul. După aceea mai facem trei întoarceri. Dreapta, stânga, stânga. Iar mașina se oprește. Aud vocea lui Crystal cu un C.

— Ginny, rămâi acolo unde ești. Am să cobor din mașină pentru un minut. Pregătește-te.

Portiera șoferului se deschide și se închide la loc. Trec șapte secunde. Apoi portiera din dreptul meu se deschide.

— În regulă, Ginny, coboară! îmi șoptește printre dinți Crystal cu un C. Trebuie să ne urcăm în altă mașină! Coboară imediat. Și stai cu capul plecat!

Arunc sacoul și trag ghiozdanul după mine în timp ce cobor din mașină. Mă ghemuiesc pe vine și îmi țin capul plecat. Clipesc în lumina orbitoare. Este 3.55 și sunt foarte speriată.

— Stai lângă mașină! Nu lăsa pe nimeni să te vadă!

O ascult. Stau lipită de mașină. Crystal cu un C închide portiera mea. Ea aleargă pe lângă mine. Încerc să văd unde se duce.

Dar în dreptul meu, pe cealaltă parte a străzii, văd o casă mare și galbenă pe care o știu foarte bine. Cumberland Farms. Suntem în mijlocul orașului Greensborough, chiar lângă școala mea. În josul străzii zăresc drumul spre refugiul stației de autobuz. Aud un clic. Zgomotul unei portiere închise.

Crystal cu un C stă de cealaltă parte a mașinii.

— Ginny, te iubesc, rostește ea și-mi dau seama că trăsăturile feței îi sunt diferite. Am încercat, adaugă ea, îți jur că am încercat, însă e prea mult. Ești o problemă prea mare pentru mine. O adevărată pacoste. Acum, du-te direct la școală și anunță-i pe profesorii tăi că ești teafără. Dar, te rog, nu

pomeni numele meu nimănui, bine? Nu menționa casă, focul ori culoarea mașinii. Spune-le tuturor că ai făcut o plimbare și că te-ai rătăcit. Te-ai simțit perfect în ultimele trei zile, nu-i așa?

Nu mai înțeleg nimic.

— Cum o să ajung în Canada?

Crystal cu un C oftează zgomotos.

— Nu vei pleca în Canada. Nu astăzi, în orice caz. Întoarce-te la școală odată, Ginny, și încearcă să te prefaci că nimic din toate astea nu s-a întâmplat vreodată. Spune-le că nu-ți amintești!

Dar să mă prefac ar fi același lucru cu a minți dacă aș zice toate astea. Vreau să-i explic că, pur și simplu, nu pot face asta, însă apoi Crystal cu un C pornește motorul, iar mașina se îndepărtează.

Vreau să alerg după ea, pentru că este singura persoană care mă poate ajuta să ajung la Păpușa mea Bebeluș.

Văd alte mașini venind și știu foarte bine că nu e deloc sigur să o iau la fugă pe o stradă aglomerată, dar am de gând să o urmăresc orice ar fi. Trebuie. Fac un pas înainte. Pe urmă aud o sirenă.

Niște lumini albastre se apropie în viteză pe șosea și vin atât de iute spre mine, încât am impresia că vor despica șoseaua în două.

Apoi văd mai multe lumini albastre, iar o mașină de poliție întoarce brusc punându-se de-a curmezișul pe drum, în fața mașinii lui Crystal cu un C. Zgomotul e mult mai puternic decât alarma de incendiu. Zăresc mașini de poliție și ofițeri care coboară grăbiți din ele, oameni fugind.

Mă întorc gândindu-mă să fug, însă cineva mă apucă. În acea clipă mă feresc, îmi acopăr fața și încep să strâng, strâng, strâng tare din degete.

12.08 DUPĂ-AMIAZA, CU EXACTITATE, SÂMBĂTĂ, 23 OCTOMBRIE

Surioara mea s-a născut în 19 octombrie, adică a doua zi după Concertul de Ziua Recoltei. Am văzut-o ieri *aproximativ* un minut. Are ochi albaștri, mâini și picioare foarte mici. Mai tot timpul doarme sau plânge. Am stat să o privesc *exact* treisprezece secunde în living în timp ce Mama mea Adoptivă o ținea în brațe.

— Ce bine că te-ai întors, Ginny. Crezi că ai putea să mă ajuți puțin? Ne bucurăm că ai venit de la spital.

Deoarece acolo am fost înainte să mă întorc la Casa Albastră. Polițiștii m-au dus la spital și, după ce doctorii m-au consultat, Tatăl meu Adoptiv a venit după mine și m-a adus aici. Doctorii erau, de fapt, femei. Ele voiau să vadă dacă nu am fost rănită, întrucât știau cu toții că mă răpise Crystal cu un C. Nu puteam să mă prefac că nu se întâmplase nimic din toate acestea. Plus că poliția o luase pe Crystal cu un C și o dusese în altă parte. Deci, presupun că și-au dat cu toții seama.

Surioara mea se numește Micuța Wendy. Este foarte mică și are nevoie de mult lapte. Îl poți găsi în frigider, iar eu știu că laptele provine de la vaci. Dar Mama mea Adoptivă spune că o alăptează. Ea este la etaj în dormitor și face asta chiar acum.

Sunt în living și-mi mușc degetele. Tatăl meu Adoptiv pregătește masa de prânz. Nu înțelege. În cele din urmă, mă duc în bucătărie și îmi apuc sânii ca să-i arăt.

— Nu este lapte în piept.

El scapă un castron cu cartofi și își pune mâinile pe frunte.

— Nu… Da… Ginny, liniștește-te, bine?

— Eu i-am dat Păpușii mele Bebeluș lapte dintr-un prosop. În fiecare zi.

— Dintr-un prosop?

— Înmoi prosopul în lapte și apoi îi dai bebelușului să sugă. Voi puteți face rost de lapte dintr-o cutie de carton din frigider. Nu de aici, spun eu arătându-i sânii.

El se uită în altă parte.

— Se pare că Gloria nu te-a alăptat, continuă el uitându-se în altă parte și începând să adune cartofii de pe jos. Nici nu ai putea să-ți amintești așa ceva, de fapt. Erai prea micuță. Chiar foloseai un prosop atunci când voiai niște lapte? Nu aveați deloc căni sau pahare în apartament?

Au fost două întrebări la rând și, ca de obicei, rămân tăcută.

— Unele mame își hrănesc bebelușii cu lapte din sânii lor, iar altele cu lapte de vacă. Se numește lapte praf pentru sugari, de fapt. Dar asta depinde de alegerea fiecăruia.

— Surioara mea are nevoie de lapte.

— Așa este, aprobă el.

— Trebuie să bea mult lapte, adaug eu.

— Și aici ai dreptate. Însă haide să nu mai vorbim despre surioara ta ca și cum ar fi o păpușă, bine? Și nu uita că ea bea lapte adevărat. Chiar acum,

la etaj, în brațele mamei tale.

— Nu. Acela nu este lapte adevărat. Laptele adevărat e în frigider.

El deschide frigiderul și scoate laptele afară. Apoi îl toarnă într-un pahar și-l pune pe tejgheaua bufetului.

— Iată. Acesta e lapte adevărat. Lapte de vacă adevărat, arată el spre pahar.

— Exact, spun eu, pentru că uneori *exact* înseamnă *așa este,* pe urmă iau paharul cu lapte și mă îndrept spre scări.

— Ginny, ce faci?

— Duc laptele la etaj.

— Nu. Nu face asta. Pune-l înapoi pe bufet. Micuța Wendy bea lapte de la sân.

Pun jos paharul cu lapte.

— Să mai încercăm o dată, continuă el. Laptele pe care-l bei tu provine de la vaci, dar bebelușii pot bea lapte de la mamele lor, dacă ele decid să-i alăpteze la sân. Ești de acord?

Atunci când oamenii întreabă *Ești de acord?,* ei vor, de fapt, să întrebe *înțelegi?* Dar Tatăl meu Adoptiv nu pricepe nimic.

— Știu de unde provine laptele pentru oameni.

Ridic paharul cu lapte și i-l arăt.

— Acesta e lapte matern, spun eu. Înțelegi, *ma-tern.*

— Poți pronunța cum vrei acest cuvânt, însă tot de la o vacă provine.

— Atunci, de ce nu vrea Mama mea Adoptivă să-l dea copilului? De ce nu vrea să-i dea lapte adevărat?

— Dar ea îi dă lapte adevărat.

Mă uit la el peste ochelari și îmi scutur din nou sânii în fața lui.

— Însă nu este lapte în ăștia, strig eu.

Am acești sâni de *aproximativ* un an și știu că nu iese lapte din ei. Nu iese nimic din ei.

— Ginny, pune-ți… Fii atentă… Ascultă doar! Știu că ai trecut prin multe. Îmi pare rău dacă toate astea sunt de neînțeles pentru tine, dar va trebui să ai încredere în mine. Wendy bea lapte adevărat. Poți vorbi cu Patrice despre asta atunci când vom merge la ea după masa de prânz. E foarte frumos din partea ei că a acceptat să stabilească o întâlnire cu tine astăzi… La urma urmei, e sfârșit de săptămână. Însă pariez că o să vrea să

vorbească ceva mai mult și despre ziua de joi, când te vei întoarce la școală. Tot mai crezi că ești pregătită pentru asta?

Schimbă subiectul, așa că trebuie să mă concentrez. Nu mă pot lăsa distrasă.

Surioara mea are nevoie de lapte adevărat, dar nu primește așa ceva, și mă gândesc că Gloria o să uite să o hrănească pe Păpușa mea Bebeluș, deoarece Crystal cu un C este în închisoare și nimeni nu se va mai duce să le verifice. Pentru o secundă, în mintea mea se ivește o imagine cu ochii mici și cu fața Păpușii mele Bebeluș. Ochii ei obișnuiau să clipească atunci când o ridicam în brațe.

Revin la realitate. Paharul cu lapte este tot în fața mea pe tejghea, îmi imaginez cum înmoi un prosop sau o bluză în el și cum îi pun în gura Păpușii mele Bebeluș partea îmbibată în lapte.

— Ginny?

— Poftim?

— Te rog să nu-ți faci griji pentru Wendy. Are tot ce-i trebuie. Îmi pare sincer rău pentru cât de încordată este situația asta acum, după apariția bebelușului. Mama ta este extrem de grijulie și stă sus tot timpul. De fapt, ai ajuta-o foarte mult dacă nu te-ai agita atât prin preajmă atunci când vine jos cu bebelușul. Las-o un pic în pace o vreme, nu o stresa, acordă-i puțină intimitate. Ai să vezi că va fi mai bine. Ne vom reveni în curând la normal cu toții. Te vei întoarce la școală joia viitoare și apoi totul va reveni încetișor la normal, așa cum era înainte. Toți sunt în siguranță. Tu ești acasă, bebelușul e sănătos și mama ta e foarte bine. Totul va fi bine. Crystal e la închisoare acum, iar micuța ta surioară are lapte din plin.

— Crystal *cu un C*, îl corectez eu.

Pe urmă mă duc în camera mea.

2.08 DUPĂ-AMIAZA, CU EXACTITATE, SÂMBĂTĂ, 23 OCTOMBRIE

— Au trecut două zile de când te-ai întors la Casa Albastră, iar acum ai o surioară, spune Patrice. Multe s-au schimbat.

Asta nu a fost o întrebare, așa că nu zic nimic. Doar stau pe scaunul în formă de floare și mă uit la Patrice.

— Părinții tăi Adoptivi mi-au povestit că ai fost destul de tăcută acasă. Ce se întâmplă în mintea aceea a ta? Ginny, vreau să faci un efort, pentru că trebuie să comunicăm. Vreau să știu cum te simți, vreau să-mi spui ce simți în legătură cu întoarcerea ta. Știu, Crystal nu ți-a făcut niciun rău, dar…

— Crystal *cu un C*, o corectez eu.

— Bine, Crystal cu un C nu ți-a făcut rău. Doctorii de la spital au zis că erai perfect sănătoasă, însă mă întreb dacă ea nu ți-a spus cumva în timp ce erai în casa ei anumite lucruri la care te gândești acum. Lucruri pe care ți le amintești. Ai putea să-mi precizezi care sunt acelea?

— Ea m-a asigurat că Păpușa mea Bebeluș este în siguranță cu Gloria câteva săptămâni, dar lui Crystal cu un C îi place să petreacă împreună cu ele cel puțin câteva ore în fiecare zi. Și acum e în închisoare. Așa că trebuie să mă întorc la apartament.

Ea își notează ceva.

— Ar fi fost mai bine dacă nu te încânta atâta cu vești despre Păpușa ta Bebeluș. Amintește-ți că nu era niciun copil în apartamentul tău. Poliția l-ar fi găsit. Ei s-au întors chiar să se uite mai bine atunci când le-ai indicat că era în valiză. Acum, spune-mi ce simți despre ce i s-a întâmplat lui Crystal cu un C.

— Furie.

— Asta e bine. E normal să simți furie când îți este dor de cineva. E normal să fii supărată și să-ți fie dor și de Gloria. Știai că atunci când ai dispărut, Părinților tăi Adoptivi le-a fost foarte dor de tine?

— Da.

Știu asta pentru că mi-au zis.

— Toți ți-au simțit lipsa, Ginny. Întreg orașul. Chiar întreg statul. Toți te-au căutat, s-au rugat pentru tine și și-au făcut griji. Au vrut să te găsească și să te protejeze, pentru ca tu să fii în siguranță.

Tocmai aste este problema. Toți vor ca eu să fiu în siguranță, însă *siguranță* pentru *mine* înseamnă *lipsă de siguranță* pentru Păpușa mea Bebeluș. Cam așa:

(Siguranță) pentru Ginny = (–Siguranță) pentru Păpușa Bebeluș

Dar dacă voi evada și voi pleca în Harrington Falls, poliția mă va găsi. Trebuie să mă gândesc la un nou plan secret.

— Ne-am văzut în fiecare zi de când te-ai întors, continuă Patrice, și ne vom vedea și toată săptămâna viitoare. Părinții tăi mi-au relatat că atunci când ești acasă te agiți prea mult prin preajma Micuței Wendy, iar asta îi îngrijorează foarte mult. Se simt chiar înfricoșați din cauza asta. Ei mi-au zis că au un sentiment straniu, care le dă fiori. Mama ta, în special, susține că încerci să-i duci copilului tot felul de lucruri pe care să le mănânce sau să le bea, sau că încerci să te strecori în camera micuței. Poți să explici ceva despre asta?

— Ei nu hrănesc bebelușul.

Patrice mă privește destul de ciudat.

— De ce afirmi că nu-l hrănesc?

— Fiindcă ei nu-i dau lapte.

— Tatăl tău Adoptiv a menționat când am vorbit cu el la telefon că s-ar putea ca tu să fi înțeles greșit acest lucru. Știi că Mama ta Adoptivă o alăptează la sân pe Micuța Wendy, nu-i așa?

Încuviințez din cap.

— Atunci, de ce crezi că nu hrănește bebelușul… vreau să spun fetița?

— Deoarece laptele nu provine din sâni.

— Ba sigur că laptele provine din sâni. Tocmai asta înseamnă să alăptezi la sân. Nimeni nu ți-a explicat vreodată cum funcționează alăptarea?

Clatin din cap că nu.

Patrice zâmbește.

— Atunci, cred că te vei bucura să auzi ce vreau să-ți detaliez. Și totuși, înainte să-ți explic, trebuie să te întreb dacă-ți mai amintești cea mai importantă regulă.

— *Atunci când Micuța Wendy se va naște, nu ai voie să o atingi, orice s-ar întâmpla,* spun eu.

— Asta e. Iar Micuța Wendy s-a născut. E aici. Așa că trebuie să ai grijă ca niciodată, dar niciodată, să nu încerci să hrănești bebelușul de una singură. Ai puțină încredere în părinții tăi, bine? Ei știu foarte bine ce fac. Mama ta Adoptivă se descurcă grozav și are grijă să o alăpteze pe Micuța Wendy. Acum, haide să vorbim *exact* despre felul în care face asta.

6.44 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE,
LUNI, 25 OCTOMBRIE

Nu aud niciun zgomot de cealaltă parte a ușii. Capul și fața mea sunt aproape, aproape, aproape de ea. Deoarece trag cu urechea.

Știu că noua mea soră este înăuntru cu Mama mea Adoptivă. De asemenea, știu că ea are mare grijă de bebeluș, pentru că așa mi-au spus Tatăl meu Adoptiv și Patrice.

Și chiar dacă îi cred, trebuie să mă asigur de asta. Trebuie să văd.

Închid ochii și ascult cu atenție. Am impresia că aud un țiuit. Urechea mea e atât de aproape de ușă, încât mi se pare că încerc să ascult interiorul unei cochilii.

— Ginny?

Îmi revin repede la realitate. E Tatăl meu Adoptiv. Jos, în capătul scărilor.

— Coboară aici. Chiar acum. Dacă te prinde mama ta…

Ușa se deschide chiar lângă fața mea.

Fac un salt înapoi și aproape răstorn coșul cu rufe. Mama mea Adoptivă stă în prag.

— Ginny, du-te jos, spune ea, apoi îi zice Tatălui meu Adoptiv: E totul în regulă. Mă descurc.

Se uită din nou la mine. Ochii i se îngustează și gura ei devine o linie scurtă, scurtă de tot.

— Ginny, va trebui să termini cu asta. Nu te mai furișa prin preajmă în acest fel. Nu mai pândi pe lângă ușa mea. E a doua oară pe ziua de azi când faci asta. Wendy este bine. Acum coboară cum a spus tatăl tău.

— Vino, Ginny, rostește Tatăl meu Adoptiv în capătul scărilor. Este timpul să mergem.

11.28 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE, JOI, 28 OCTOMBRIE

Halloweenul va fi peste trei zile, adică duminică. Sunt în Camera Cinci și iau prânzul cu Larry, Kayla Zadambidge și Alison Hill, deoarece profesorii vor să am parte de o acomodare cât mai liniștită la școală. Plus că Mama mea Adoptivă a coborât în această dimineață pentru *aproximativ* trei minute și a spus că atunci când am fost răpită s-a iscat un adevărat *circ* mediatic, iar acum toți copiii de la școală vor încerca să-mi pună o mulțime de întrebări. Când i-am zis că nu am fost niciodată la circ, dar că mi-ar plăcea să merg, să văd cum este, ea mi-a replicat că nu e nevoie, pentru că oricum

am fost principala atracție. I-am zis că nu înțeleg despre ce vorbește și mi-a explicat că circul mediatic înseamnă când mulți reporteri vin la tine acasă să afle informații, iar la televizor și la radio apar multe povești despre viața ta. A mai precizat că un circ mediatic este de înțeles atunci când are loc o răpire, dar când te întorci acasă cu un nou-născut și reporterii îți pun camerele de luat vederi în față și bat în continuu la ușa ta, asta poate fi extrem de supărător. Te scoate din minți. Mai ales când copilul răpit a fost cel care a aranjat totul și nu pare să aibă remușcări din cauza asta.

După ce mi-a clarificat asta, a urcat la etaj și a închis ușa. Tatăl meu Adoptiv m-a dus la școală. Doar copiii care merg în Camera Cinci au voie să ia prânzul cu mine în această săptămână. Plus domnișoara Carol. Ea este o nouă profesoară care mă însoțește peste tot, la fel cum făcea doamna Wake. Nu este bătrână, însă are părul lung și niște ochelari care îi fac ochii să pară enormi. Când am întrebat-o pe doamna Lomos unde este doamna Wake, aceasta a răspuns:

— Directoarea a decis să se transfere. Așa e cel mai bine pentru ea.

— Cine ai să fii de Halloween? o întreabă Larry pe Alison Hill.

— Încă nu știu, îi răspunde ea în timp ce desenează un chip pe un dovleac portocaliu.

— Halloweenul e peste trei zile, Alison Hill, intervin eu. Ar fi bine să te hotărăști cât mai repede.

— Dar tu cine vei fi, Ginny? mă întreabă Larry.

— Voi fi o vrăjitoare, răspund eu.

Gloria mă costuma mereu în vrăjitoare, dar și ea era o vrăjitoare. Obișnuiam să ne facem farmece și să aruncăm descântece una asupra celeilalte în bucătărie, să ne învârtim pe podea în așa fel încât fustele noastre să se ridice. Apoi zburam călare pe măturile noastre până în living, pe urmă pe hol.

— Nu există asemenea lucruri. Auzi, vrăjitoare! mârâie Kayla Zadambidge. Eu voi fi o regină.

Are părul lung, e drăguță și va fi o regină grozavă.

— Vei fi o regină foarte, foarte urâtă, Kayla Zadambidge, îi zic eu. Alison Hill, tu ar trebui să fii Janet Jackson.

— Ginny! exclamă domnișoara Dana.

Alison Hill se strâmbă ciudat.

— Cine e Janet Jackson?

Pun jos bomboanele de porumb caramelizat pe care îmi place să le lipesc una de alta. Sunt portocalii, galbene și albe.

— Ce naiba e în neregulă cu tine, Alison Hill?! o întreb eu cu o voce malefică. Janet Jackson e una dintre surorile lui Michael Jackson.

Domnișoara Dana ridică privirea de la biroul ei.

— Ginny, controlează-ți limbajul! rostește ea.

Larry începe să cânte despre un grațios fandango și o roată de căruță din melodia A *Whiter Shade of Pale,* interpretată de Annie Lennox.

— Poate că ar trebui să fiu un vârcolac, adaugă Alison Hills.

— Vârcolacii sunt înspăimântători, replic eu.

— Sau poate un vampir? întreabă Alison Hill.

— Nu. Și vampirii sunt înspăimântători. Plus că ei sug sânge.

— Dar ce spui de un personaj din *Star Wars*? intervine Larry.

— Ai putea fi Regina Padmé Amidala! completează Alison Hill.

— Sau ai putea fi personajul R2-D2! Micuțul acela este dinamită! exclamă entuziasmat Larry.

— Nu, Larry. R2-D2 este un robot. Nu înțelegi? E un robot nenorocit, spun eu uitându-mă la el.

Sunt furioasă, furioasă, furioasă.

— Ginny, să mergem, zice domnișoara Dana, apoi se ridică de pe scaun și îmi face semn spre ușă.

Ochii domnișoarei Carol se fac foarte mari pentru o secundă în spatele ochelarilor, pe urmă revin la mărimea lor obișnuită.

— Ce-i cu limbajul tău, frumoaso? întreabă Larry.

— Ginny, vino să stăm puțin de vorbă pe hol, rostește răspicat domnișoara Dana.

Mă ridic. Nu răspund la întrebarea lui Larry și sunt încă furioasă pentru că nu am un plan secret. Trebuie să mă gândesc cum să mă întorc în Harrington Falls fără ca poliția să mă găsească. Sau cum să iau legătura cu Gloria ca să ne întâlnim în Canada. Vreau să o scot pe Crystal cu un C din închisoare ca să mă răpească din nou. Stau aici la școală în timp ce Păpușa mea Bebeluș este în apartament cu Gloria și nu e nimeni, nimeni prin preajmă să o protejeze.

4.14 DUPĂ-AMIAZA, CU EXACTITATE, VINERI, 29 OCTOMBRIE

— Știi cine ne-a ajutat să te găsim în timp ce erai cu Crystal cu un C? întreabă Patrice.
— Bărbatul cu pușcă, răspund eu.
— Nu, altcineva. A fost o împrejurare extrem de fericită că vânătorul acela te-a văzut și bineînțeles că ne-a ajutat foarte mult că a sunat. Dar a mai fost și altcineva.
Patrice își șterge gura cu un șervețel. Mâncăm negrese.
— Atunci când cineva este răpit, se creează confuzie, continuă ea. Mulți oameni din ținut au raportat că te-au văzut în diferite locuri. Când se caută o persoană dispărută, ei fac o mulțime de greșeli. Așa că poliția încearcă să identifice un anumit tipar. Se cercetează numărul de sesizări din anumite zone, apoi se deplasează în acele locuri.
— Cine a fost cealaltă persoană?
— Acesta a fost lucrul cel mai interesant. Persoana care ne-a ajutat să-ți dăm de urmă nu te-a văzut personal, de fapt. Însă o cunoștea pe Crystal cu un C și și-a amintit că avea o căsuță de vacanță. Vânătorul a sunat din orașul în care se afla această căsuță, iar poliția s-a deplasat acolo pentru investigații.
— Cine era persoana asta?
— Tatăl tău.
— Tatăl meu Adoptiv știa unde era căsuța?
— Nu. Vreau să spun Tatăl tău Natural.
— Nu am un Tată Natural.
— Ba da, ai. Toată lumea are.
Nu comentez. Nu știu cine este Tatăl meu Natural, chiar dacă oricine are unul. Poate pentru că eu nu sunt *oricine.*
— Ginny, Tatăl tău Natural ne-a ajutat să te găsim. La început, părinții tăi nici măcar nu au fost de acord să-ți pomenim ceva despre el, însă acum… Oricum, Gloria l-a părăsit când era în spital după ce te-a născut. A păstrat legătura cu el de-a lungul anilor la telefon și prin e-mail, dar nu l-a lăsat niciodată să te vadă. Pe durata investigației, el i-a întâlnit pe Părinții tăi Adoptivi și a decis că vrea să te cunoască.
Mă gândesc. Și o fac ceva mai mult.
— De ce?
— Fiindcă e tatăl tău. Până săptămâna trecută, el nici nu știa unde locuiești.

Mă gândesc, iar și iar.
— Ginny, ce simți în legătură cu toate astea?
— Nu știu.
— E normal. Totul se întâmplă destul de repede. Dar vreau să știi că Părinții tăi Adoptivi cred că e destul de palpitant. Ei sunt de părere că este o idee grozavă să-ți cunoști Tatăl Natural. De îndată ce vei fi pregătită.
— De îndată ce voi fi pregătită?
— Da, de îndată ce vei fi pregătită.
— Și când va fi asta?
Patrice începe să râdă.
— Cunoscându-te atât de bine, aș spune că peste doar două secunde.

EXACT DE HALLOWEEN – 2.05, DUMINICĂ, 31 OCTOMBRIE

Suntem în parcarea școlii și îmi pun costumul de fantomă. Acesta este, de fapt, un cearșaf cu găuri în dreptul ochilor ca să pot vedea. Inițial am zis că o să port noul costum de vrăjitoare, dar m-am răzgândit. Fiindcă nu vreau să mai fiu eu. Îmi doresc, în schimb, să pot fi invizibilă. Vreau să fiu o altă Ginny, sau Cealaltă Ginny (–Ginny), deoarece Păpușa mea Bebeluș e singură cu Gloria, iar eu nu sunt destul de deșteaptă ca să-mi dau seama cum să mă duc să o iau de acolo.
Însă nu spun asta nimănui. Păstrez totul secret în minte.
Atunci când m-am răzgândit în privința costumului, Mama mea Adoptivă a spus:
— Sincer, Ginny, dacă am fi decis acest lucru săptămâna trecută, am fi putut cumpăra două seturi noi de cearșafuri la prețul acelui costum de vrăjitoare. Și ai fi purtat exact același lucru pe care-l porți acum.
Dar asta nu a fost o întrebare.
Stau lângă mașină și aștept ca ea să mă ajute să-mi aranjez costumul. Îmi fixează partea de sus, ca să pot vedea prin găurile pe care le-am decupat împreună.
— Gata.
— Buhuhu! exclam eu cu o voce sinistră.
Deoarece asta spune o fantomă.
— Foarte bine, adaugă Mama mea Adoptivă. Ești o fantomă veritabilă.

Spun „Buhuhu!” din nou, pentru că încă port costumul. Plus că-mi place să scot sunete înfricoșătoare. Asta mă face să mă simt puternică.

— Bine, zice Mama mea Adoptivă. E timpul să intrăm.

Asta e prima dată când mă însoțește undeva de când s-a născut noua mea soră. Tatăl meu Adoptiv e acasă și supraveghează bebelușul.

Sunt multe, multe mașini în parcare, însă mă opresc din numărat după ce ajung la nouă. Odată aflate în fața ușii, Mama mea Adoptivă o deschide. Înăuntru se aude muzică. Mergem pe hol spre sala de sport. E plin de copii costumați care merg grăbiți dintr-o parte în alta. Peste tot sunt ornamente portocalii și negre. Mulți copii mici poartă costume de fluturi și dovleci. Unii sunt costumați în trenuri și mașini, iar alții mai mari, în bomboane M&M, vârcolaci sau zombie.

Încep să-mi mușc degetele.

Zăresc multe vrăjitoare și prințese. Cineva e costumat în vacă. Și toți fac zgomot. Așa de tare, încât simt că nu mai pot suporta. Muzica e asurzitoare. O mulțime de copii țipă strident și încearcă să se sperie unii pe alții. Văd vampiri și țigani, o pisică și o insectă uriașă. Chiar și un puști deghizat în bebeluș. E ca și cum toate lucrurile care trăiesc în mintea mea ar fi ieșit afară.

Așa că-mi scot costumul. Trag cearșaful de pe cap și rămân acolo ținându-l în mână.

— Ginny, de ce ai făcut asta? întreabă Mama mea Adoptivă.

— Trebuie să plecăm.

— De ce?

— Fiindcă e prea mult zgomot.

— Ginny, abia am ajuns. Încerc să petrec puțin timp cu tine fără bebeluș. Nu vrei să te plimbi puțin pe aici ca să-ți găsești prietenii? Ce zici de Larry și Kayla? Dar despre Alison? Sunt sigură că domnișoara Dana e și ea aici.

Am impresia că mi-a pus o întrebare, dar nu-mi pot aminti care a fost aceea, așa că nu spun nimic. Un băiețel cu mască verde aleargă pe lângă mine. Umărul lui îmi atinge costumul.

— Ah! strig eu și fac un pas înapoi.

Altcineva se izbește de mine. Mă feresc și aproape mă ciocnesc de un băiat costumat în fotbalist. El spune: „Hei!” și face o față furioasă. Mă eschivez din nou.

— Bine, conchide ea, zâmbind, cel puțin am încercat. Acum, haide să mergem, apoi întinde mâna spre mine.

Înainte îmi plăcea să o țin de mână, însă acum nu o accept. Deoarece nu mai sunt cum eram și nu cred că Mamei mele Adoptive îi place persoana care am devenit. Nici mie nu cred că-mi place persoana.

Ieșim din sala de sport, străbatem holul și ajungem afară. Aerul e rece, dar îmi place cum îmi răcorește obrajii. Halloweenul nu mai este la fel cum era atunci când locuiam cu Gloria. Nimic nu mai este la fel cum era. Nu mai sunt Ginny.

Nu sunt Ginny.

Sunt Cealaltă *(–Ginny)*.

Iar asta mă sperie, mă sperie, mă sperie. Fiindcă nu o cunosc pe fata asta.

2.52 DUPĂ-AMIAZA, CU EXACTITATE, MARȚI, 2 NOIEMBRIE

Tatăl meu Adoptiv scoate un oftat.

— Ginny, te rog, nu te mai uita atât la ceas. Încerc să vorbesc cu tine.

Stăm la masa din bucătărie. Noua mea soră plânge. Și asta se întâmplă destul de des. Acest zgomot mă face să-mi doresc să alerg la etaj, să o iau în brațe, deoarece știu *exact* ce să fac ca să o liniștesc. Dar nu fac asta, fiindcă îmi amintesc cea mai importantă regulă.

— Sunt două lucruri despre care trebuie să vorbim, îmi spune el.

Eu sunt fericită. El folosește numere, iar ele mă fac fericită.

— În primul rând, trebuie să stai departe de camera mamei tale. Adică, de camera noastră. Ea stă acolo tot timpul cu copilul, întrucât are nevoie de intimitate. Nu poți intra în odaia aia pentru nimic în lume și nici să stai să asculți la ușă. Iar atunci când mama ta coboară cu bebelușul, trebuie să termini cu sfaturile despre cum ar trebui să aibă grijă de el, cum trebuie să-l hrănească, sau despre ce are nevoie. Și lucrul cel mai important este să termini cu agitația asta în preajma copilului. Acordă-i mamei tale puțină intimitate, bine? Ea nu va lăsa fetița din brațe pentru că știe că te vei apleca peste ea și o vei privi fix minute în șir. Ne sperii, Ginny. Știu că este greu să auzi lucrurile astea, însă acesta e adevărul.

— Care este al doilea lucru despre care trebuie să vorbim?

Deoarece am terminat cu primul.

— Cel de-al doilea lucru este că am prima scrisoare, răspunde el și pune pe masă o coală de hârtie împăturită.

Fața lui pare mult mai roșie decât înainte și știu că ia mai multe pastile atât dimineața, cât și noaptea. Uneori se întinde pe canapea să se odihnească după ce termină discuția cu mine și închide ochii.

Și respiră adânc și rar.

— E de la Tatăl tău Natural. Ești gata să o citești?

Aprob din cap.

— Așa va fi mai ușor pentru tine să-ți cunoști Tatăl Natural. Dacă voi doi veți ajunge să vă scrieți o vreme, o să aveți despre ce să vorbiți atunci când vă veți întâlni.

— Și când ne vom întâlni?

— Nu suntem încă siguri. O să așteptăm un timp și vom vedea cum decurg lucrurile înainte să stabilim o întâlnire.

Sus la etaj, plânsul se potolește. Inspir adânc și îmi întind degetele.

— Pot să citesc scrisoarea acum?

— Desigur.

Așa că despăturesc coala de hârtie și citesc:

Dragă Ginny,

Sunt foarte bucuros că am reușit să aflu despre tine. A trecut multă vreme. Probabil că ai aflat până acum că sunt tatăl tău.

Am cunoscut-o pe Gloria atunci când un amic de-al meu a vrut să-și cumpere o pisică din rasa Maine Coon. Amicul meu nu s-a ales cu o pisică, în schimb eu m-am ales cu o întâlnire. Mama ta a fost cea mai deșteaptă fată pe care am cunoscut-o vreodată. Ne-am întâlnit o vreme, iar la un moment dat mi-a zis că urma să aibă un copil. Am vrut să mă însor cu ea. Ne făcusem chiar planuri de căsătorie, dar ea a dispărut după ce te-a născut. Am plecat la serviciu, iar când m-am întors în seara aceea la spital, nu mai era acolo. Se pare că plecase în Canada. Am găsit-o mai târziu în Maine, însă ea a spus că nu voia să mă vadă. Cred că la mijloc era un alt bărbat sau poate drogurile. Oricum, totul se terminase între noi, așa că am păstrat distanța. Tații nu au prea multe drepturi. Am ținut legătura cu ea la telefon și e-mail, dar asta era cam tot ce îmi permitea. Apoi, după câțiva ani, și-a schimbat numărul de telefon și nici la e-mailuri nu mi-a mai răspuns. A întrerupt orice legătură cu mine.

Pe urmă am auzit despre răpire, așa că m-am dus la poliție. Le-am explicat că nu cred că Gloria ar fi putut plănui așa ceva, pentru că nu se pricepe atât de bine să-și păstreze cumpătul, iar ei m-au întrebat cine ar fi putut face asta. Le-am relatat despre sora ei, Crystal. După aceea mi-am amintit și de casa de vacanță pe care o cumpărase, iar restul îl știi.

Am aflat totuși în ziua aceea că nu mai erai cu Gloria și că fuseseși adoptată. Noii tăi părinți par foarte drăguți. Ei sunt de acord ca noi să ne cunoaștem. Sper că și tu ești.

Să-ți spun câteva lucruri despre mine. Conduc un camion. Transport utilaje mari în susul și în josul coastei. Nu stau prea mult pe acasă, însă am o locuință drăguță și o prietenă care are grijă de toate când sunt plecat. Avem chiar și un câine, un beagle pe nume Sammy. Încă nu avem copii. Deci, ce părere ai? O să-mi scrii o scrisoare? Sper că îmi vei scrie.

Bătrânul tău tată,
Rick

— Stai puțin… de ce a scris asta?

Pun degetul pe ultimul cuvânt.

— Te referi la *Rick?*

Dau din cap că da.

— Acesta e numele lui.

— Numele lui este *Rick?*

— Începe cu litera *R*. Știi tu, la fel ca *roșu*.

— Ce caraghios! exclam eu și încep să-mi rod pielița din jurul unghiilor.

Rick este un nume scurt. Sună ca *lick*[3] sau *tick*[4]. *Rick* se pronunță foarte repede. E ca și cum ai avea în gură prea multe bomboane cu aromă de cireșe sau ceva mic și sclipitor din plastic roșu.

— Cum te simți? întreabă el.

— Mi-e foame, răspund eu. Și parcă simt că ar trebui să beau un suc. Ar trebui să urmăresc un video pe DVD-ul din camera mea și să beau ceva. Când vine aici Rick?

— Nu va veni aici, dar vrea să știe dacă o să-i scrii. Vrei să faci asta?

— Cândva, însă nu astăzi. Asta nu e pe lista mea.

— Poți să o treci pe listă dacă vrei. Te-aș putea ajuta să o scrii.

Clatin din cap că nu.

— Poate mâine. Pot să mă uit la video?

— Nu vrei să vorbești despre scrisoare?

— Nu. Fiindcă nu vreau. Am citit-o deja și știu ce scrie acolo. Scrie că tatăl meu conduce un camion și că vrea să mă cunoască. Și cred că este destul spațiu în camionul lui pentru toate lucrurile mele. Am nevoie de timp ca să mă gândesc. Trebuie să mă uit la un video acum, insist eu și mă ridic să plec.

— Bine, atunci, poți să te uiți la video. Vom vorbi despre asta altă dată.

— Și vreau să beau un suc.

— Atunci, o să-ți aduc un suc.

9.08 SEARA, CU EXACTITATE, MARȚI, 2 NOIEMBRIE

Stau în pat și mă gândesc. Sunt întinsă pe spate, iar păturica îmi acoperă burta și picioarele. În mintea mea, simt nevoia să spun ce mi se întâmplă, imediat după ce se petrece acel lucru. Trebuie să-l repet în sinea mea, pentru că asta mă ajută să-l înțeleg. De aceea vorbesc cu mine însămi. E ca un fel de jurnal, doar că nu sunt atât de bună la scris. Obișnuiam să rostesc totul cu voce tare când eram la Gloria, dar Donald se văita că asta îl aducea în pragul disperării. Apoi îmi spunea că ar trebui să-mi țin gura închisă și să nu merg cu ea deschisă, deoarece arătam ca o fată a peșterilor.

Nimeni nu-mi poate citi gândurile. Îmi este mai ușor să fac anumite lucruri când nu se uită nimeni la mine. Ca de exemplu atunci când căutam pachete cu maioneză și ketchup și mâncare în coșul de gunoi sau când Gloria și Donald sau unul dintre ceilalți prieteni ai ei erau în dormitorul de sus.

Însă acum trebuie să mă pregătesc să-i scriu o scrisoare lui Rick. Nu pot doar să mă gândesc la cuvinte și să le las acolo. Trebuie să le pun pe hârtie. Scrisul e o treabă dificilă, dar trebuie să fac asta ca să-l conving pe Rick să mă ducă în Canada. Pariez că el are dublă cetățenie la fel ca Gloria și Crystal cu un C. Și ca mine. Trebuie să-l conving să-i transmită Gloriei că ne putem întâlni acolo. Acesta e noul meu plan secret.

Deci, în seara asta am să compun scrisoarea în minte, iar mâine am să-l rog pe Tatăl meu Adoptiv să mă ajute să o scriu la calculator. Scrisoarea va suna *exact* așa:

Dragă Rick,

Nu-mi place deloc numele Rick. Fără supărare, e doar o părere. Probabil că am putea să te strigăm Richard, Kevin sau chiar Bobby.

Nu te putem striga Michael Jackson, pentru că el este favoritul meu, e cel mai bun cântăreț și dansator din întreaga lume.

Am poza lui pe peretele camerei mele, lângă calendar. El este cel mai mare fan al meu.

Acum îți scriu o scrisoare pentru că am pus-o pe listă. Vreau să vii să mă iei cu camionul tău și să mă duci în Canada. Spune-i Gloriei să vină și ea cu Păpușa mea Bebeluș.

Putem trăi acolo, dacă nu cumva vrei să te întorci să locuiești cu prietena ta și cu Sammy. Înțeleg dacă vrei asta. Dacă nu poți veni chiar acum, te rog să te duci în Harrington Falls să vezi dacă Păpușa mea Bebeluș este bine.

Gloria are nevoie de ajutor ca să-și poarte de grijă. Nu o lăsa să dispară câteva zile la rând așa cum face ea întotdeauna. Ajut-o așa cum obișnuia să o ajute Crystal cu un C.

Arată-i cum să-i schimbe scutecul și cum să-i dea mâncare pe săturate. Să aduci și niște lapte, deoarece nu vei găsi în frigider. Și chiar dacă e prea micuță acum ca să înțeleagă, te rog să-i spui Păpușii mele Bebeluș că îmi pare foarte rău pentru întâmplarea cu valiza. Am încercat să o protejez, însă m-am speriat când a venit poliția.

Mai este ceva ce trebuie să știi despre mine. Mă înfurii foarte tare atunci când oamenii îmi spun că vor face ceva și apoi nu fac.

Ar trebui să subliniezi partea asta și pe urmă să păstrezi scrisoarea în buzunar și să nu uiți. Scrie-mi cât mai curând, să știu dacă mă vei ajuta sau nu.

În plus, va trebui să ne gândim la un plan pentru ca Părinții mei Adoptivi să mă lase să merg cu tine. Nu cred că răpirea va funcționa de data asta.

Cu respect,
Ginny Moon

Repet în gând scrisoarea de mai multe ori, ca să mă asigur că am redat *exact* ceea ce vreau. Mâine am să-l rog pe Tatăl meu Adoptiv să mă ajute să o scriu.

4.17 CU EXACTITATE, MIERCURI, 3 NOIEMBRIE

Când am ajuns la școală în această dimineață, m-am uitat pe fereastra autobuzului spre locul în care văzusem Mașina Verde în 14 septembrie. Speram să o văd din nou, dar nu era acolo. Îmi aduc aminte cum am călătorit în Mașina Verde lângă geamul spart. Plasticul se mișca înainte și înapoi și, din când în când, Gloria oprea pentru a-l prinde mai bine cu bandă adezivă. Uneori obișnuiam să dormim în mașină atunci când plecam de acasă. Gloria zicea că era ca și cum am fi plecat cu cortul, dar mult mai amuzant, fiindcă atunci ești nevoit dormi pe pământ.

— Noi nu vrem să dormim pe pământ, nu-i așa? obișnuia ea să spună.

Nu i-am răspuns, deoarece pe vremea aceea nu știam să vorbesc. Am rostit primele cuvinte la vârsta de cinci ani.

Asta a fost cu mult timp în urmă.

Iar acum un bărbat pe nume Rick afirmă că este Tatăl meu Natural. Mi-ar plăcea să-l cunosc, însă mai întâi trebuie să-l conving să mă ducă în Canada.

Sunt din nou foarte plictisită. Stau pe ultima treaptă a scărilor așteptând ca Mama mea Adoptivă, aflată în bucătărie, să se întoarcă spre mine. Rămân tăcută, pentru că nu vreau să o înfurii. Noua mea soră doarme și tocmai de aceea mama este la parter. Coboară uneori când crede că nu sunt acasă sau stau în camera mea cu ușa închisă. Nu am mai văzut-o de trei zile.

— De ce te holbezi la mine, Ginny? întreabă ea iară să se întoarcă. Vreau să răspund, dar mă opresc imediat, deoarece am uitat cum trebuie să vorbesc cu ea. Acum știu cum să vorbesc doar cu Tatăl meu Adoptiv.

— Ginny, am întrebat de ce te uiți fix la mine.

— Aștept să te întorci.

— Și mă fixezi în timp ce aștepți?

Să fixezi înseamnă să te uiți la ceva pentru mult timp și să nu te miști. Unii oameni susțin că asta e neplăcut.

— Da, răspund eu lăsându-mi capul în piept. Îmi pare rău. Mama mea Adoptivă se întoarce. Ia o tigaie și o pune pe aragaz.

— Prea bine. Ce se întâmplă acolo sus?

Nu se referă la tavan sau la cer, așa că mă străduiesc din greu să nu ridic privirea.

— I-am scris o scrisoare lui Rick. Am încercat să scriu cât mai frumos.

Atunci când rostesc Rick, numele acesta pare tăcut și stupid de parcă ar fi un excrement pe podea și toată lumea se uită la el. Excrementele mi se par întotdeauna tăcute și stupide. Uneori, și eu mă simt așa.

— Știu, mi-a zis tatăl tău. Vrei să mi-o citești?

— Da, vreau, îi spun eu și încep să i-o citesc.

> *Dragă Rick,*
>
> *Numele meu este Ginny și am 14 ani. Îl iubesc pe Michael Jackson. El a murit în 25 iunie 2009. Avea cele mai bune mișcări de dans. Îmi mai place să o ascult și pe Diana Ross. Știi ce a făcut ea? Un duet cu Michael Jackson.*
>
> *Dar mă bucur că ne putem scrie. Nu am știut niciodată că am un Tată Natural, chiar dacă toți oamenii au unul. Poți să vii în vizită?*
>
> *Cu sinceritate,*
> *Ginny Moon*

Am aflat că nu pot reda ceea ce vreau cu adevărat în scrisoarea pe care Tatăl meu Adoptiv m-a ajutat astăzi să o scriu folosind computerul. Am petrecut *exact* douăzeci și trei de minute vorbind și tastând. Am început scrisoarea așa cum o compusesem în minte noaptea trecută, însă apoi mi-am dat seama că trebuia să o schimb. O să-i spun ceea ce vreau lui Rick încetișor la ureche atunci când va veni în vizită. Va fi micul nostru secret. Am auzit această expresie într-un film.

— Crezi că ești deja pregătită să-l cunoști? mă întreabă Mama mea Adoptivă.

Încuviințez din cap.

— Ești teribil de curajoasă dând dovadă de atâta încredere. Nu vrei să vezi mai întâi ce fel de persoană este? Din scrisorile lui, vreau să spun.

Nu știu ce înseamnă „să văd ce fel de persoană este” sau „din scrisorile lui”, așa că nu zic nimic.

— Nu vrei să vezi mai întâi dacă poți avea încredere în el? continuă ea.

— Și de unde să știu dacă pot avea încredere în el?

Ea râde. Eu sunt surprinsă, dar îmi place mult cum sună râsul ei.

— Presupun că ai dreptate. Deocamdată o să trimitem scrisoarea. Las-o acolo, pe bufet, iar noi o vom scrie din nou la calculator și i-o vom trimite printr-un e-mail. Încă nu te putem lăsa singură în preajma unui computer. Să vedem ce ne va răspunde Rick prin e-mail. Dacă totul va decurge cum trebuie, vom face și pasul următor și vom programa o vizită. Probabil în parc. Știi ce? Întâlnirea cu Tatăl tău Natural s-ar putea să se dovedească o întâmplare fericită pentru noi toți. Cine știe ce poate aduce viitorul?

Îmi vin în minte mulți oameni care s-ar putea să știe, însă nu rostesc numele niciunuia dintre ei. Apoi Mama mea Adoptivă închide aragazul, ia tigaia de pe foc și pune omleta pe o farfurie. Îmi aduc aminte cum m-a lăsat Crystal cu un C să fac omletă. Dar Mama mea Adoptivă nu pune farfuria pe masă pentru mine. În schimb, scoate o furculiță din sertar și ia o bucățică. Mestecă și înghite.

— Cum te simți acum, după ce ai scris scrisoarea? mă iscodește ea.

— Simt că ar trebui să mănânc ceva, îi răspund eu.

Ea își șterge gura cu un șervet.

— Vreau să spun, ce simți în legătură cu ceea ce ai scris? Ești mulțumită? Mai este ceva ce ai vrea să adaugi înainte să-i trimitem scrisoarea lui Rick?

— S-ar putea să mai vreau să adaug și niște sâsâieli, îi explic eu, chiar dacă a sâsâi nu e același lucru cu a spune ceva. Așa cum fac la școală, adaug eu.

Așa făceau, de obicei, pisicile Maine Coon atunci când întâlneau pe cineva necunoscut. Sâsâitul mă face să mă simt puternică. Fac multe lucruri pe care obișnuiesc să le facă pisicile Maine Coon.

— Stai puțin… sâsâi la oamenii de la școală?

— Da.

— Și când anume?

— La masa de prânz sau atunci când oamenii râd de mine ori îmi spun lucruri răutăcioase. Uneori mai și mârâi la ei, dar sâsâitul e mai simplu.

— De ce nu ne-ai pomenit nimic despre asta până acum? Cât de des sâsâi la oameni?

Însă două întrebări, iar Mama mea Adoptivă vorbește repede și vocea ei devine din ce în ce mai stridentă. Încep să-mi mușc degetele.

— Ginny, nu e frumos să sâsâi la oameni. Nu mai ai voie să faci asta. Niciodată. E împotriva regulilor.

— La naiba! exclam eu uitându-mă în altă parte.
— Cum adică „La naiba!”?
Ridic mâinile în aer așa cum făcea Crystal cu un C și le las apoi să cadă pe lângă corp.
— Îmi place să sâsâi la oameni! Asta îi face să râdă! apoi sâsâie și ei la mine, iar un profesor îi aude și îi face să mă lase în pace!
— Ginny, ei râd pentru că fac haz de tine. E ciudat să sâsâi la oameni. Doar pisicile fac asta.
— Nu… și eu fac asta!
E adevărat, sută la sută. Am învățat cum să o fac cu mult timp în urmă.
— Adică, doar pisicile ar trebui să facă asta. Fiicele adoptive nu ar trebui să sâsâie. Niciodată. Nu te poți comporta ca un animal sălbatic.
— La naiba! exclam eu din nou, pe urmă îmi șterg ochii. Mă duc în camera mea!

8.05 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE, JOI, 4 NOIEMBRIE

În sala de clasă unde se fac anunțurile la începutul fiecărei zi de școală, doamna Henkel mă întreabă ce mai fac.
— Tatăl meu Natural mi-a mai scris o scrisoare aseară, așa că i-am răspuns.
Toată clasa se uită la mine și se face liniște. Nu au fost niciodată atât de tăcuți.
— Ginny, te referi cumva la Tatăl tău Adoptiv? întreabă doamna Henkel.
— Nu, mă refer la Rick, răspund eu răspicat. El este bărbatul pe care Gloria l-a părăsit la spital. Conduce un camion.
— Vrei să spui că e șofer de camion.
Clatin din cap că nu.
— Nu, Sarah, nu vreau să zic asta. Nu crezi că știu ce a spus? El este Tatăl meu Natural, nu al tău.
— Nu i te adresa doamnei Henkel pe numele mic, șoptește domnișoara Carol.
Ea clipește din ochii ei atât de mari.
Copiii din clasă sunt încă foarte tăcuți. Îmi plac mai mult când sunt așa.
— Ai vorbit cu tatăl tău? întreabă ea.

— Da.
— Doamna Lomos știe ceva despre asta?
— Da, răspund eu și o văd pe domnișoara Carol încuviințând din cap către doamna Henkel.

La 10.45 *exact,* în timpul orei de Studii Sociale, mă duc la toaletă. Domnișoara Carol vine după mine. Când mă întorc în clasă, Michelle Whipple întreabă:

— Ginny, conduci un camion?
— Nu, nu conduc un camion. Tatăl meu Natural face asta. Eu nu conduc pentru că sunt încă un copil.

Michelle Whipple începe să râdă, așa că sâsâi la ea printre dinți, chiar dacă nu ar trebui să fac asta.

— Ce e? Ai de gând să mă zgârii?
— Nu, nu am de gând să te zgârii. Ce crezi că sunt, o pisică?
— Dar în mod sigur faci ca o pisică!

Pe urmă râde din nou și se uită la mine. Îi observ ochii în timp ce mă privește zâmbind. Aș vrea să o distrug cu ochii mei la fel ca Scott Summers, sau să o înțep cu ghearele ca Wolverine, ori să abat focul asupra ei, însă nu am superputeri sau chibrituri. În loc de toate astea, o atac.

Nu vreau ca Michelle Whipple să se mai uite la mine vreodată, așa că am să-i scot ochii. O apuc de păr și trag tare, încerc să o țin pe loc, pentru că, dacă se mișcă, nu îmi pot apropia degetele de fața ei. Răstorn un scaun și dau un pupitru la o parte din calea mea. Mârâi și îmi arăt dinții, și scot un strigăt la fel ca Bubbles. Michele Whipple își mișcă violent capul și țipă și încearcă să mă lovească peste mâini ca să-i dau drumul, dar o atac ca un cimpanzeu și în câteva secunde voi avea unul din ochii ei în mâna mea.

Domnișoara Carol mă apucă înainte să i-l pot scoate. Mă trage de lângă Michelle Whipple și mă imobilizează pe podea. Sunt încă foarte furioasă, însă nu pe domnișoara Carol, așa că mă opresc. Dar Michelle Whipple strigă minute în șir:

— Cățea nebună ce ești! Cățea nebună!
— Termină cu țipatul, Michelle Whipple! Mă dor urechile! Asta e foarte neplăcut! strig și eu la ea.

3.31 CU EXACTITATE, VINERI, 5 NOIEMBRIE

Am fost suspendată de la școală, așa că astăzi stau acasă. Acum stau de vorbă cu Patrice.

— Părinții tăi Adoptivi mi-au zis că ai fost implicată într-o bătaie la școală. Poți să-mi povestești ce s-a întâmplat?

— Michelle Whipple m-a înfuriat foarte tare.

— Așa?

— Ea a spus că fac ca o pisică.

— Și chiar ai făcut ca o pisică? Știu că obișnuiai să faci ca o pisică atunci când locuiai cu Carla și Mike.

Carla și Mike au fost primii mei Părinți Adoptivi. Am fugit de la ei când aveam nouă ani. Le-am zis că mă duc afară să mă joc și în drum spre ușă am luat și geanta Carlei, fiindcă avea bani cash în ea și un card. Am mers prin oraș căutând o hartă care să mă ajute să mă întorc la apartamentul Gloriei, dar am fost năucită de toate mașinile acelea, plus că nici măcar nu știam în ce oraș locuia. Poliția m-a găsit și m-a dus la spital, apoi înapoi la Carla și Mike. Acum știu că Gloria locuiește în Harrington Falls, însă nu pot merge acolo, deoarece poliția mă va găsi, așa cum a zis și Crystal cu un C. Va trebui, în schimb, să-l rog pe Rick să facă parte din planul meu secret.

— Ginny?

— Poftim?

— Ai spus că scoteai sunete la fel ca pisicile?

Dau din cap că da.

— Mi se pare că ne întoarcem la unele dintre vechile noastre tabieturi. Va trebui să discutăm mai mult despre asta, dar ceva mai târziu. Deocamdată spune-mi ce se întâmplă cu Micuța Wendy. O vezi mai des acum?

Clatin din cap că nu.

— Vreau să o văd, însă e mereu în camera de la etaj cu Mama mea Adoptivă.

— Îți este dor de Mama ta Adoptivă?

Dau din cap că da.

— Ea își face griji, Ginny. Mama ta își face griji că o să-i faci rău bebelușului.

Îmi mușc degetele. Îmi amintesc de bebelușul electronic din plastic. De ceea ce i-am făcut.

— Nu am să-i fac rău bebelușului.

— Știu asta. Dar să ne gândim la ce ai făcut cu puțin timp în urmă, dându-i adresa ta Gloriei, lăsându-te răpită. Reporterii le-au dat mari bătăi de cap părinților tăi atunci când erai plecată. Ei abia își aduseseră bebelușul acasă și învățau cum să fie părinți, când poliția și carele de televiziune…

Patrice se oprește. Iau o bucată de prăjitură cu fulgi de ciocolată. Mușc repede din ea de două ori și îmi îndes restul în gură.

— Uite ce, continuă Patrice, te cerți cu Mama ta Adoptivă tot timpul și te bați cu copiii de la școală, apoi tot încerci să urci pe furiș la etaj ca să o hrănești pe Micuța Wendy… Și să nu uităm de procesul care va urma. Ei trebuie să fie martori. Dar toate astea reprezintă deja prea mult pentru ei. O mare parte din situația asta e de înțeles, ținând cont de tot ce ai suportat. Însă pentru ea e prea mult, pur și simplu. Înțelegi?

Nu pricep, așa că nu spun nimic.

Patrice se uită în jos. Ridică apoi privirea spre mine și o coboară din nou.

— Noi sperăm din toată inimă ca Rick să-ți facă o impresie bună. Ai adus scrisoarea pe care ți-a trimis-o în dimineața asta? Părinții tăi au printat-o ca să ți-o arate?

Au fost două întrebări la rând și totuși încuviințez din cap.

— O putem citi împreună?

Scot scrisoarea. Este în buzunarul meu de la spate împăturită în opt dreptunghiuri. O deschid și i-o dau lui Patrice, care o citește cu voce tare.

Dragă Ginny,

Da, cred că ar fi bine dacă ne-am întâlni cât mai curând.

Poate, dacă totul merge bine, ai putea veni în vizită câteva zile ca să petrecem ceva timp împreună. Să vezi cum este, și să le mai lași celorlalți puțin timp liber pentru ei. Nu locuiesc prea departe. Acum sunt pe drum și nu mă voi întoarce decât peste două săptămâni. Am de făcut o călătorie lungă. Apoi voi avea o pauză câteva zile înainte să plec din nou de duminică în două săptămâni. Poate că înainte de asta o să ne întâlnim în parc, așa cum a zis noul tău tată.

Ia spune, îți place să te uiți la meciurile de fotbal? Pariez că nu, dar dacă îți place, mă întreb care este echipa ta favorită.

Știu că-ți place foarte mult Michael Jackson. Practici vreun sport la școală?

Bătrânul tău tată,

— El nu locuiește prea departe, zic eu.

— E adevărat, aprobă Patrice.

— L-aș putea vedea și le-aș lăsa tuturor un răgaz de gândire atunci când se va întoarce.

— Știu că e destul de palpitant pentru tine, continuă Patrice, dar trebuie să te întâlnești cu Rick de mai multe ori înainte să mergi la el acasă.

Mă uit în podea. Mă gândesc.

— Ginny, știi ce înseamnă *perioadă de respiro*?

Clatin din cap că nu.

— Înseamnă *să iei o mică pauză.* Știu că e îngrozitor de curând, însă cum am mai spus… Oricum, părinții tăi speră ca, după ce îl vei cunoaște ceva mai bine pe Rick, să le oferi această perioadă de respiro stând la el acasă. În acest fel, ei vor petrece mai mult timp singuri cu Wendy, iar tu îți vei cunoaște mai bine Tatăl Natural. El este foarte, foarte fericit că, în sfârșit, te-a găsit. Iar după aceea… ei bine, vom vedea. Ce crezi?

Încuviințez din cap de trei ori.

— Da, este o idee grozavă.

Totuși, Rick va lipsi de acasă *aproximativ* două săptămâni și nu știu dacă Păpușa mea Bebeluș va fi în siguranță cu Gloria până atunci.

— Sincer, și eu cred că e destul de curând să te hotărăști, însă este o opțiune mult mai bună decât cea la care se gândesc mama și tatăl tău. Așa că vei merge să te întâlnești cu Rick sâmbătă, în data de 20.

Îmi îndrept umerii în scaun.

— Și unde voi merge să mă întâlnesc cu el?

— În parc, așa cum a scris și el. S-a stabilit să vă întâlniți în jurul prânzului. Vei merge acolo împreună cu Părinții tăi Adoptivi sâmbătă, în data de 20, iar bunicuța ta va veni să aibă grijă de Wendy.

— Încep să joc baschet de săptămâna viitoare.

— Așa este. Jocurile Special Olympics debutează chiar de luna următoare. Poate că ar fi bine să-i menționezi acest lucru lui Rick într-o nouă scrisoare. Și să-l inviți la câteva dintre meciurile tale.

Mi-l imaginez pe Rick. Tatăl meu Natural stând pe băncile de pe marginea terenului de baschet al școlii, urmărindu-mă în timp ce execut aruncări la coș din cârlig, din dribling și din săritură. Rick ar putea fi un omuleț scund, slab, cu păr lung și negru și un nas mic. Va zâmbi mereu și va purta niște șosete albe, albe de tot, cu pantofi negri. Și niște ochelari mari de soare, și va fi cel mai mare fan al meu.

— Și ar trebui, probabil, să discutăm despre interviu, spune Patrice.

Îmi revin din gânduri și mă asigur că gura mea e închisă bine, apoi mă uit în sus la tavan de parcă nu am auzit nimic. Deoarece nu vreau să merg la interviu. Gândul mă face să-mi doresc să mă bag într-o valiză și să trag singură fermoarul. La interviu trebuie să vorbesc cu un detectiv și să-i spun toate lucrurile pe care Crystal cu un C le-a făcut și le-a zis. În loc să merg la proces. Dar nu vreau să vorbesc cu un detectiv, chiar dacă mulți asistenți sociali vor fi de față. Fiindcă *detectiv* este un alt cuvânt pentru *polițist.*

— Va avea loc în curând, continuă Patrice. Poate că vom vorbi la telefon peste o zi sau două despre asta. Ești de acord?

Îmi revin brusc la realitate.

— Da, sunt de acord, răspund eu.

8.24 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE, LUNI, 8 NOIEMBRIE

Secretarele din birourile școlii mele zâmbesc la noua mea soră, care doarme în scăunelul ei auto. Mama mea Adoptivă stă lângă ea zâmbind în timp ce femeile își rotunjesc buzele în formă de cerc și spun: „Oh!” sau „E atât de drăgălașă!” și „E frumoaaasă!” Ca și cum ele nu și-ar aminti decât vocalele.

Stau în capătul unei bănci lungi de lângă coșul de gunoi. Sunt multe hârtii mototolite în el, resturi de creion dintr-o ascuțitoare, un ambalaj de granola cu fulgi de ovăz și scorțișoară și un cotor de măr cu *exact* două urme de mușcături într-o parte.

— Și ce mai face soțul tău? întreabă una din secretare, cea mai bătrână.

Știu că nu mă simpatizează deloc, iar de fiecare dată când intru în birou ca să vorbesc cu directoarea, îmi spune să mă așez în același loc. În capătul cel mai îndepărtat al băncii lungi din lemn, aflată în dreptul peretelui din sticlă din fața holului. De parcă locul din capătul băncii din lemn e doar pentru mine.

— Înțeleg că au întâmpinat dificultăți, pentru că nu găseau pe nimeni care să-i țină locul la liceu, adaugă ea. Și ei spun că are destule zile de concediu medical pe care să și le ia ca să acopere tot restul anului. El face ceea ce trebuie, desigur. Vreau să spun că nimeni nu i-ar pune la îndoială decizia. Doar că un an școlar e o perioadă destul de lungă. Și tu? Asociata ta reușește să se ocupe de toți pacienții? Mă bucur atât de mult că ai intrat aici cu bebelușul.

Îmi aruncă o privire de parcă aș fi un câine care a ros pantofii cuiva. O privesc încruntată.

— El e bine, răspunde Mama mea Adoptivă. Azi s-a dus la doctor – are tensiunea cam mare – și de aceea mă aflu aici, pentru înscrierea lui Ginny. Și da, dr. Win se ocupă deocamdată de pacienții mei. Nu știu ce m-aș face fără ea.

— Cred că cineva se trezește! intervine cealaltă secretară.

Piciorul noii mele surioare se mișcă. Secretarele trag adânc aer în piept și-l păstrează acolo un timp. Ochii și gurile lor se fac mai mari și parcă împietresc.

Noua mea soră adoarme din nou.

Apoi secretarele încep să vorbească.

— Îi dai să mănânce cereale pe bază de orez? Dar doarme noaptea? Știi, obișnuiam să le dau fetelor mele cereale de orez într-un biberon chiar înainte de…

Îmi aduc aminte de Păpușa mea Bebeluș. Ei nu i-a dat nimeni cereale pe bază de orez și nimeni nu i-a zâmbit. Nu a avut nici scăunel auto și nicio mamă care să o învelească cu grijă în pături drăguțe.

Încep să lovesc cu piciorul banca pe care stau.

— Ginny, vrei să te oprești, te rog? rostește Mama mea Adoptivă fără să mă privească.

De fapt, se uită la noua mea soră, care doarme ca o păpușă sau ca o pisică moartă, sau ceva asemănător. Ca un bebeluș electronic din plastic care nici nu se mișcă. Ei nu înțeleg că atunci când un bebeluș doarme este momentul să-l lași singur și să mergi să cauți mâncare. Trebuie să găsești ceva care se poate mânca, dar să fie destul de moale ca să poată fi pus în gura Păpușii Bebeluș, pe care trebuie apoi să o ajuți să înghită. Eu aș căuta și pentru mine ceva de mâncare, ca stomacul meu să nu mai fie atât de încordat, pe urmă mi-aș întinde bine brațele și mi-aș mișca umerii, fiindcă am ținut-o în brațe atât de mult timp pe Păpușa mea Bebeluș ca să fie mulțumită, încât tot trupul mă doare, mă doare, mă doare.

— Ginny, oprește-te! repetă Mama mea Adoptivă.

Lovesc tare cu călcâiul pentru ultima dată și îmi lansez piciorul spre coșul de gunoi. El zdrăngăne și se răstoarnă. Eu sunt bucuroasă. Pumnii mici ai noii mele surori se ridică deasupra marginilor scaunului auto. Secretarele și Mama mea Adoptivă scot niște sunete revoltate și o privesc, apoi se uită la mine cu niște figuri încruntate.

— Ginny, spune ea, te rog, ai putea să stai liniștită acolo și să ai răbdare? Vreau să ridici coșul de gunoi. Aproape că ai trezit-o pe Wendy.

Mă ridic și mă aplec. Ridic coșul de gunoi. Pun înapoi cocoloașele de hârtie. Ridic cotorul de măr. Pe cealaltă parte a acestuia este o altă mușcătură pe care nu am văzut-o prima dată. Vreau să pun cotorul de măr la spate și să-l ascund, dar nu voi face asta, deoarece toată lumea se uită la mine. Patrice mi-a explicat cum o alăptează Mama mea Adoptivă pe Micuța Wendy, însă tot am senzația că trebuie să găsesc mâncare pentru ea pe care să o mestec eu mai întâi ca să o ajut să înghită.

Mă uit la cotorul de măr din mâna mea. Mă îndur cu greu să-l arunc din nou în coșul de gunoi.

— Îți place să fii soră mai mare pentru prima dată, Ginny? mă întreabă secretara mai tânără.

Este o întrebare pe care nu ar fi trebuit să mi-o pună. Fiindcă nu știu cum să răspund. Ca să pot răspunde, ar fi trebuit să am iarăși nouă ani așa cum am avut înainte să fiu adoptată.

— Ginny?

— Poftim?

— Îți place să fii soră mai mare?
Scot un oftat prelung și răsunător. Dau din cap că da.

5.53 SEARA, CU EXACTITATE, MIERCURI, 10 NOIEMBRIE

Sunt în mașină cu Tatăl meu Adoptiv și ne îndreptăm spre Jocurile Special Olympics. Port un tricou albastru, pantaloni scurți de trening și sunt încălțată cu adidași. Șireturile mele arată drăguț și sunt strânse bine. Sunt gata de orice.

Când ajungem în parcarea școlii vedem mai multe mașini. Este întuneric și e destul de greu totuși să distingi ceva. Tatăl meu Adoptiv îmi reamintește să nu deschid imediat portiera și să ies afară. Trebuie să aștept ca el să vină să-mi deschidă. Nu este o idee bună să străbați alergând o parcare, pentru că ai putea îi lovit de o mașină sau de chiar de o motocicletă. Sunt extrem de periculoase dacă nu porți cască.

În timp ce merg, mă gândesc la Gloria. Dacă ar ști că am antrenament la ora șase în fiecare miercuri, poate că ar veni să mă vadă. Sau ar încerca să mă răpească. Este îndeajuns de impulsivă ca să încerce. Și apoi, se pare că a mai avut probleme cu poliția. Mă uit cu atenție în jur, nu văd Mașina Verde nicăieri în parcare, observ însă una de poliție. Stau aproape de Tatăl meu Adoptiv, care îi face semn din mână polițistului din mașină, iar acesta îi răspunde la fel. Adopt o expresie încruntată și îmi încrucișez brațele.

După ce intrăm în școală, ne îndreptăm spre sala de sport. Când ajungem acolo o văd pe Brenda Richardson, pe noua fată care vine la Camera Cinci și pe părinții ei. Îi zăresc și pe Larry, Kayla Zadambidge și pe mulți alți copii. Unii dintre ei sunt de la școala mea, iar alții, veniți din alte orașe. Nu le știu numele. Sunt atât de diferiți și se mișcă atât de repede, încât nu-i pot număra. Larry mă vede și îmi face semn cu una din ortezele lui.

Domnișoara Dana este una dintre antrenoarele noastre. Ea ne arată cum să stăm față în față cu partenerii de joc și pasează mingea de baschet înainte și înapoi. Ne explică despre aruncările la coș din dribling, dar și ce este faultul. Ne spune cum să ridicăm brațele în așa fel încât cei din echipa adversă să nu paseze mingea. Sunt multe reguli, însă sunt bună la învățat, așa că-mi place.

Celălalt antrenor este Dan. El este amabil, dar în același timp este bărbat, așa că nu îi vorbesc. Comunic numai cu domnișoara Dana.

Toți cei de la Special Olympics se îmbrățișează atunci când fac greșeli, însă nu-mi plac îmbrățișările. Prefer să bat palma. Îmi plac foarte mult Jocurile Special Olympics. E ca și cum Bubbles ar descoperi o mulțime de alți cimpanzei, sau Michael Jackson și-ar găsi frații, sau ca și cum Michelle Whipple ar da peste o mulțime de alte Michelle Whipple, chiar dacă ea este o adevărată ticăloasă. O persoană nu poate fi o adevărată ticăloasă, e mai mult o expresie. Oricum, jocurile Special Olympics sunt cele mai grozave. Sunt „dinamită”, așa cum obișnuiește să spună Larry, și abia aștept să vin din nou miercurea viitoare, *exact* la ora șase după cină.

Alison Hill aruncă mingea spre mine. Dar sare departe pe teren. M-am antrenat doar puțin, iar acum simt nevoia să beau ceva.

Îl văd pe Tatăl meu Adoptiv și mă duc spre el. Este *exact* 6.13. El stă pe bancă alături de ceilalți Părinți Adoptivi și vorbește cu un bărbat care poartă geacă din piele și șapcă Patriots. Îi cer sticla cu apă. Beau o înghițitură.

— Te distrezi acolo, pe teren? mă întreabă el.

— Da, mă distrez, răspund eu după ce termin de băut apa, pentru că, dacă vorbești în timp ce bei apa, îți va curge din gură.

Și cu sucul sau cu laptele se întâmplă la fel. Când laptele îți curge din gură trebuie să-l ștergi repede cu un prosop care să-l absoarbă ca să poată fi supt. În minte o văd pe Păpușa mea Bebeluș stând întinsă pe păturica mea.

Și atunci îmi amintesc. Ar trebui să mă întorc în apartamentul Gloriei ca să am grijă de Păpușa mea Bebeluș. Sau în Canada, unde voi putea să am grijă de ea. Nu ar trebui să joc.

Cineva mă strigă pe nume. Nu știu cine este și nici nu-mi pasă, mă adâncesc și mai mult în gânduri.

— Domnișoara Dana te-a învățat o nouă pasă în seara asta, spune Tatăl meu Adoptiv.

— Trebuie să mă întorc, zic eu.

— În regulă.

Mă întorc și fac doi pași.

— Ginny?

Revin la realitate și privesc în jur. Văd băncile, luminile și sala de sport din jurul meu. Sunt nedumerită.

— Nu ai uitat nimic? întreabă Tatăl meu Adoptiv.

Îmi privesc mâinile. Încă am sticla de apă. I-o dau înapoi. El începe să râdă. Iar eu zâmbesc puțin.

Pe urmă aud o altă voce. Bărbatul în geaca din piele și cu șapca Patriots râde odată cu noi, însă mi se pare că o face mai mult decât e normal. Râsul lui nu e răutăcios, totuși râde mult prea mult.

Îi arunc o privire aspră. El se oprește și se uită în altă parte.

— Oh, exclamă Tatăl meu Adoptiv. Era să uit. Am vorbit cu bunica și bunicul. Au întrebat dacă nu ai vrea să petreci câteva ore sâmbăta asta acasă la ei în timp ce mama și cu mine vom fi plecați undeva. Ce zici de asta?

— Nu pot dormi în altă parte sâmbătă, în data de 20 noiembrie.

Bărbatul în geaca din piele și cu șapca Patriots ridică privirea în tavan.

— Și nici vineri, în 19 noiembrie. Deoarece sâmbătă mă duc în parc să mă întâlnesc cu Rick, iar vineri trebuie să mă pregătesc.

— Bravo, bine că ți-ai amintit. Dar m-am referit la sâmbăta asta, în 13 noiembrie. Și ce părere ai despre întâlnirea cu Rick, din moment ce ai menționat-o?

— Cred că e o idee grozavă.

— Perfect. Acum ar trebui să te întorci pe teren. Sunt sigur că știi niște fente senzaționale pentru aruncarea la coș.

Revin pe teren și, când ajung acolo, domnișoara Dana îmi dă mingea și îmi spune să i-o pasez lui Alison Hill. Întorc capul spre bănci. Tatăl meu Adoptiv vorbește din nou cu bărbatul în geacă de piele și cu șapcă Patriots. Încă nu știu cine este acesta, însă mă simt diferit când mă uit la el. Parcă îmi vine să sâsâi.

6.44 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE, VINERI, 12 NOIEMBRIE

Sunt la Casa Albastră, deși ar trebui să fiu la școală. Azi trebuie să lipsesc de la școală ca să pot merge la interviu cu Tatăl meu Adoptiv. Vom pleca imediat după micul dejun.

Mă duc în baie să mă spăl pe dinți și să fac pipi, apoi verific panoul alb. E pe peretele dintre bucătărie și sufragerie. Tatăl meu Adoptiv l-a montat când a renunțat să mai lucreze la școală, pentru restul anului, ca să aibă grijă de mine. A spus că mă ajută să-mi organizez activitățile zilnice și mă

poate liniști într-o anumită măsură. El scrie în fiecare zi acolo ce urmează să facem. Astăzi scrie: *Să mergem la Wagon Hill. Să mergem la interviu,* apoi *În oraș pentru masa de prânz* și *Din nou acasă, din nou acasă, tra-la-la.*

Acestea din urmă sunt, de fapt, niște versuri dintr-un cântecel pentru copii.

Vom merge la Wagon Hill pentru puțină mișcare. Sportul ne face să ne simțim mai bine, spune el întotdeauna.

— Iar astăzi vreau să te simți cu adevărat grozav, să putem trece cu bine de interviu.

Mă duc la masă și mă așez la locul meu. Lângă laptele meu sunt două felii de pâine prăjită și un bol cu nouă boabe de struguri.

— Unde vom merge la Wagon Hill? întreb eu.

Nu-mi place să ne plimbăm acolo. Fiindcă sunt nenumărate cărări diferite pe care le poți străbate și toate se unesc. Încât drumul nu se termină niciodată, decât dacă cineva spune „E timpul să mergem acasă”, însă nu știu niciodată când se va întâmpla asta.

— Oh, probabil că vom face o plimbare scurtă. Nu-ți face griji… trebuie să ne întoarcem la mașină până la nouă și jumătate ca să nu întârziem la interviu, așa că ne vom strădui să ajungem în parcare până atunci.

Îmi place că Tatăl meu Adoptiv mă ajută să înțeleg când vom face fiecare lucru. Mă face să mă simt liniștită și protejată. Aproape la fel ca Michael Jackson.

Când ajungem la Wagon Hill, oprim mașina și ieșim din parcare. Se văd pajiști întinse, un râu care curge în depărtare printre copaci, iar în vârful unei coline, o căruță veche cu coviltir. Peste tot sunt cărări. Vara, iarba e atât de înaltă, încât cărările seamănă cu un labirint.

— Vrei să mergem până la râu sau să vezi căruța? întreabă Tatăl meu Adoptiv.

Poartă geaca lui de un verde tomnatic și respiră greu, pentru că ne plimbăm.

— Dacă mergem la râu, putem să înotăm?

— Ginny, este o zi destul de călduroasă pentru luna noiembrie, totuși e prea rece ca să înotăm.

— Dacă mergem până la căruță, putem să ne plimbăm cu ea?

Spune din nou nu, deoarece căruța este veche și nici măcar nu are cai.

— Ei bine, de unde să știu unde aș vrea să merg dacă nu este nimic distractiv de făcut în nicio direcție? rostesc eu îmbufnată.

— Astăzi nu e vorba de nicio distracție. Trebuie doar să facem puțină mișcare, explică el, apoi se oprește și se sprijină de o piatră mare. Haide să ne oprim o clipă.

Mă uit la ceas. El scoate un oftat.

— Asta e chiar neplăcut, zic eu.

Tatăl meu Adoptiv începe să râdă. Și se ridică din nou.

— Nu, nu este deloc neplăcut, continuă el. Îmi place să-mi petrec timpul în compania ta, să știi. Nu am mai putut veni aici vara trecută. Haide să urcăm până la căruță. Nu este mult de mers.

Vântul se întețește pe când urcăm pe colină. Am pe mine hanoracul meu roșu și mă bucur. Ajungem la căruță. Este vopsită în verde aprins. Mai sunt trei oameni acolo. Gecile lor sunt descheiate și pot vedea ce veșminte au pe dedesubt. Niciunul dintre ei nu poartă bluze cu Michael Jackson.

Tatăl meu Adoptiv se așază pe o bancă și se apleacă înainte, sprijinindu-și brațele pe genunchi.

Îl întreb dacă mă pot urca în căruță. E de acord și fug în partea din spate a carului. Podeaua acesteia e făcută din șase scânduri lungi. Pare un loc în care Michael Jackson ar putea să dea un spectacol, așa că încep să pocnesc din degetele de la mâna dreaptă chiar lângă piciorul meu de pe aceeași parte. *Unu, doi, trei, patru.* Pe urmă îmi îndoi genunchiul stâng, mișcându-mi bărbia în sus și în jos.

Încep să cânt *Billie Jean,* încetișor și delicat, și când ajung la partea corului, cânt din ce în ce mai tare. Vântul bate cu putere și îmi dă părul pe spate. Mă uit peste pajiști și spre cer și cânt la fel cum cântă Michael Jackson. Spun *Uuh-huu!* și *Aau!* atunci când trebuie.

Apoi cânt *Bad.*

Și *Beat It.*

Fac toate răsucirile și mă ridic pe vârfuri. Când termin, îi văd pe cei trei care nu poartă bluze cu Michael Jackson. Ei stau lângă căruță și se uită la mine cu gurile căscate. Au niște expresii ciudate, dar, după câteva secunde, unul dintre ei începe să bată din palme și ceilalți doi i se alătură.

Îl văd și pe Tatăl meu Adoptiv. Stă lângă una dintre roțile căruței. Nu-mi amintesc să-l fi văzut venind acolo.

— A fost grozav, Ginny, dar e timpul să cobori. Trebuie să plecăm, spune el.

Bat din picior, cu fața încruntată.

— Nu. Vreau să mai cânt ceva.

— Ginny, e timpul. Coboară chiar acum.

— Nu vreau! îi răspund eu ridicând tonul.

Situația se înrăutățește din cauza mea. Patrice a explicat că mă comport așa pentru că asta mă face să mă simt puternică, să dețin controlul. Îmi ridic fața în bătaia vântului și îmi las părul din nou pe spate. Îmi pun mâna în păr așa cum face Michael Jackson și mi-l netezesc.

Cei trei oameni îi zâmbesc Tatălui meu Adoptiv și se îndepărtează. Se pare că îmi pleacă spectatorii, așa că bat tare din picior pe scândurile din podeaua căruței. O doamnă se uită în urmă, însă imediat întoarce capul și merge mai departe.

— Ginny, te rog, insistă Tatăl meu Adoptiv.

Își duce mâna la piept și se uită în altă parte, apoi inspiră adânc.

— Nu mă pot supăra pe tine pentru asta. Nu ar trebui să țip sau să mă agit. Coboară din căruță, atât îți cer. Acum. Coboară să ne plimbăm puțin. Pe urmă putem merge la interviu și la prânz vom mânca undeva împreună. Poți alege tu locul.

Cobor din căruță.

Îmi place mult Tatăl meu Adoptiv, deoarece e drăguț. Nu la fel ca Michael Jackson. Plus că el nu știe să danseze sau să cânte, dar tot e destul de drăguț.

10.37 SEARA, CU EXACTITATE, MARȚI, 16 NOIEMBRIE

Stau în genunchi pe covor. Păpușa mea Bebeluș plânge pe undeva, însă nu o găsesc. Nu știu dacă e în camera mea. Habar nu am nici măcar dacă mă aflu în camera mea. Sunt trează, dar afară e întuneric ca și în mintea mea. Când sunt concentrată profund, mă aflu întotdeauna în toate casele în care am locuit până acum. Când mă trezesc noaptea și deschid ochii, pot să le văd pe fiecare.

Plânsul se aude din ce în ce mai tare. Nu pot aprinde lumina, pentru că Gloria sau Donald o să mă vadă. Trebuie să o găsesc pe Păpușa mea

Bebeluș și să o ascund înainte să vină ei. O voi acoperi cu păturica mea și o voi ascunde în debara. Sau poate afară pe fereastră.

Găsesc un pat și ating salteaua și cearșafurile. Verific în spatele acestuia și sub cuverturi. Dau de un grilaj de radiator. Merg în patru labe prin toată camera căutând și căutând. Păpușa mea Bebeluș nu e nicăieri, dar tot o aud plângând. Vreau să aprind lumina, însă mi-e frică, mi-e frică, mi-e frică.

La etaj aud mai mulți pași și plânsete. Păpușa mea Bebeluș e în camera de sus? Nu cred că voi putea ajunge la ea fără să fiu prinsă. Pașii se apropie. Vreau să mă ascund, dar nu o pot lăsa singură acolo unde este. Oriunde ar fi asta. Nu pot escalada pervazul ferestrei ca să ies de una singură, deoarece Gloria și Donald o vor găsi înaintea mea. Așa că merg în genunchi până în mijlocul camerei, apoi mă ridic. Mă pregătesc să devin „nebună de furie", fiindcă în acest fel eu voi fi o problemă mai mare pentru ei și vor uita de plânsul copilului. Trebuie să-i fac să se gândească la mine. Doar la mine, și deloc la Păpușa mea Bebeluș.

Inspir adânc. Cu ochii încă închiși, încep să urlu. Cât de tare pot. Ușa se deschide imediat. Simt că se aprinde lumina. Continui să țip cu ochii închiși strâns. Trebuie să strig atât de tare, încât…

— Ginny! Trezește-te! Trebuie să te trezești! Ești în siguranță! Deschid ochii, dar nu mă opresc din urlat. Aud o altă voce de bărbat și parcă-l văd pe Donald. Încep să țip și mai tare, în așa fel încât Gloria să vină și ea jos.

— Ginny, trezește-te! Trezește-te! Nimeni nu o să-ți facă vreun rău! Și apoi…

— Nu mai țipa!

Aud o voce de femeie acum. Pare speriată.

— Ginny, te rog! Sperii bebelușul!

Mă opresc și ascult.

— Bebelușul încearcă să adoarmă din nou în camera de sus. Asta-i tot. Asta-i tot.

— Păpușa mea Bebeluș plân…

Mă smulg din gândurile mele. Îl văd pe Tatăl meu Adoptiv care stă chiar în fața mea.

— Nu, spune el. E Micuța Wendy.

Deci, ea e sus și încearcă să adoarmă din nou. Înseamnă că sunt la Casa Albastră. Sunt cu Părinții mei Adoptivi. În siguranță.

Nu îmi simt genunchii și picioarele și mă prăbușesc. Cineva mă prinde înainte să cad pe covor.

— Poți să te întorci în pat? mă întreabă Mama mea Adoptivă, încuviințez din cap. Tatăl meu Adoptiv mă ajută să mă urc din nou în pat. Mama mea Adoptivă oftează și îmi aranjează păturile. Gura ei e o linie dreaptă, dreaptă de tot. Stă țeapănă și își încrucișează brațele la piept. Apoi el îmi aduce un prosop ud și își pune mâna pe umărul meu. Nu mă feresc, deși el este bărbat. Stau liniștită în pat și îl las să mă șteargă pe față.

— A fost doar un vis, mă liniștește el. Vrei să vii să stai cu noi în living? Ai nevoie de companie?

Clatin din cap în semn că nu.

— Bine. Atunci, vrei să încerci adormi din nou?

Încuviințez din cap.

— Bine, adaugă el din nou. Dacă ai nevoie de ceva, vino la noi. Vom fi în living o vreme până când copilul adoarme din nou. Bine?

Închid ochii și dau din cap că da. Simt cum se stinge lumina, iar ei pleacă.

Îi aud vorbind în șoaptă, însă de cealaltă parte a ușii. Sunt foarte atentă.

— De ce naiba trebuie să fii atât de grijuliu?! îl întreabă Mama mea Adoptivă. Nu știu cât mai putem continua așa. Când eram doar noi, totul era în regulă, însă lucrurile stau cu totul altfel acum. Ea nu e în siguranță!

— Ne-am luat un angaja…

— Prostii! Astea sunt prostii! Noi nu am…

— Ssst! Și nu ai dreptate. Ea este în siguranță! Aceste împrejurări…

— Acum vorbim ca Patrice! Totul era diferit înainte de răpire! Înainte de nașterea copilului. Înainte era suportabilă! Situația era suportabilă! Dar nu-ți amintești ce i-a făcut acelei păpuși? Apoi i-a dat mamei ei nebune adresa noastră și a venit aici și ne-a amenințat. Plus toți acei reporteri și poliția! Și a mai trebuit să o duci și la nenorocitul acela de interviu și să discuți cu toți acei avocați! Și după toate astea a trebuit să mai mergi și la proces! Gândește-te la sănătatea ta și la ce a spus medicul tău: „Ce naiba o să mă fac?!" Consilier școlar sau nu, abia te mai poți ține pe picioare! Știu că ai primit toate acele zile de concediu medical, dar pentru mine este prea mult. Unii dintre pacienții mei încep să plece! Uite ce e, nu ne putem expune copilul la așa ceva! Nu voi face asta!

Pe urmă vocile lor se sting. Am convingerea că s-au dus să vorbească în altă parte. Știu că atunci când Mama mea Adoptivă a spus „Ea nu e în siguranță!” nu vorbea despre Păpușa mea Bebeluș. Însă nici Păpușa mea Bebeluș nu e în siguranță, iar eu sunt singura care poate face ceva pentru ea.

6.22 SEARA, CU EXACTITATE, MIERCURI, 17 NOIEMBRIE

Tatăl meu Adoptiv stă pe bancă lângă bărbatul cu geacă din piele și șapcă Patriots. Cred că tipului îi plac albastrul și roșul. Ei vorbesc foarte mult. Parcă ar fi cei mai buni prieteni.

Aici este o fată care își trage mereu șosetele. Se apleacă și și-o ridică mai întâi pe cea stângă, apoi pe cea dreaptă. Când îi vine rândul să facă antrenamentul, să intre în joc sau să exerseze o aruncare la coș din dribling, ridică pumnii și spune *Da!* Ne zice că numele ei este Katie MacDougall. Nu Katie McDonalds. Stă de vorbă cu Larry și vine de la altă școală. Larry e vărul ei. Iar el confirmă. Nu am întrebat-o unde locuiește, când e ziua ei de naștere oricare sunt culorile sale favorite, deși cred că negru și gri, deoarece așa are șosetele. Părinții mei Adoptivi îmi spun că atunci când cunosc pe cineva nou nu trebuie să-l întreb unde locuiește și când e ziua lui de naștere sau câte pisici are, pentru că ar fi cam prea deplasat din partea mea.

În celălalt capăt al terenului, Katie MacDougall își ridică din nou șosetele. Trag și eu de ale mele. După aceea mă simt pregătită pentru orice, mai mult decât atunci când îmi strâng bine șireturile pantofilor sport.

Larry vine la mine cu ortezele pe braț, pe care și le scoate ca să poată arunca la coș. Katie MacDougall se apropie de noi. Are gura întredeschisă și gâfâie tare.

— Katie MacDougall, îi zic eu când ajunge lângă mine, te cunosc de la *aproximativ* 5.42.

— Mda, mormăie ea.

— Îmi spui când este ziua ta de naștere?

— În 20 septembrie.

— 20 septembrie, repet eu. *Exact* la două zile după ziua mea de naștere. Nimeni nu mi-a spus că sunt mai mare decât tine!

— Îmi plac foarte mult șosetele tale, grăiește Katie MacDougall, apoi se apleacă să și le mai tragă o dată pe ale ei.

Trag și eu în sus cât pot de mult. Se ridică mai mult decât ale ei.

— Mda, rostesc eu. Sunt dinamită.

Îi pasez mingea lui Katie MacDougall, iar ea mie. Îmi aruncă mingea prea tare și nu reușesc să o prind. Aceasta sare pe lângă mine și se rostogolește până la bănci. Bărbatul cu geacă din piele și cu șapcă Patriots o prinde. Se ridică în picioare și văd că Tatăl meu Adoptiv nu mai este cu el. Nu-l văd nicăieri.

Bărbatul stă în fața mea cu mingea în mână. Merg spre el.

— Poftim, Ginny, spune el și îmi întinde mingea.

O iau.

— Mulțumesc, îi zic eu.

Nu știu dacă e străin sau nu, fiindcă un străin e cineva pe care nu-l cunoști, iar eu l-am mai văzut aici înainte.

— Ai făcut o treabă grozavă în seara asta, continuă el. Chiar ești foarte bună.

Spun din nou mulțumesc, deși *Noi nu vorbim niciodată cu străinii.* Mă privește de parcă am avut o discuție îndelungată.

— Tatăl tău se va întoarce într-un minut.

— Trebuie să fie la toaletă.

Bărbatul cu geacă din piele și cu șapcă Patriots ar trebui să se așeze ori să spună: *Ei bine, ar trebui să te întorci pe teren.* Ar trebui să se comporte așa cum o fac străinii. Dar nu face asta. Stă, pur și simplu, în fața mea și mă privește, iar când mă uit în ochii lui, își coboară privirea. Așa cum a făcut cu câteva zile în urmă. Mă uit și eu în direcția în care privește el, însă nu văd nimic interesant sau diferit. Mă uit și mai bine.

Apoi o aud pe Katie MacDougall spunând cât de mult vrea să încerce să devină una dintre membrele trupei Harlem Globetrotters[5]. Privesc într-o parte și-l văd pe Tatăl meu Adoptiv ieșind din toaletă, dar vreau să aflu la ce se uită bărbatul cu geacă din piele și cu șapcă Patriots, așa că ridic capul și-l întreb:

— La ce te uiți?

El înghite în sec și nu ridică privirea.

— La o fată drăguță care s-a dovedit a fi o bună jucătoare, răspunde el.

Ochii lui par umezi. Mi se pare că este gata să izbucnească în plâns și asta nu are sens, pentru că e bărbat.

Probabil că are ceva în ochi. Mă uit din nou în podea. Îmi analizez pantofii sport și bocancii lui. Când ridic din nou privirea, Tatăl meu Adoptiv e acolo.

— Scuzați-mă. Ce se petrece aici?

— Bărbatul acesta are ochii umezi, îl lămuresc eu.

El își șterge ochii.

— Doar stăteam de vorbă, explică el.

— Ei bine, să terminăm cu asta, continuă Tatăl meu Adoptiv, cu o voce furioasă. Nu așa am stabilit.

— Mingea s-a rostogolit până aici, la bănci, zice bărbatul cu geacă din piele și cu șapcă Patriots. Am ridicat-o și i-am dat-o înapoi fetei.

Tatăl meu Adoptiv se uită la mine. Eu țin mingea, iar în mâinile mele pare la fel de mare cât lumea întreagă.

— Nu are voie să discute cu străinii, spune Tatăl meu Adoptiv.

— Dar eu sunt un străin?

— Ne străduim să o învățăm niște reguli necesare. Așa că, până când vei fi prezentat la data stabilită, după cum am căzut de acord, ești *exact* un străin pentru ea. Nu-i așa, Ginny?

— Exact, încuviințez eu din cap, cu fermitate.

Bărbatul cu geacă din piele și cu șapcă Patriots face un pas înapoi. Și ridică mâinile sus.

— În regulă. Am înțeles. E vina mea, recunosc. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, Ginny, zice el și se îndepărtează.

— Du-te și continuă jocul, mă îndeamnă Tatăl meu Adoptiv. Asta și fac. Dar când îi pasez mingea lui Katie MacDougall, îi văd pe cei doi vorbind din nou pe bancă. Tatăl meu Adoptiv clatină din cap și se apleacă spre bărbat cu bărbia înainte. Vorbește tare și amenință cu degetul, însă nu țipă. Îmi pare rău pentru cel cu geacă din piele și cu șapcă Patriots. Se pare că a dat de necaz.

Mă bucur totuși că nu am sâsâit la el săptămâna trecută.

10.55 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE, SÂMBĂTĂ, 20 NOIEMBRIE

Suntem în mașină și ne îndreptăm spre parc, unde trebuie să ne întâlnim cu Rick. Părinții mei Adoptivi vor fi cu mine în tot acest timp, așa că nu îi voi putea spune tot ce aș vrea. Și nici nu-l voi putea ruga să mă ducă în Canada ca să mă întâlnesc cu Gloria și cu Păpușa mea Bebeluș. Trebuie să fiu prudentă, cum am fost când am scris scrisoarea. Va trebui să aștept.

Mi-am ridicat șosetele de nouă ori când am plecat de acasă. O să mai trag o dată de ele ca să am noroc atunci când vom ajunge în parc. Afară nu e foarte frig, deși suntem în noiembrie, iar eu port palton și căciulă.

Când ajungem în parc, aștept ca Părinții mei Adoptivi să iasă primii din mașină. Ei insistă mereu să-i aștept, deoarece cobor repede. Se deschide portiera. Ies din mașină și îmi trag de șosete încă o dată, apoi încep să-l caut cu privirea pe Rick. Nu-l zăresc. Văd doar parcarea și câțiva copaci fără frunze, barele de cățărat și leagănele care se mișcă în bătaia vântului.

Pe urmă zăresc un bărbat care stă chiar lângă balansoar. Poartă o geacă din piele și o șapcă Patriots cu albastru și roșu.

— Acolo. Îl vezi? mă întreabă Mama mea Adoptivă, aplecându-se.

— Acela e bărbatul de la Special Olympics, spun eu.

— De fapt, el e Tatăl tău Natural. E Rick, completează Tatăl meu Adoptiv.

— Presupun că îi plac culorile albastru și roșu, adaug eu.

Rick se apropie de noi. El și Tatăl meu Adoptiv se salută, apoi îmi întinde și mie mâna.

— Bună, Ginny.

Îi strâng mâna. Nu pot să-i văd ochii, pentru că poartă niște ochelari negri de soare. Dar văd două imagini ale mele reflectate de lentilele lui.

Nu spun *Bună, Rick!* sau *Salut!* ori altceva. Îi strâng mâna și stau pe loc.

— Mi-a făcut plăcere să vin să te văd la Jocurile Special Olympics.

Asta nu a fost o întrebare, așa că rămân tăcută. Nu vreau să vorbesc, deoarece încerc să-mi dau seama de ce nu mi-a spus cine era înainte de asta.

— Noi am vrut să-l cunoști pe Rick înainte să vă întâlniți, explică Tatăl meu Adoptiv. Am vrut ca el să vadă cum te înțelegi cu alte persoane.

— Am auzit o mulțime de lucruri despre tine, spune Rick. Și, sincer să fiu, am acceptat cu greu ideea că nu ne puteam întâlni cât de repede aș fi vrut. Nu te-am mai văzut de când erai un bebeluș. Nu am avut ocazia să stau cu tine decât o zi, și asta atunci când erai la spital. Să vin să văd antrenamentul a fost chiar grozav.

Încă mă gândesc, așa că nu spun nimic. Gândesc și gândesc.

Rick continuă să vorbească.

— Înțelegi, nu-i așa? Nu am putut sta deoparte. Însă noii tăi părinți au vrut să fiu prudent după tot ce s-a întâmplat. Nu îi pot învinui pentru asta.

Când a rostit „noii tăi părinți”, Rick a lăsat puțin capul în jos. Pare un bărbat liniștit și drăguț. Poate că mă va duce direct în Canada dacă îl voi ruga. El va face tot ce-i va sta în putință ca să mă ajute.

Trebuie doar să mă gândesc la ceva pentru a-i face pe Părinții mei Adoptivi să plece ca să-i pot cere ceea ce vreau lui Rick.

— Unde e camionul tău? îl întreb eu.

— Nu am camion. Conduc o Honda mică și veche.

— Dar în scrisoarea ta ai scris „conduc un camion”.

El zâmbește și dă din cap.

— Conduc, însă camioanele nu sunt ale mele, ci ale unor diverse companii. Am și o autorizație specială ca să transport anumite mărfuri importante. Dap! zâmbește el cu gura puțin într-o parte și se trage cu ambele mâini de geacă.

— Și unde e Honda ta mică și veche?

Mă privesc pe mine însămi legănându-mă înainte și înapoi în ochelarii lui. Mă întreb care e Ginny și care e Cealaltă Ginny (–Ginny). Care din ele sunt cu adevărat? El îmi face semn spre parcare. Văd o mașină verde.

— Gloria are o mașină verde. Geamul era spart. Dar a fost reparat.

— Îți mai amintești mașina mamei tale? Grozav, și eu îmi amintesc mașina aceea.

— Am văzut-o în 14 septembrie în parcarea școlii.

— Cred că e vremea să mergem la leagăne, intervine Tatăl meu Adoptiv.

— Duceți-vă voi doi să vă dați în leagăn. O să rămân aici să vorbesc cu Bătrânul meu tată Rick.

Mama mea Adoptivă izbucnește în râs.

— Îmi pare rău, trebuie să stăm împreună.

Le fac semn spre leagăne.

— Puteți sta acolo dacă vreți, iar noi vom sta împreună chiar aici.

— Ginny, nu te vom scăpa o clipă din ochi, zice Tatăl meu Adoptiv. Nu după ce s-a întâmplat de curând.

El se referă la răpire.

— Știi, să mergem la leagăne pare o idee grozavă, adaugă Rick. Chiar vreau să mă dau în leagăn.

Și mergem toți patru spre ele. Sunt furioasă pentru că Părinții mei Adoptivi nu mă vor scăpa nicio clipă din ochi. Mă întreb dacă nu cumva ei știu și ce pun eu la cale.

Ajung la unul dintre leagăne și încep să-mi iau avânt. Rick se așază pe cel de lângă mine.

Lanțurile sunt reci. Părinții mei Adoptivi stau în fața noastră și ne privesc.

Nu cred că-i voi mai putea cere ceea ce vreau, așa că îl întreb:

— Știi dacă va putea cineva să aibă grijă de Păpușa mea Bebeluș?

— Să aibă grijă de Păpușa ta Bebeluș? Nu, nu știu nimic despre asta, îmi răspunde el.

— Trebuie să o găsesc, pentru că s-ar putea să-i fie foame. Crezi că Gloria se comportă rezonabil?

Rick se uită la Părinții mei Adoptivi. Ei ridică din umeri și îl privesc mirați. Rick se dă înapoi în leagăn și își ia avânt.

— Ei, despre ce crezi că am putea vorbi? întreabă el.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— La naiba, nu știu! E doar o păpușă, nu? Nu vrei să găsim alt subiect?

— Ba da.

— Despre ce? întreabă el.

Mă uit la Părinții mei Adoptivi și las capul în jos. Știu că ei mă pot auzi, așa că nu-l pot întreba pe Rick ceea ce vreau cu adevărat, în schimb, îi pun o întrebare despre următorul subiect care mă interesează.

— Vreau să știu dacă vei merge la apartamentul Gloriei ca să te asiguri că ea are grijă de bebeluș.

Rick încetinește târându-și bocancii pe nisip. Se uită la Părinții mei Adoptivi. Ei îi întorc privirea.

— Este, de fapt, același subiect, nu-i așa? Ai tăi mi-au zis că te gândești la vechea ta Păpușă Bebeluș mai tot timpul. Probabil că îi simți foarte mult lipsa.

Încuviințez ferm din cap.

— Da, îi simt lipsa.

— Poate că ar fi bine să mergem să-ți cumpăr una nouă, atunci. Nu am avut niciodată ocazia să-ți cumpăr un cadou, așa că poate…

— Nu, îl opresc eu. Nu vreau una nouă. Vreau să mergi să te asiguri că cea veche e în siguranță. Gloria nu poate avea grijă de ea.

— Bine, bine, consimte Rick.

— Nu, Rick, să nu spui doar „bine”, intervine Mama mea Adoptivă. Te va crede pe cuvânt.

— Cum? Aha, am înțeles.

— Ginny, Rick vrea să spună: „Bine, nu mă voi duce să-ți cumpăr o nouă Păpușă Bebeluș”. Așa că nu-ți face griji. Nu vom lăsa pe nimeni să facă asta, îmi explică Mama mea Adoptivă, pe urmă i se adresează lui Rick: Despre asta îți ziceam. Nu va renunța ușor la această fixație. Nu are rost să încerci.

— Întotdeauna am considerat că nu doare dacă încerci, șoptește Rick.

El se uită la mine.

— Ai vreo culoare favorită?

Încerc să nu mă las distrasă, însă trebuie să răspund.

— Îmi place roșul.

— Și mie îmi place roșul. Roșul și albastrul.

— Acestea sunt culorile echipei Patriots, precizez eu.

— Chiar îmi plac cei de la Patriots, râde el.

— Când vom putea avea perioada de respiro? întreb eu. Când o să le putem oferi tuturor o mică pauză?

— E prea curând pentru asta, răspunde imediat Tatăl meu Adoptiv. Nu-i așa, Rick?

Rick tace *exact* trei secunde.

— Da, așa este, zice el. E prea curând. Dar poate că putem stabili o altă zi pentru vizită.

El întoarce imediat capul și se uită la Tatăl meu Adoptiv.

— Ar fi în regulă? întreabă el ridicând din sprâncene.

— Desigur, consimte Mama mea Adoptivă. La urma urmei, vrem ca voi doi să petreceți cât mai mult timp împreună. Atât cât va fi posibil.

— Dar fără perioadă de respiro, deocamdată, zice Rick.

— Exact. Fără respiro deocamdată, spune și Tatăl meu Adoptiv.

12.41 DUPĂ-AMIAZA, CU EXACTITATE, LUNI, 22 NOIEMBRIE

La masă suntem doar Larry și cu mine. Alison Hill, Brenda Richardson și Kayla Zadambidge stau la rând pentru a lua mâncare. Domnișoara Carol se află chiar lângă țâșnitoare și vorbește cu o altă profesoară, urmărindu-mă cu atenție, însă nu e destul de aproape ca să audă ce spun.

— Cum au mers lucrurile cu Rick, în weekendul acesta? A fost drăguț? întreabă Larry.

Au fost două întrebări, dar știu că este vorba cam despre același lucru în amândouă, așa că răspund:

— Era bărbatul de la Special Olympics.

— Te referi la bărbatul cu care vorbea mereu celălalt tată al tău?

Încuviințez din cap. Larry repetă gestul.

— Uau! Cine mai știa de el?

— Nimeni, doar Tatăl meu Adoptiv.

Larry face o față ciudată.

— Cum de-l numești mereu Tată Adoptiv? Adică, știu că ai fost adoptată, însă nu ai putea să-l numești, pur și simplu, „tată”? Nu e ca și cum urmează să locuiești cu altcineva, nu?

Mă gândesc.

— Voi avea o perioadă de respiro cu Rick. Părinții mei Adoptivi au nevoie de o mică pauză.

— O pauză de la propriul lor copil? E ciudat, adaugă Larry. Ia spune, doar nu te gândești să te muți la Rick, nu-i așa? Deoarece, scumpo, dacă vei pleca…

Tace brusc. Apoi începe să cânte cu o voce tremurândă o melodie despre faptul că doar Dumnezeu știe cum ar fi fără mine. Din când în când, se oprește din cântat și spune: *Dum-dum, Dum, Dum,* prima dată cu o voce gravă și pe urmă cu o voce subțire.

— *Can You Dig It?* întreabă el când termină de cântat, parafrazând un vers din melodia celor de la The Monkees.

Asta înseamnă „înțelegi?” Așa că răspund:

— Nu, Larry, nu pricep.

— Nu vrei să fii… Nu vrei să fim iubit și iubită? Într-o bună zi, vreau să spun.

— Nu, Larry.

— E chiar nasol atunci, zice el și își aruncă una din ortezele de braț pe jos, care zdrăngăne când se izbește de podea.

Fața lui e crispată și în colțurile ochilor i se ivesc lacrimi.

— De fapt, noi, copiii speciali, trebuie să rămânem împreună, știi? De ce ar încerca oricare dintre noi să aibă o relație cu o fată normală? Cu o persoană normală, vreau să spun. În regulă, atunci am înțeles. Nu ești interesată. Putem fi doar prieteni. Dar tot nu vreau să pleci de aici. Vei rămâne întotdeauna aici, în Greensboro, nu-i așa?

Nu zic nimic și rulez pe furculiță câteva spaghete din tava cu prânzul meu. Trebuie să răspund la întrebare asta, dacă nu, o să-mi ia prea multă timp să mă gândesc, iar Larry o să mă mai întrebe ceva.

Și *exact* asta se întâmplă.

— Oricum, sper să rămâi. La anul o să fim la liceu. Durează patru ani. O să fie beton. Nu vrei să mergi la liceu în altă parte, nu?

— Nu, răspund eu.

Fiindcă nu vreau să merg deloc la liceu. Vreau în Canada, să am grijă de Păpușa mea Bebeluș. Sau să locuiesc în altă parte cu ea. Oriunde. Cinci ani înseamnă mult timp și acum, când Crystal cu un C este în închisoare, trebuie să o protejez cumva de Gloria.

— În regulă, atunci. Uneori am impresia că nu poți suferi școala asta. Ca și cum nu vei fi niciodată fericită aici. Sunt și lucruri bune pentru tine aici, să știi. Eu, de exemplu. Aș face orice pentru tine. Nu știi asta?

— Știu, îl asigur eu.

Și o să-mi aduc aminte de asta.

11.41 CU EXACTITATE, VINERI, 26 NOIEMBRIE

Rick și cu Părinții mei Adoptivi sunt în camera mea. Ziua Recunoștinței a fost ieri, iar astăzi Rick a venit în vizită. El va rămâne să ia prânzul cu noi. Părinții mei Adoptivi au spus că Rick trebuie să vadă cum sunt eu acasă, cum mi-am aranjat camera, ca să se pregătească pentru perioada noastră de respiro. Ei sunt cu noi acum, dar când vor pleca am să-i cer lui Rick să mă ducă în Canada și să-i spună Gloriei să vină acolo ca să ne întâlnim.

— Ce anume preferi la micul dejun? întreabă Rick, uitându-se la posterele mele cu Michael Jackson și la calendarul meu. Cu siguranță, îți place să ții evidența zilelor de naștere.

— În general, ouă, cereale, clătite și friganele, răspund eu. Sau pâine prăjită cu unt și bacon și terci de ovăz. Și nouă boabe de struguri. Cu un pahar de lapte din frigider.

El se apleacă pentru a vedea cărțile de pe raftul meu. Apoi se uită la poze. Toate ramele fotografiilor sunt roșii.

— Știi să gătești? Nu e nicio problemă dacă nu știi.

Dau din cap că da.

— Crystal cu un C m-a învățat cum să fac omletă.

Rick se ridică.

— Îi spui mereu *Crystal cu un C.* Mă întreb cum Dumnezeu silabisesc alții pe litere numele Crystal. Cu un *C-H* poate?

Clatin din cap că nu.

— Cu un *K,* îi explic eu.

— Cu un K? Nu cred că am auzit vreodată pe cineva spunând pe litere *Krystal* cu un K.

— Așa spunem noi pe litere numele Păpușii mele Bebeluș.

Ochii Mamei mele Adoptive se fac la fel de mari că ai domnișoarei Carol.

— Ginny, tocmai ai zis că Păpușa ta Bebeluș are un nume? mă întreabă Tatăl meu Adoptiv.

Dau din cap că da.

— Iar numele ei este Krystal cu un K?

Dau din nou din cap în sens afirmativ.

— Cine i-a pus acest nume?

— Gloria.

— Dar tu i-ai spus întotdeauna *Păpușa mea Bebeluș,* zice Mama mea Adoptivă.

— Krystal cu un K este Păpușa mea Bebeluș, mă aud eu rostind.

Krystal cu un K. De fapt, cuvintele sună ciudat când le pronunț, pentru că nu le-am mai spus niciodată. În mintea mea, Păpușa mea Bebeluș va fi mereu copilașul meu așa cum a zis Crystal cu un C. Gloria este cea care minte și Crystal cu un C este cea care spune adevărul.

— Stai puțin. Păpușa ta Bebeluș are un nume adevărat. Cine i-a pus numele Krystal cu un K? întreabă Tatăl meu Adoptiv, cu o sprânceană ridicată și gura într-o parte.

— Gloria i-a pus numele Krystal cu un K, pentru a nu o confunda cu Crystal cu un C, îi explic eu.

— Ginny, vrei să spui… că Păpușa ta Bebeluș este, de fapt, un bebeluș adevărat? întreabă Mama mea Adoptivă.

Toți încremenesc. Deoarece ei înțeleg despre ce este vorba. Ei, în sfârșit, pricep.

Încuviințez din cap și încerc să spun da și cu vorbe, dar cuvântul mi s-a blocat pe buze. Nu-l pot face să iasă. Nu i-am spus niciodată Krystal cu un K Păpușii mele Bebeluș, chiar dacă ăsta e numele ei. Apoi, dintr-odată, cuvântul țâșnește afară de unul singur și mă aud spunând:

— Da! Da!

Fiindcă asta am tot încercat să le zic oamenilor de cinci ani de zile.

— Dumnezeule Mare! exclamă Tatăl meu Adoptiv.

— Există un copil adevărat, iar Gloria i-a pus același nume ca al mătușii tale? Crystal cu un C? întreabă Mama mea Adoptivă.

— Da! răspund eu.

Rick clatină din cap înainte și înapoi și își agită mâinile în aer.

— Nu știu nimic despre asta, zice el, dar Gloria ținea foarte mult la Crystal. Ele erau foarte apropiate. Crystal avea întotdeauna grijă de Gloria când erau mai tinere. Nu aș fi deloc surprins să aflu că i-a pus copilului numele surorii ei.

Încuviințez din cap.

— Atunci, de ce îi spuneai mereu *Păpușa mea Bebeluș*?

Mă gândesc.

— Fiindcă era treaba mea să am mare grijă de ea, răspund eu. Plus că nici nu știam cum să-i silabisesc numele pe litere. Plus că…

— Trebuie să dau un telefon, mă întrerupe Mama mea Adoptivă. Trebuie să dau un telefon chiar acum. Rick, va trebui să încheiem întrevederea, zice ea, apoi iese grăbită din cameră.

— Dar abia am venit, mormăie el. Dacă vreți ca lucrurile să funcționeze, oameni buni…

— Rick, rostește Tatăl meu Adoptiv cu un ton tăios.

— Bine, bine, încheie Rick. Ginny, o să-ți trimit un e-mail în seara asta, bine?

— Rick, te rog, pleacă. Trebuie să pleci! strigă Mama mea Adoptivă.

Rick clatină din cap.

— Ce naiba, oameni buni!
Pe urmă își ia haina și pleacă.

4.17 DUPĂ-AMIAZA, CU EXACTITATE, LUNI, 29 NOIEMBRIE

— Multe lucruri s-au petrecut în viața ta, îmi spune Patrice. Din nou.
Stă pe scaunul în formă de floare.
— Îhî, răspund eu, pentru că gura mea e plină de biscuiți cu graham.
— Îți place să-ți petreci timpul cu Tatăl tău Natural? Rick, vreau să spun.
— Îhî, rostesc eu din nou.
— Asta e bine. Peste foarte puțin timp vei merge în vizită acasă la el. Planul este să rămâi acolo pentru un weekend după vacanța de Crăciun. Toți speră să te obișnuiești cu el, să te simți bine în compania lui. Poate vei dori chiar să locuiești cu Rick, dacă o să-ți placă. Pare să te placă foarte mult, chiar dacă nu se înțelege grozav cu Părinții tăi Adoptivi.
Încuviințez din cap și mai mușc o bucată din biscuiții cu graham.
— Știi, am sunat la Serviciile Sociale după ce am vorbit la telefon cu Mama ta Adoptivă, adaugă Patrice. Le-am cerut să meargă la apartamentul Gloriei să verifice. Ea a fost principala suspectă în ancheta răpirii tale, așa că era obișnuită ca poliția sau alte persoane să vină să-i pună întrebări. Dar nu se aștepta ca Serviciile Sociale să o viziteze din nou. Asistenții sociali au luat cu ei și un polițist. Poți să ghicești ce au găsit atunci când au ajuns la ușa apartamentului?
— O pisică Maine Coon?
— Nu. Pe micuța ta surioară. Au găsit-o pe Păpușa ta Bebeluș.
Mă opresc din mestecat și ascult.
Patrice oftează zgomotos și apoi tace, însă aud în urechi un țiuit care devine din ce în ce mai strident. Mi se pare că fiecare fir de păr din capul meu e încărcat cu electricitate.
— Asistenții sociali au bătut la ușă, iar atunci când Gloria a deschis, polițistul a intrat și iat-o. Era sora ta. Și da, a fost o scenă grozavă, dar ideea esențială este că noi ne-am înșelat, Ginny. Și îmi pare rău. De cinci ani ne tot spui că Păpușa ta Bebeluș este un copil adevărat și ai dreptate. Krystal cu un K nu e înregistrată nicăieri, iar acest lucru a ieșit acum la iveală. De aceea nimeni nu a știut de existența ei. Gloria a reușit ceva

uimitor ținând-o ascunsă. Probabil că se temea cumplit să nu rămână fără ea dacă poliția avea să o descopere.

Dau din cap că da.

— Gloriei nu-i place poliția, spun eu. Iar ea este o fată foarte deșteaptă.

— Nimeni nu te poate contrazice, zise Patrice. Însă acum începem să punem totul cap la cap. E ca și cum ar fi existat un imens puzzle chiar sub nasul nostru și, odată ce l-am văzut, îl putem, în sfârșit, termina. Din nou, îmi pare rău. Dar mă simt și foarte emoționată, deoarece încep să înțeleg cum de știi atât de multe despre îngrijirea bebelușilor.

Vreau să-i mărturisesc lui Patrice că sunt fericită, că sunt foarte, foarte bucuroasă, însă mă adâncesc din ce în ce mai mult în gânduri și pot să spun doar ceea ce văd. Ce îmi amintesc.

— Era treaba mea să am grijă de ea. Gloria a zis că trebuie să am mare grijă de Păpușa mea Bebeluș și să o fac să tacă.

— Ea ți-a spus asta?

Din păcate, nu aud nimic din ce-mi spune Patrice. O aud doar pe Gloria: „Ai mare grijă de Păpușa ta Bebeluș, Gin. Să nu lași pe nimeni să o vadă sau să o audă. Donald vine aici în seara asta și vreau ca totul să fie magic".

Atunci am învățat cum să-mi pun degetul în gura Păpușii mele Bebeluș, ca ea să-l sugă și să nu plângă. Și am învățat să o ridic în brațe și să-i spun *Sst, sst, sst.* Ca să o liniștesc. Îi puneam lapte sau maioneză pe o lingură ca să o hrănesc, pentru că, deși nu aveam niciun biberon pentru ea, tot trebuia să o fac să tacă.

De fapt, liniștea e ceea ce mă sperie cel mai mult, chiar dacă îmi oferă siguranță. O văd pe Gloria ieșind și întâlnindu-se cu dealerul ei. Ușa se închide după ea.

— Gloria te-a lăsat să ai grijă de Krystal cu un K tot timpul, o aud pe Patrice. Ea obișnuia să iasă și să lipsească din casă ore întregi pentru a merge la petreceri sau să facă rost de droguri. Tu ai ținut-o ascunsă pe Krystal cu un K în așa fel încât vecinii să nu o vadă. Și mai grav este faptul că atunci când Gloria era acasă, era prea furioasă ca să aibă grijă de copil ori prea drogată ca să mai gândească limpede.

— Am făcut treabă bună având grijă de Păpușa mea Bebeluș. Pot să mă întorc, te rog, ca să am în continuare grijă de ea?

Patrice mă privește ciudat.

— Știi, mă întrebam ce vârstă are acum Krystal cu un K. Tu știi? Vreau să spun că nici măcar nu știu când este ziua ei de naștere.

— În 16 noiembrie.

— Chiar așa? Mă întreb câți ani are. Să vedem.

Patrice ridică privirea în tavan și începe să numere pe degete. Știu că încearcă să facă niște calcule matematice.

Înghit ce mi-a mai rămas în gură și beau puțin lapte.

— Păpușa mea Bebeluș are *aproximativ* un an.

Patrice nu mișcă deloc buzele. De parcă zâmbetul ei ar fi înghețat.

— Doar un an? Asta înseamnă că nu e destul de mare să meargă încă la școală.

Dau din cap că da.

— Trebuie să ai cinci ani ca să mergi la grădiniță.

— Și câți ani au trecut de când ai plecat din apartamentul Gloriei?

— Păi… încep eu să răspund, însă apoi mă opresc, deoarece îmi amintesc că ziua mea de naștere a fost în 18 septembrie.

Obișnuiam să spun mereu patru ani când mă întreba cineva de când plecasem din apartamentul Gloriei, dar sunt cinci ani de atunci. Fiindcă a mai trecut un an.

— Cinci ani, îmi continui eu fraza.

— Exact, zice Patrice.

— Exact, repet eu, deși nu știu de ce spun asta.

Sunt prea ocupată să mă concentrez.

— A fost o mare surpriză pentru toți atunci când le-ai spus numele ei în acest weekend, zice Patrice. Nimeni nu știa că ea avea un nume.

— Îi spuneam Păpușa mea Bebeluș.

— Desigur. Deoarece ea chiar este pentru tine Păpușa Bebeluș. O luai cu tine peste tot și aveai mereu grijă de ea. Însă au trecut… Cât de mult a trecut, de fapt? Oh, îmi amintesc. Cinci ani întregi și de aceea vrei atât de mult să o vezi. Se puteau întâmpla multe lucruri în tot acest timp și voiai să te asiguri că ea este în siguranță.

— Așa e. Trebuie să văd dacă Gloria îi schimbă scutecul și dacă bebelușul are ce mânca. Și dacă nu e nimeni acolo care să o facă să tacă atunci când Gloria îi primește pe prietenii ei bărbați. Cei care vin…

Mă opresc și cobor privirea în poală. Sunt multe firimituri acolo.

— Trebuie să mă asigur că nu-i face nimeni rău, continui eu.

— Cred că te putem ajuta în privința asta.
Îmi ridic privirea.
— Asistenții sociali se vor duce din nou la apartamentul Gloriei, mă lămurește ea. Ei vor trimite pe cineva să verifice informațiile și să clarifice anumite lucruri. De asemenea, se vor duce și la închisoare pentru a vorbi cu Crystal cu un C.
— Ce înseamnă să verifice informațiile?
— Adică niște asistenți sociali se vor deplasa la apartament pentru a verifica de ce nu există un certificat de naștere pentru Krystal cu un K. De fapt, se vor duce chiar azi acolo. Avem bănuielile noastre, dar trebuie să auzim ce are de spus Gloria. Și vor verifica, bineînțeles, dacă micuța Krystal e în siguranță.
— Micuța Krystal, repet eu.
— Gloria a trebuit să aibă grijă de acest copil cinci ani de zile. Asta înseamnă destul de mult timp, nu crezi?
Cred. Și mă gândesc mult la asta.
— Da, răspund eu. Cinci ani înseamnă foarte mult timp.

12.41 DUPĂ-AMIAZA, CU EXACTITATE, MARȚI, 30 NOIEMBRIE

— Numele Păpușii mele Bebeluș este Krystal cu un K și s-a născut la data de 16 noiembrie, spun eu. E sora mea. Încă locuiește cu Gloria, dar trebuie să mă credeți că e în siguranță. Fiindcă este bine, înțelegeți?
Inspir adânc și deschid ochii. Sunt la masa de prânz, la bufetul școlii, cu toți copiii din Camera Cinci.
— Însă nu mai locuiesc cu Gloria, ci cu Părinții mei Adoptivi, la Casa Albastră. Iar Patrice m-a sunat seara trecută să mă anunțe că asistenții sociali s-au dus la apartament și au descoperit că Gloria avea o naștere neînregistrată. Gloria o născut-o pe Păpușa mea Bebeluș în apartamentul lui Crystal cu un C. Copilul nu are nici măcar un număr de securitate socială sau evidența vaccinărilor, dar vor face rost de ele. Cred că am nevoie să beau ceva.
Îmi trag șosetele cât de sus și de tare pot. Domnișoara Carol stă lângă mine ascultând, cu ochii mirați în spatele ochelarilor ei.
— Încearcă să te liniștești, Ginny, zice ea.

Brenda Richardson se uită la mine din cealaltă parte a mesei. Are fruntea încrețită și gura deschisă.

— Stai puțin, spune ea. Ai o soră?

— Chiar așa. Numele ei este Krystal cu un K și s-a născut în noiembrie. Ea e Păpușa mea Bebeluș. Nu i-ați uitat ziua de naștere, nu-i așa?

— Credeam că numele surorii tale este Wendy.

— Ea e noua mea surioară.

— Dar ea e doar un bebeluș, nu-i așa?

— Așa e. Amândouă sunt bebeluși. Bebeluși adevărați cu picioare. Și guri care se deschid tot timpul. Însă eu vorbesc de Krystal cu un K.

— Și unde locuiește bebelușul? Adică, ea, surioara ta? întreabă Larry.

— Cu Gloria.

— Și unde locuiește Gloria? vrea să știe Kayla Zadambidge.

— La apartamentul unde este parcată Mașina Verde, răspund eu. În Harrington Falls.

— Asta e în California? mă iscodește Larry, apoi se ridică în picioare, își întinde brațele și începe să cânte o melodie despre cum se aplică ceara pe niște plăci de surf.

— Ginny are nevoie de o băutură! strigă Kayla Zadambidge.

Cineva îmi dă niște lapte cu ciocolată cu un pai deja introdus în pahar.

— Poliția m-a luat cu forța din apartamentul Gloriei, pentru că ea nu avea grijă de mine așa cum ar fi trebuit. Dar Krystal cu un K a rămas în apartament, fiindcă am ascuns-o în…

Mă opresc. Văd din nou în minte tot ce s-a întâmplat atunci. Pe urmă îmi amintesc: Crystal cu un C a găsit-o pe Păpușa mea Bebeluș.

Toți par nedumeriți.

— Poate că ar trebui să-i spui doamnei Lomos, sugerează Kayla Zadambidge.

— Am vorbit deja cu doamna Lomos. Faptul că Păpușa mea Bebeluș e un copil adevărat, zicea ea, explică foarte multe. S-a născut în 16 noiembrie, să știți. V-ați notat cu toții data ei de naștere?

Larry și Kayla Zadambidge încep să-și caute în ghiozdane creioanele și hârtiile. Brenda Richardson mușcă din prăjitura ei.

— Și eu am o soră, spune ea. Numele ei este Peg.

— O duceai peste tot în brațe când erai mică și aveai grijă de ea? întreb eu. Eu așa făceam cu sora mea.

— Peg e mai mare decât mine, adaugă Brenda Richardson.

— Vreau să am mare grijă de Krystal cu un K, spun eu. Vreau să o înfăș din nou în păturica mea și să-i dau mult lapte din frigider. Nu lapte de sân. Acesta e diferit. Poate să doarmă în patul meu și sub brațul meu ca înainte.

— Scumpo, știu că îți iubești surioara mai mică, însă cred că ar trebui să rămâi aici cu noi. Doar nu vrei să pleci de aici, nu-i așa?

Iau din nou paharul de lapte cu ciocolată și beau din el. Apoi îl pun pe masă.

— Nu știu de ce asistenții sociali lasă bebelușul la Gloria. Ea nu știe cum să aibă grijă de bebeluși. Plus că se înfurie și…

Mă opresc din nou.

— Gloria e mama ta? întreabă Brenda Richardson.

Creierul mă îndeamnă să continui conversația.

— Ai uitat că deja ți-am spus asta? Gloria este Mama mea Naturală. Ea este singura Mamă Naturală pe care o voi avea vreodată.

Îmi mușc degetele.

— Iar Rick este Tatăl meu Natural. El vrea să petrecem un weekend acasă la el după Crăciun. Spune că va fi bine să le oferim tuturor o pauză. Plus că Mama mea Adoptivă nu mă mai place, crede că sunt nebună. Aseară am auzit-o când îi zicea Tatălui meu Adoptiv că abia așteaptă să plec din casă. Atunci, amândoi vor putea respira din nou.

Încerc să mă gândesc, dar nu știu la ce. Domnișoara Carol își notează ceva într-o agendă.

— Ginny are nevoie de încă o băutură! rostește din nou Kayla Zadambidge.

Larry își pune mâna pe umărul meu. Mă feresc, dar el își scoate brațele din orteze și îngenunchează. Începe să-mi cânte despre un mic practicant de surf care stă și privește pe țărm. Alison Hill chicotește. Nu pot fi atentă la ce face Larry, mă adâncesc din nou în gânduri. Asistenții sociali nu înțeleg că Gloria nu poate avea grijă de Păpușa mea Bebeluș, că mama asta abuzivă își iese din minți și lovește. Sau că mătușa Crystal cu un C stătea cu ele câteva ore în fiecare zi.

Trebuie să mă asigur că Patrice o să le spună să nu o lase pe Gloria singură cu ea. Gloria are nevoie de cineva lângă ea, altfel Păpușa mea Bebeluș va suferi foarte mult din cauza abuzului și neglijării, așa cum s-a întâmplat cu mine.

Cineva împinge spre mine încă o cutie cu lapte. De data asta e alb. Scot paiul din paharul de lapte cu ciocolată, îl introduc în cutie și beau tot conținutul.

2.48 DUPĂ-AMIAZA, CU EXACTITATE, MIERCURI, 1 DECEMBRIE

Tatăl meu Adoptiv nu e acasă. El ar trebui să fie aici când cobor din autobuz, dar nu-i văd mașina pe aleea din fața casei. Nu s-a mai dus la serviciu după răpire ca să poată avea grijă de mine. Poate că are încă o programare la doctor. El merge mai mereu la medic în ultimul timp.

Vreau să-i spun că trebuie să vorbesc din nou cu Patrice la telefon, ca ea să le poată transmite asistenților sociali că Gloria își pierde mințile de furie și lovește. Să le comunice că nu o pot lăsa singură cu Păpușa mea Bebeluș.

Autobuzul pleacă în spatele meu, apoi intru în casă. Îmi las ghiozdanul pe jos în camera mea și mă duc spre scări. Și ascult.

Aud cum se închide ușa de la camera Mamei mele Adoptive.

Nu vreau să merg acolo, însă trebuie. Tatăl meu Adoptiv a zis că ar fi cel mai bine să o las în pace pe Mama mea Adoptivă. Dar trebuie să rog pe cineva să o sune pe Patrice. Păpușa mea Bebeluș nu e în siguranță.

Urc scările cât de încet pot. Mă opresc în fața ușii dormitorului. Bat la ușă.

Ea nu spune *Intră* sau *Așteaptă o clipă* ori altceva. Nu aud nimic.

Așa că deschid ușa.

Ea este în pat cu Micuța Wendy în brațe. Ochii ei sunt ca niște linii.

— Ginny, ieși de aici! mârâie ea.

— Trebuie să…

— Acum!

Inspir adânc. Este musai să rămân calmă.

— Trebuie, repet eu, însă de data asta mă întrerupe cu un strigăt.

— Ginny, ieși naibii din cameră! Stai departe de mine și de copilul meu!

Închid ochii și strig la rândul meu:

— Trebuie să vorbesc cu Patrice!

Atunci o aud pe Micuța Wendy plângând. Chiar acolo, în fața mea.

Fac un pas înainte. Știu cum să ajut un bebeluș care plânge.

Mama mea Adoptivă sare repede din pat, iar eu mă dau înapoi.

Dar plânsul copilului devine tot mai strident, așa că încep să spun *Sst, sst, sst*. Întind mâinile ca să iau bebelușul în brațe.

Ceva mă lovește în față și mă aruncă pe podea.

Plânsul se aude din ce în ce mai slab. E tot mai departe. Capul mă doare și aud pași. Ușa de la intrare se închide. Mă ridic în genunchi. Mama mea Adoptivă a dispărut cu Micuța Wendy și nu mai aud deloc plânsul, însă aud mașina. Când mă ridic și mă uit pe fereastră, văd mașina ieșind cu spatele în stradă, pe urmă îndepărtându-se în viteză.

1.58 DUPĂ-AMIAZA, CU EXACTITATE, SÂMBĂTĂ, 4 DECEMBRIE

A nins noaptea trecută. Suntem la Wagon Hill și merg la săniuș cu Tatăl meu Adoptiv. Nu știu *exact* ce oră este, pentru că port mănuși și nu-mi pot vedea ceasul. Am ochelarii cei mari de soare peste cei de vedere.

— Știu ce crezi… că sunt leit Michael Jackson, spun eu în timp ce cobor din mașină.

— Ai dreptate. Exact asta cred, zice el.

La Wagon Hill este foarte frumos iarna, fiindcă e un loc grozav pentru săniuș. Am mai fost și iarna trecută aici înainte ca Mama mea Adoptivă să afle că e însărcinată. Aici există cel mai bun derdeluș din lume. Este mai lung decât terenul de fotbal de la liceu, dar diferit, poți prinde viteză mare cu sania. Este extrem de folositor pentru distragerea atenției și asta e minunat, deoarece situația a fost destul de tensionată ieri la Casa Albastră. Așa mi-a spus Tatăl meu Adoptiv când m-a anunțat că mergem la săniuș. Apoi i-am zis că trebuie să vorbesc cu Patrice, iar el m-a asigurat că o va suna imediat. Și așa a făcut. Ba chiar m-a lăsat să vorbesc cu ea la telefon și terapeuta mea mi-a spus să nu-mi fac griji, pentru că asistenții sociali deja au vizitat-o pe Gloria și o fac zilnic. Chiar și în weekenduri. Așa că sunt fericită. Patrice a adăugat că o să-mi relateze mai multe când voi merge miercuri la ea și că ar fi mai bine să nu mă gândesc atât de mult la asta, pentru că va deveni o obsesie.

Ne-am dat deja cu sania o dată până în vale și a fost grozav, dar atunci când ajungi jos la poalele dealului trebuie să urci din nou în vârf. Nu e nimeni acolo să te tragă până sus, nici măcar un autobuz. Îl întreb pe Tatăl

meu Adoptiv dacă mă va trage până în vârful dealului, iar el răspunde că nu. Mai sunt și alți tați care îi trag după ei pe copiii lor, așa că întreb:

— De ce nu?

Respirația lui e zgomotoasă și fața lui e foarte roșie.

— Fiindcă ai cincizeci și șapte de kilograme, iar copiii aceia au doar patru sau cinci ani.

Și totuși, văd mulți copii trași pe sănii de tații lor.

— Nu e corect, protestez eu. Ia uite la toți copiii aceia! Ei nu trebuie să meargă. E chiar neplăcut.

Tatăl meu Adoptiv continuă să urce. Vârful dealului e foarte departe. Din când în când se oprește să se odihnească și să respire, iar eu văd aburii ieșind din gura lui. Mai bine stăteam acasă să urmăresc un video, sau să-l ascult pe Michael Jackson, ori să citesc o carte *exact* treizeci de minute. Sau ca să-mi pregătesc rucsacul pentru perioada de respiro.

Nu e deloc distractiv să urci dealul până în vârf.

— Nu ai putea să mă duci cu mașina până în vârful dealului? întreb eu. Nu e deloc distractiv.

El se întoarce spre mine.

— Am luat ciocolată caldă pe drum încoace?

— Da. De la Dunkin Donuts, răspund eu. Era prea fierbinte, așa că am hotărât că ar fi mai bine să o lăsăm în mașină să se răcească puțin ca să nu-mi ardă limba.

— Și nu spuneai tu încă din vară că abia aștepți să mergi la săniuș?

— Ba da.

— Atunci, poate că ar trebui să încerci să fii ceva mai recunoscătoare.

Știu că uneori trebuie să te prefaci că ești recunoscător, altfel vei fi lovit. Dar Părinții mei Adoptivi nu mă lovesc. Ei spun că nu cred în așa ceva, iar asta înseamnă că nu trebuie să mă prefac.

Însă miercuri, adică în urmă cu trei zile, Mama mea Adoptivă m-a lovit în timp ce încercam să ridic bebelușul în brațe. Deci, ea a început, dar Tatăl meu adoptiv încă nu. Plus că recunoscător înseamnă să fii fericit pentru un anumit lucru sau să-ți placă foarte mult ori măcar să nu te deranjeze ceva. Însă pe mine mă deranjează să urc dealul.

— Asta e foarte, foarte neplăcut, zic eu.

— Vino, spune el. Vom ajunge în vârf mai repede dacă nu ne vom mai opri atât.

Îl urmez.

— Și totuși, nu putem face ceva mai distractiv?

Se întoarce din nou spre mine.

— Ai înnebunit? Suntem aici pentru că tu ai vrut să mergi la săniuș, iar acum nici măcar nu mai vrei să urci? Ai măcar idee prin ce trecem și cât de multe mizerii suntem siliți să îndurăm pentru tine? Ai idee cât de mare e tensiunea mea? Mama ta refuză să iasă din dormitor, iar eu petrec foarte multe ore la serviciu. Asta nu e ceva normal, Ginny. E absolut imposibil de suportat. Încerc să fiu cât mai delicat și generos, dar nu știu cât timp vom mai putea continua așa.

Mizerii înseamnă și excremente de vacă, însă uneori este doar o expresie.

— Glumești cu mine, nu-i așa?

Mă uit la el pe deasupra ochelarilor.

Dar nu glumește și nici nu zâmbește așa cum face de obicei.

— Mergem acasă. Gata cu săniușul pe ziua de astăzi. Pur și simplu, nu mai pot face asta.

— Însă vreau să mă mai dau cu sania măcar o dată! mă răstesc eu și bat din picior.

— Mașina e chiar acolo, îmi spune el întinzând arătătorul către versantul dealului. O să ajungem mai repede dacă o luăm direct peste pârtie. Ai grijă să te ferești de sănii, bine?

El începe să meargă pe pârtie. O fetiță trece prin fața lui în viteză pe o sanie în formă de gogoașă. O așteaptă să treacă, apoi traversează. Dar încă nu vreau să merg acasă, așa că rămân pe loc. El vine înapoi spre mine.

Încă două sănii trec în viteză pe lângă el. Când ajunge lângă mine, respirația lui e foarte, foarte rapidă.

— Ginny, trebuie să vii cu mine la mașină. Dacă refuzi, nu o să mai ai voie să te uiți la niciun video sau să-l asculți pe Michael Jackson o săptămână întreagă.

Îmi încrucișez brațele și încep să pășesc alături de el.

— Nu e deloc distractiv! bombăn eu pe când traversez pârtia călcând apăsat zăpada. Nu vreau să fiu tratată în acest fel! Vreau să mă duc să locuiesc cu Rick!

— Ginny! strigă Tatăl meu Adoptiv. Ferește-te!

Însă nu-l ascult, pentru că am mai multe de spus.

— O să mă duc… încep eu să spun, dar el mă apucă de braț și mă împinge brusc în zăpadă.

Niște copii mici încep să țipe și să râdă. Vocile lor îmi răsună în ureche și în câteva secunde sania lor trece pe lângă mine. Din locul în care zac în zăpadă, zăresc o sanie lungă și mare din lemn cu patru copii. Aceasta coboară ca vântul până la poalele dealului.

Mă ridic în picioare. Am zăpadă pe pantaloni și pe palton.

— Sunt furioasă!

Câțiva oameni care urcă dealul se opresc și se uită la mine.

Și Tatăl meu Adoptiv se ridică în picioare.

— Ginny, sania aceea era să te lovească! Și tu ești nemulțumită că te-am tras din fața ei? Haide să ne întoarcem odată la mașină, spune el și mă apucă de braț.

Tresar și mă feresc.

— Nu ai voie să mă atingi, îi zic eu după ce reușesc să-mi recapăt echilibrul. Acesta e trupul meu! Patrice a spus asta! Nimeni nu are voie să-mi atingă trupul decât dacă sunt de acord! Și nu sunt de acord!

Deoarece nu-mi place absolut deloc să fiu atinsă de bărbați. Ar trebui să stea sus toți în dormitorul Gloriei și să mă lase pe mine în pace.

El își pune mâna pe piept și respiră adânc de câteva ori.

— Dacă nu pornești spre mașină, îți poți folosi trupul tău afurisit pentru a merge pe jos până acasă, țipă el. Iar dacă ajung la mașină înaintea ta, am să-ți beau ciocolata caldă.

— Ba nu. Nu vei face asta!

Încep să pășesc atât de repede cât pot. Îl întrec și mă feresc din calea următoarelor trei sănii care coboară în viteză pe deal.

Continui să merg până ajung în parcare. Stau lângă mașina noastră până când ajunge și Tatăl meu Adoptiv, iar el deschide portiera și eu mă urc. Îmi pun centura de siguranță și înșfac ciocolata mea fierbinte. E caldă, nu fierbinte, așa că sunt fericită.

3.55 DUPĂ-AMIAZA, CU EXACTITATE, MIERCURI, 8 DECEMBRIE

— Deci data va fi vineri, 7 ianuarie, spune Patrice.

Vreau să îi amintesc de informații, dar ea a menționat o dată reală, iar acestea sunt importante.

Când aud una, trebuie să mi-o întipăresc în minte și să mă gândesc foarte mult la ea.

În plus, sunt foarte emoționată. În 7 ianuarie voi merge acasă la Rick.

Pentru o *perioadă de respiro.* El va avea un dormitor pregătit special pentru mine, însă sper că nu va fi nevoie să merg până acolo să-l văd. De fapt, vreau să mă ducă direct în Canada. O să vorbesc cu el despre asta imediat ce ne vom urca în mașină. Asistenții sociali o vor vizita pe Gloria în fiecare zi pentru ca Păpușa mea Bebeluș să fie în siguranță și apoi ele vor veni cu mașina până în Canada ca să ne întâlnim. Acolo o să am totul sub control și voi putea avea din nou *mare grijă de ea.*

— El o să te ia direct de la școală, mă lămurește Patrice. Toate lucrurile tale vor fi pe bancheta din spate, gata de plecare.

— Și păturica mea va fi acolo?

Deoarece, dacă planul meu secret va funcționa, nu o să mă mai întorc la Casa Albastră. Nu mă deranjează să-mi las toate lucrurile acolo, dar nu și păturica mea, pentru că Păpușii mele Bebeluș îi place și voi avea nevoie de ceva cu care să o învelesc noaptea.

— Desigur. Și nu uita, îl vei ajuta pe tatăl tău să-ți împacheteze lucrurile cu o seară înainte.

— Joi seara.

Patrice încuviințează din cap.

— Da, joi seara. Vei avea nevoie de haine pentru două zile, însă bineînțeles că-ți vei putea lua și păturica. Haide acum să vorbim puțin despre Mama ta Adoptivă. Înțeleg că s-a întâmplat ceva între voi două în ultima săptămână. Maura m-a sunat să-mi explice.

— Ea m-a lovit.

— De ce a făcut asta?

— Fiindcă am vrut să iau bebelușul în brațe.

— Ea ți-a spus să *nu* iei bebelușul în brațe?

— Nu.

— Ce ți-a zis, atunci?

— A strigat să ies *naibii din cameră.*

— E grav să lovești pe cineva, Ginny. Este absolut inacceptabil și niciodată, niciodată nu trebuie să se întâmple așa ceva. Iar eu sunt sigură că

știi asta. Ceea ce a făcut Mama ta Adoptivă a fost o greșeală, oarecum, am vorbit deja cu părinții tăi despre asta. Dar tot am să te rog să faci ceva pentru mine. Vreau să-ți amintești mereu că trebuie să păstrăm o oarecare distanță între noi și cei care strigă la noi. În preajma lor nu suntem în siguranță. Nu a fost prudent din partea ta să te apropii de Mama ta Adoptivă atunci când era furioasă. Îți poți aminti momentul acela? Adică, te poți ține la distanță de mama ta dacă se înfurie și începe să țipe din nou la tine?

— Nu.

— De ce nu?

— Fiindcă s-ar putea să aibă în brațe un bebeluș care plânge. Știu cum să ajut bebelușii care plâng.

— Te cred. Însă un bebeluș care plânge nu e neapărat în pericol. Era în pericol Micuța Wendy atunci când ai încercat să o iei în brațe?

— Nu.

— La ce te gândeai când ai încercat să o iei în brațe?

— Mă gândeam la Păpușa mea Bebeluș.

— Exact ce bănuiam. Deci ar trebui, probabil, să vorbim despre cum putem să facem o distincție între ceea ce este real și ceea ce e doar în mințile noastre.

Ea se oprește și își trece limba peste buze.

— Ginny, vreau să te întreb ce simți pentru Mama ta Adoptivă. Ea s-a schimbat foarte mult de când a născut față de cum era atunci când te-a luat acasă. Ce simți acum pentru ea?

Mă gândesc. Nu mă simt fericită sau tristă când mă gândesc la Mama mea Adoptivă. Mă simt doar entuziasmată și nerăbdătoare să ajung în Canada.

— Ginny, o parte din sarcina mea este de a te ajuta să te atașezi. Asta înseamnă formarea unei relații puternice între tine și altcineva. Știu că ai probleme emoționale din cauza autismului, dar s-au întâmplat anumite lucruri care au împiedicat formarea unui tip de atașament între tine și mama ta. Tocmai de aceea nu sunteți apropiate. Tatăl tău face o treabă grozavă petrecând cu tine atât de mult timp, se străduiește mult pentru ca familia voastră să rămână unită, însă toate astea îi induc un stres accentuat. Urăsc să spun asta, dar nu cred că stabilirea unui atașament mai poate fi posibilă între tine și mama ta în acest moment. Trebuie ca tu să îți dorești atașamentul. Știu că tu te străduiești, însă dacă ea nu este…

Ea se oprește. Eu aștept.

— Este vorba de Micuța Wendy, zice Patrice în cele din urmă. Trebuie să-i arăți mamei tale că te comporți normal în prezența bebelușului și că nu reprezinți un pericol. Că bebelușul poate fi în siguranță atât timp cât ești în casă.

— *Nu am voie să-l ating, orice s-ar întâmpla.* Asta e cea mai importantă regulă.

Patrice se uită în altă parte.

— Așa este, zice ea și ochii îi par umezi. Nici atunci când plânge, nici atunci când ai impresia că vrea să mănânce ceva. Nu trebuie să-l iei în brațe nici măcar dacă asta pare să fie ceea ce l-ar ajuta cel mai mult în acel moment.

2.51 DUPĂ-AMIAZA, CU EXACTITATE, JOI, 16 DECEMBRIE

Stăm în sala de conferințe în jurul unei mese mari. Toate scaunele sunt ocupate.

— Unul dintre obiectivele întâlnirii noastre de astăzi este de a le da ocazia profesorilor lui Ginny să-l cunoască pe Rick, spune doamna Lomos. Rick?

— Îmi face plăcere să vă cunosc, zice Rick.

El se ridică și scaunul lui se izbește de raftul cu cărți din spate. Se înclină și își scoate repede șapca, o mototolește, apoi se așază din nou pe scaun.

— Bună, Rick, îl salută profesorii mei.

Toți sunt de față. Doamnele Winkleman, Carter și Henkel. Domnișoarele Carol, Dana și Merton și domnul Crew. Până și domnișoara Devon, directoarea. Plus Părinții mei Adoptivi.

— Trebuie ca toți cei de față să luați cunoștință de faptul că Rick este Tatăl Natural al lui Ginny și este posibil să vină uneori să o ia de la școală, continuă doamna Lomos. În prezent, Ginny merge cu autobuzul, dar există posibilitatea ca Părinții ei Adoptivi să ne anunțe din când în când că Rick are permisiunea să o ia cu mașina.

— Are permisiunea noastră, confirmă Mama mea Adoptivă. Toate documentele sunt semnate și legalizate. Puteți discuta cu el și despre notele

lui Ginny, și despre dosarul ei. Rick a devenit o parte importantă din viața lui Ginny.

— Voi merge la el acasă pentru o perioadă de respira în 7 ianuarie, precizez eu.

Toți zâmbesc și încuviințează din cap, cu excepția Tatălui meu Adoptiv. El privește în jos și fruntea lui e încrețită.

— Sunt sigură că o să te distrezi de minune, adaugă doamna Lomos.

— Mama mea Adoptivă e de părere că are nevoie de o pauză, zic eu.

Exact toți tac.

— Situația a fost destul de tensionată atât acasă, cât și la școală, rostește foarte repede doamna Lomos uitându-se la toate chipurile prezente în jurul mesei. Oricare dintre noi ar fi în stare să mute munții din loc pentru siguranța copiilor săi, dar toți simțim nevoia de o pauză din când în când. Ginny nu este o excepție.

Rick se foiește pe scaun și dă semn că vrea să vorbească.

— Vrei să adaugi ceva, Rick? întreabă doamna Lomos.

— Aș vrea doar să aud pe unul dintre voi afirmând că este o domnișoară încântătoare. Sau cât de amuzantă și inteligentă poate fi. Cu toată discuția asta despre siguranța unora și nevoia altora de a lua o pauză, e ca și cum am încerca să o închidem într-o cutie, să o izolăm și să o ținem departe de toate. Nu sunt psiholog, însă cred că are nevoie, de fapt, să fie cât mai apropiată de oameni.

Sunt nedumerită și Mama mea Adoptivă știe acest lucru: întinde mâna spre mâna mea, dar imediat și-o retrage sub masă.

— Este doar o expresie, Ginny. Nimeni nu închide pe altcineva într-o cutie, îmi explică ea, apoi i se adresează Tatălui meu Natural: Da, Rick. Toată lumea e de acord că Ginny este foarte creativă când vine vorba de rezolvarea problemelor. Și e întotdeauna plină de resurse. Ne bucurăm nespus că vei face parte din viața ei și astfel te vei convinge cu ochii tăi cât de încântătoare poate fi.

Rick se uită în jos și într-o parte. Pe urmă se întoarce din nou spre masă.

— Eu doar… bâiguie el, dar Mama mea Adoptivă îl întrerupe.

— Mulțumesc, Rick. Îți mulțumesc *foarte* mult.

3.03 DUPĂ-AMIAZA, CU EXACTITATE, MIERCURI, 22 DECEMBRIE

În seara asta va avea loc un Concert de Iarnă, iar Rick și Tatăl meu Adoptiv vor asista pentru a auzi cum cânt la flaut. Mama mea Adoptivă va rămâne acasă cu noua mea soră. Rick o să mănânce la noi înainte să plecăm la concert. Vom lua masa devreme, la 4.30 *exact.* Apoi mă voi schimba în ținuta de concert și vom pleca.

Rick intră chiar acum pe ușă.

— Patrice mi-a zis că asistenții sociali s-au dus la apartament, îi spun eu. Ea a afirmat că vor deschide o anchetă și că vor merge la apartament în fiecare zi.

— Pariez că Gloriei nu-i place deloc situația asta, opinează Rick.

El își scoate paltonul, iar Tatăl meu Adoptiv îl ia și îl agață în debara.

Mergem în living. Stau pe canapea și Tatăl meu Adoptiv se așază lângă mine. Rick ocupă scaunul de lângă fereastră. Mama mea Adoptivă se sprijină de tocul ușii. Părul ei e mai lung decât îmi amintesc.

— Pe formularul completat de ei scria că la sosirea lor Păpușa mea Bebeluș nu a manifestat niciun semn neobișnuit de stres, spun eu.

Fiindcă Patrice mi-a citit și mie la telefon seara trecută ce conținea acel formular.

— Păi, asta e bine, zice Rick.

— O vor vizita în fiecare zi, continui eu, deoarece Crystal cu un C nu mai e acolo. Ei vor urmări un timp cum decurg lucrurile.

Rick ia o înghițitură din cafeaua lui.

— Te-ai gândit vreodată că este posibil ca Gloria să se fi schimbat?

— Bluza ei arată foarte diferit.

— Așa este, însă m-am referent la ea ca persoană. Poate că ea e diferită acum. Mamele sunt și ele oameni, știi? Și, la fel ca oricine, se schimbă. Din câte am înțeles, Gloriei i-a fost foarte greu să se descurce atunci când locuiai cu ea în apartament. Ești o fată specială, Ginny. Plus că trebuia să se descurce și cu bebelușul, și mai era și dependentă de droguri.

Îmi dau seama că Rick are dreptate. Oamenii se schimbă. Și eu m-am schimbat, dar nimeni nu știe asta. M-am transformat într-o altă Ginny. În Cealaltă Ginny (–Ginny).

— Deci nu crezi că își mai iese din minți și că lovește?

— Nu am afirmat asta. Nu știm dacă mai face așa. Cum am mai precizat, mamele se mai schimbă.

— Mama mea Adoptivă s-a schimbat.

În celălalt capăt al canapelei, Tatăl meu Adoptiv își îndreaptă umerii, iar ea stă țeapănă în picioare.

— Adevărat? întreabă Rick.

Dau din cap că da.

— Ea…

— Ginny, intervine Tatăl meu Adoptiv. Rick are dreptate. Probabil că Gloria s-a schimbat foarte mult comparativ cu perioada în care locuiai cu ea în apartament. Totuși trebuie să-i lăsăm pe asistenții sociali să-și termine investigația. Nimeni nu și-a dat seama că mătușa ta se ducea în fiecare zi acolo ca să o ajute pe Gloria să aibă grijă de Păpușa ta Bebeluș.

— Cine știe? spune Rick. Dacă Gloria va obține ajutorul de care are nevoie, poate că va putea să vină să te viziteze.

Toți se uită la Rick.

— Nu cred că se va întâmpla așa ceva, intervine Mama mea Adoptivă.

— De ce nu? întreabă Rick.

— Da, de ce nu? întreb și eu.

— Fiindcă nu voi permite așa ceva, zice ea.

— Vorbim despre cineva care a fost implicat într-o răpire, spune Tatăl meu Adoptiv.

— Crystal e la închisoare, zice Rick.

— Crystal *cu un C*, îl corectez eu.

— Așa e, dar nici tu nu crezi că a acționat singură, nu-i așa? adaugă Tatăl meu Adoptiv. Noi nu știm ce a descoperit poliția, însă nu cred în ruptul capului că cele două nu au lucrat împreună. Cazul mai are mult până la finalizare, totuși haideți să fim rezonabili. Gloria nu este o persoană pe care să o vrem în preajma lui Ginny. E mult prea instabilă.

— Așa cum am mai menționat, oamenii se schimbă, zice Rick. Voi, oameni buni, nu ați întâmpinat niciodată greutăți? Eu am avut parte de o mulțime. Și acum ia uitați-vă cum suntem cu toții.

Mă uit, dar nu văd nimic diferit. Sper că nimeni nu mă privește.

— Gloria nu va veni niciodată în casa asta să ne viziteze, spune Mama mea Adoptivă. Doar peste cadavrul meu.

— Bine, atunci, zice Rick. Înțeleg cum stau lucrurile. Sunt ceva mai deschis decât voi, asta-i tot. Și poate ceva mai înțelegător din fire.

— Noi nu vrem decât ca toată lumea să fie în siguranță, e de părere Tatăl meu Adoptiv.

— Știu asta, știu, zice Rick. Însă uneori e mai sigur să faci în așa fel încât oamenii să se întâlnească decât să-i ții la distanță unul de altul. Cu toate astea, apreciez foarte mult ce faceți aici. Cu mine și Ginny. Doar faptul că pot să o văd și să vorbesc cu ea după atâția ani mă umple de bucurie și speranță. Și dacă totul va merge așa cum trebuie…

El se oprește și îmi zâmbește. Nu știu de ce, dar îi zâmbesc la rândul meu.

11.56 NOAPTEA, CU EXACTITATE, VINERI, 24 DECEMBRIE – AJUNUL CRĂCIUNULUI

Exact la ora șapte, am făcut duș acasă la bunicuța, apoi mi-am pus pijamaua, chiar dacă nu eram în dormitorul meu de la Casa Albastră. Toți știu că adevărata semnificație a Crăciunului este *Jesus the Crisis Savior of the World*[6], dar Crăciunul este, de fapt, sărbătoarea darurilor. Erau mulți oameni în casa bunicuței și toți aveau cadouri pentru mine. Am primit un tricou și o carte despre Michael Jackson, alte haine și niște cărți de colorat. Plus un puzzle interesant cu Michael Jackson și o cană tot cu el.

După împărțirea darurilor, am mâncat pește, broccoli și *sauerkraut*[7], dar și ceva numit *pierogi*[8] cu carne și brânză, și piure de cartofi, iar la cină salată. *Exact* la 9.07 am gustat niște crenvurști serviți pe scobitori și niște mici *kielbasas*[9] și în cele din urmă am vomat în chiuvetă. Voiam să-mi mai iau câte ceva de mâncare, dar Mama mea Adoptivă a spus că mâncasem de ajuns.

Acum mă aflu în mașină și suntem în drum spre casă. Ceasul arată 11.46. E trecut de ora mea de culcare, însă toată săptămâna am discutat despre faptul că este în regulă să stai până târziu în Ajunul Crăciunului, pentru că este o seară specială. Noua mea soră a adormit în scaunul ei auto, iar Tatăl meu Adoptiv este la volan.

Când ajungem la Casa Albastră, ne oprim pe aleea din fața casei. Aceasta este acoperită cu zăpadă, deoarece a nins mai mult în după-amiaza asta, în timp ce eram acasă la bunicuța. Acum sunt niște urme proaspete de roți pe alee. Înainte să cobor din mașină, văd un cadou mare pe veranda din fața casei, lângă ușa de la intrare.

Coborâm cu toții din mașină. Îmi țin toate cadourile într-o sacoșă mare cu două toarte. Mă uit la pachetul enorm de pe verandă, îmi închipui că este

pentru mine, fiindcă îmi plac foarte mult darurile. Mi-ar plăcea să-l deschid. Văd un plic lipit pe ușa de la intrare, apoi Tatăl meu Adoptiv se oprește.

— Ginny, întoarce-te pentru un minut în mașină cu mama și cu sora ta.

Ne conformăm. Tatăl meu Adoptiv merge pe verandă și lovește ușor pachetul cu piciorul, pe urmă deschide plicul și scoate din el o bucată de hârtie pe care o citește.

Este întuneric și începe să se facă frig pe bancheta din spate. După ce termină cu plicul, deschide ușa casei. Intră în casă și aprinde toate luminile. După aceea vine înapoi la mașină și deschide portiera.

— Totul e în regulă. Haideți să intrăm în casă, iar eu voi da câteva telefoane scurte.

Ține ușa deschisă pentru noi și mă avertizează să nu ating cadoul, ci doar să intru în casă și să aștept.

Mă opresc și mă uit la cadou. Pe ambalajul acestuia sunt imprimate multe de acadele în formă de bastonaș.

— Ce scria în scrisoare?

— Îmi pare rău, nu pot să-ți spun. Doar intră cât mai repede în casă. E foarte important, Ginny.

Îmi pun în dormitor celelalte cadouri primite acasă la bunicuța, iar Mama mea Adoptivă îmi spune să urc cu ea la etaj în timp ce o pregătește pe noua mea surioară de culcare. Pe urmă îmi zice să mă duc la baie și să mă spăl. La parter îl aud pe Tatăl meu Adoptiv vorbind la telefon. Menționează ceva despre scrisoare și încălcarea proprietății[10], un cuvânt din *Tatăl Nostru,* care este o rugăciune, adică ceva ce spui la biserică.

Însă nu cred că vorbește cu un preot. Mă spăl pe dinți și pe față. Vreau să mă duc la parter să-mi iau peria de păr din dormitor și să mă uit pe geam, dar Mama mea Adoptivă mă sfătuiește să rămân pe loc până când el va termina de vorbit la telefon.

Când îmi termin de curățat dinții cu ața dentară, Tatăl meu Adoptiv este deja în dormitorul de sus și vorbește ceva cu Mama mea Adoptivă, și amândoi îi urează noapte bună Micuței Wendy. Apoi îmi spun să mă duc la parter ca să mă pregătesc de culcare.

— Acum pot să întreb ce este cu cadoul de pe verandă? întreb eu.

— Nu, îmi pare rău, răspunde el. Putem vorbi despre el mâine-dimineață când te vei trezi. Îți amintești la ce oră trebuie să te trezești mâine?

— La ora nouă, pentru că asta este ora la care îmi place să mă trezesc. Mă ajută să-mi amintesc câți ani ar trebui să am.

Merg la culcare. Sunt pregătită să-l aștept pe Moș Crăciun, însă tot vreau să aflu ce este în acel pachet mare de pe verandă. Probabil că el știe, fiindcă a citit scrisoarea. Ce bine era dacă-mi spunea ce scria în ea!

Presupun că pachetul e de la Gloria, întrucât ei încearcă să nu vorbească deloc despre ea. Probabil mi-a adus un cadou de Crăciun și l-a lăsat pe verandă. Iar asta înseamnă că, dacă noi am fi fost acasă când a venit aici, Părinții mei Adoptivi ar fi chemat poliția.

Încep să-mi mușc degetele.

Îi aud discutând în living, dar nu înțeleg ce spun. Vreau să mă duc și eu acolo să vorbesc despre cadou și Gloria, însă știu că se vor înfuria și mai tare.

Așa că rămân în pat. Voi dormi până la ora nouă dimineața *exact* așa cum mi-am propus, pe urmă mă voi trezi. Vor fi multe cadouri de deschis, dar nu o să-mi pese, pentru că atunci va fi lumină și mă voi uita pe fereastră. O să-l rog din nou pe Tatăl meu Adoptiv să-mi spună ceva despre cadou. Sper că-mi va vorbi deschis despre el la fel ca terapeuta mea, Patrice.

6.16 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE, SÂMBĂTĂ, 25 DECEMBRIE – ZIUA DE CRĂCIUN

Ar trebui să deschidem cadourile când mă voi trezi, adică *exact* la nouă, dar este doar 6.16, iar Mama mea Adoptivă este în camera mea. Îmi spune că trebuie să mă trezesc, pentru că trebuie să plecăm din nou acasă la bunicuța. În schimb, vom deschide acolo cadourile.

— Nu e încă ora nouă, spun eu.

Mă uit la ceas, e doar 6.17. Draperiile sunt încă trase și luminile sunt stinse în cameră.

— A trebuit să ne schimbăm planurile, zice Mama mea Adoptivă. Așa că trebuie să te grăbești. Du-te la baie și îmbracă-te. Folosește baia de sus, bine? Noi ne-am dus deja bagajele la mașină, deci imediat ce vei fi gata, ne vom întoarce la casa bunicuței.

Îmi perii părul în fața oglinzii. Afară e încă întuneric. Îmi lipesc fruntea de fereastra rece și întunecată și respirația mea aburește geamul. Cadoul

cel mare de la Gloria este tot acolo pe verandă. Crystal cu un C a spus că Gloria mă iubește la nebunie. Însă nu știe deloc să aibă grijă de copiii mici sau de bebeluși. Nici de ea însăși. Nu ar fi trebuit să aducă aici cadoul. Asta a fost foarte, foarte periculos, chiar dacă vreau să aflu ce este în cutie.

E ca și cum adopția ar fi un lucru de care trebuie să uite, iar ea folosește cadoul pentru a face asta. De parcă ar încerca să iasă din întuneric. Se străduiește mult, mult, mult, dar nu se poate. Mai întâi a distrus iarba din fața Casei Albastre, apoi a încercat să spargă ușile de la școală, iar acum încearcă să-i facă pe Părinții mei Adoptivi să uite de cadoul pe care mi l-a lăsat pe verandă.

Mă îndepărtez de fereastră și continui să-mi perii părul. Îmi văd în oglindă ochelarii și pijamaua mea drăguță cu bufnițe mici și elasticul care-mi ține strâns părul. Am o mulțime de lucruri drăguțe, de care nu mă prea bucuram când eram la apartament. Și corpul meu arată diferit. Încă sunt slabă, însă nici pe departe atât de slabă cum eram înainte. Sper din toată inima ca Păpușa mea Bebeluș să-și amintească de mine când vom ajunge cu toții în Canada. Sper să nu observe că sunt Cealaltă Ginny (–Ginny).

Cobor la parter. Mama mea Adoptivă iese din cealaltă baie. Mă uit pe fereastra livingului. Lumina de pe verandă e aprinsă și constat că pachetul a dispărut.

Unde este? Mă uit foarte atentă, dar nu-l văd nicăieri.

— E timpul să plecăm, ne anunță Tatăl meu Adoptiv ținând în mână o sacoșă cu scutece.

Mama mea Adoptivă o pune pe noua mea surioară în scăunelul ei auto.

Mergem la mașină, tot uitându-mă după cadoul uriaș, însă nu-l zăresc nicăieri. Când ne urcăm în autoturism, văd că scaunul din spatele meu e lăsat în jos și burdușit cu bagaje. Acestea sunt pline cu cadourile pe care le-am primit de la Moș Crăciun și de la Părinții mei Adoptivi. Sunt nerăbdătoare, pentru că vreau să aflu ce mi-a trimis Gloria, ce scria în scrisoare. Așa că-mi mișc în continuare genunchii înainte și înapoi, îmi ridic șosetele și am grijă ce vorbesc, să nu spun lucruri nepotrivite. Noua mea surioară e lângă mine în scaunul ei, darurile sunt în spatele meu, iar Părinții mei Adoptivi își pun centurile de siguranță.

— Vreau să-mi deschid darurile imediat ce ajungem acasă la bunicuța, le zic eu. Vreau să intru la ea în casă, să-mi scot cizmele, să-mi agăț paltonul

în cuier, apoi să merg direct la bradul de Crăciun. Vreau să deschid mai întâi pachetul acela mare de la Gloria.

Este foarte frig în mașină și pot chiar să văd aburul respirației ieșindu-mi din gură.

— Ce te face să crezi că pachetul acela mare e de la Gloria? întreabă Tatăl meu Adoptiv.

— Cadoul acela mare nu vine cu noi, intervine Mama mea Adoptivă.

Nu știu dacă ar trebui să răspund la întrebare sau să-i spun Mamei mele Adoptive că sunt furioasă. Fiindcă ea m-a întrerupt chiar înainte să apuc să vorbesc, iar *Noi nu întrerupem.* Dar dacă voi spune că sunt furioasă, vom începe să ne certăm și atunci nu o să-mi dau seama niciodată unde este cadoul.

— Vreau să merg lângă brad ca să-mi deschid toate darurile. Cele de la Moș Crăciun și cele de la voi.

— Nu o să deschidem cadourile imediat ce ajungem acolo, mă lămurește el. Este foarte, foarte devreme, iar noi vom fi oaspeți în casa bunicuței. Trebuie să ne amintim că nu mergem acolo doar ca să deschidem cadouri. Ci pentru că bunicuța și bunicul ne-au chemat înapoi.

— Și de ce ne-au chemat înapoi atât de devreme?

— Nu crezi că este distractiv? mă ironizează Mama mea Adoptivă pe un ton ciudat. Știu doar că ador să mă trezesc înainte de ivirea zorilor în ziua de Crăciun, după ce am stat toată noaptea trează uitându-mă pe fereastră, deoarece cineva a divulgat pe Facebook toate informațiile despre noi, iar acum Regina Rataților Albi știe unde locuim. Mai ales când afară sunt -12 °C și avem un copil de numai două luni. Nu crezi?

Ea a pus o întrebare, însă știu că nu trebuie să răspund, fiindcă vrea să spun ceva și astfel să țipe la mine. Stau tăcută pe scaunul meu și îmi pun palmele lipite una de alta între genunchi. Îmi imaginez că sunt într-o cutie.

4.00 DUPĂ-AMIAZA, CU EXACTITATE, SÂMBĂTĂ, 25 DECEMBRIE – ZIUA DE CRĂCIUN

Suntem acasă la bunicuța și bunicul. Am stat la ei toată ziua. Ofițerul Joel a venit să ne viziteze aici și m-am abținut cu greu să nu sâsâi la el. A vorbit mult timp în bucătărie cu Părinții mei Adoptivi, în timp ce am stat în cealaltă cameră și m-am jucat cu noile mele jucării. Am primit un Pez

Dispenser cu capul lui Michael Jackson, un calendar, un breloc și o carte despre Michael Jackson. Asta înseamnă în total încă patru obiecte cu el. Și mai am și un rucsac nou cu două buzunare într-o parte și un buzunar secret în interior, care se închide cu un fermoar.

Acesta îmi va fi de folos atunci când va veni timpul să călătoresc în Canada cu Rick.

După plecarea ofițerului Joel, Părinții mei Adoptivi se întorc în living. Mama mea Adoptivă o ia pe noua mea surioară din brațele bunicuței și o îmbrățișează. Toți îi spun mereu că este foarte drăguță.

Tatăl meu Adoptiv se așază pe canapea uitându-se la mine.

— Crăciun fericit! Pot să deschid cadoul cel mare? îl întreb eu.

— Ginny, cadoul cel mare nu este aici, îți amintești? în afară de asta, nu era pentru noi. Cel care l-a lăsat în fața casei noastre trebuie să fi greșit adresa.

Nu-i răspund. El nu vorbește deschis, minte. N-a mai făcut-o până acum, e prima dată, însă încearcă, probabil, să mă protejeze, dar acum știu că nu mai pot avea încredere în ce spune.

— Putem deschide niște cadouri, atunci?

— Da, sigur că putem.

Și apoi îmi întinde o cutie mare împachetată în hârtie albastră cu fulgi albi de zăpadă și o panglică albă. Zâmbesc cu toată fața și o deschid fără să mai adaug ceva.

11.05 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE, DUMINICĂ, 26 DECEMBRIE

Am avut dreptate. Cadoul cel mare era pentru mine. Mi l-a adus Gloria. Știu asta pentru că am fost foarte tăcută și nu am făcut deloc zgomot în timp ce noua mea surioară dormea, iar Mama mea Adoptivă vorbea la telefon, chiar dacă *Noi nu ascultăm conversațiile telefonice ale altor persoane.*

Am auzit-o oprindu-se din conversație și apoi am văzut-o uitându-se în camera mea, dar nu știa că eram în living și și-a acoperit gura, vorbind în șoaptă:

— Era un animal din pluș – o pisică uriașă. Îți vine să crezi? O pisică, o ciudățenie monstruoasă! După tot ce s-a întâmplat… vreau să spun că este o

situație absurdă!

Pe urmă se oprește. Uneori, atunci când vorbești la telefon, trebuie să aștepți să spună ceva și cealaltă persoană.

— Sigur că nu, continuă ea. Brian a pus-o în magazie chiar în noaptea aceea și în ziua următoare a dus-o cu mașina până la groapa de gunoi. Nu am vrut să o ducem la Goodwill[11], pentru că mama ei ar putea să o vadă acolo. Nu știi niciodată. Ea își face cumpărăturile în astfel de locuri.

Mama mea Adoptivă are dreptate. Gloria chiar face cumpărături în astfel de locuri. Ea m-a dus odată la un magazin Goodwill ca să-mi caute cizme. Și am găsit unele *exact* de 2,95 de dolari. Gloria nu avea destui bani ca să le cumpere, așa că m-a pus pe mine să rog o doamnă bătrână să mi le ia, ceea ce doamna a și făcut. Am fost atât de bucuroasă, încât le-am încălțat pe loc și am îmbrățișat-o pe doamnă. Iar Gloria a plâns puțin, ceea ce m-a nedumerit, pentru că îmi plăceau foarte mult cizmele. Erau negre cu franjuri roz în partea de sus. Asta s-a întâmplat când eram foarte micuță. E greu să-mi mai amintesc în momentul ăsta.

Oricum, vreau acea pisică uriașă și ciudată. Deoarece este un mesaj de la Gloria. Plus că mi-a trimis și o scrisoare. Încearcă să-mi sugereze că nu va renunța atât de ușor. Vreau să primesc mesajul ei și să-i răspund la rândul meu astfel: *Trebuie să ai mare grijă, pentru că s-ar putea să fii prinsă. Așteaptă să vorbesc cu Rick în perioada de respiro și apoi vom putea face un plan ca să fugim în Canada.*

Sunt furioasă pentru că nu îi pot dezvălui Tatălui meu Adoptiv toate aceste lucruri. Vreau să vorbesc cu el, să-i spun ce simt, dar nu pot, fiindcă el vrea mereu să mă protejeze. Vreau să țip și să mă plâng, și să exclam *La naiba!* Însă nu pot: dacă ar afla ce-i în mintea mea, și-ar da seama că m-am furișat și că am ascultat conversația telefonică, și nu am voie să fac așa ceva. Acum va trebui să fac o mulțime de lucruri pe care nu am voie să le fac. Trebuie să le fac pentru că, probabil, Păpușa mea Bebeluș este abuzată și neglijată așa cum am fost și eu. Trebuie să pun capăt acestei situații.

8.23 SEARA, CU EXACTITATE,
VINERI, 31 DECEMBRIE – AJUNUL ANULUI NOU

Este Ajunul Anului Nou. Bunicuța, bunicul, unchiul Will, mătușa Jillian și unchiul John, și mătușa Megan sunt cu toții aici la Casa Albastră. Și

Rick. Toți poartă pălării caraghioase. Și eu am una. Pălăria mea este ca un cornet de înghețată răsturnat. E roșie și pe ea scrie *Un An Nou Fericit!* cu litere argintii.

La cină am avut toți mâncare chinezească. Unchiul Will a adus două pungi mari precum cele de hârtie de la băcănie, iar înăuntru erau *exact* șase recipiente mari și dreptunghiulare din plastic cu capac și cinci recipiente albe cu mânere mici metalice. Mi-am luat frigărui de pui și de vită, niște coaste mici roșii, un fel de mâncare care semăna cu niște spaghete maronii, niște crab Rangoon și crochete din piept de pui. Apoi Mama mea Adoptivă m-a pus să mănânc niște broccoli și păstăi de mazăre. Nu-mi plac legumele, în general. Iar după toate astea trebuia să fac o pauză, a zis ea. Fiindcă „Nu vrem să se întâmple din nou ce s-a întâmplat în Ajunul Crăciunului, nu-i așa?"

Toate recipientele în care a fost mâncarea și o mulțime de șervețele de rezervă și furculițe din plastic sunt încă pe masă. Tatăl meu Adoptiv se tot uită pe fereastră la fiecare câteva minute. E ca și cum l-ar aștepta pe Moș Crăciun.

— Nu știi că Moș Crăciun a venit deja? îl întreb eu. Acum este Ajunul Anului Nou.

El nu răspunde și înțeleg că se uită după Gloria.

Sunt îmbrăcată în pijama și stau pe podea lângă măsuța de cafea cu mătușile Megan și Jillian și cu Rick. El are o băutură cu multă gheață. Jucăm un joc numit *Yahtzee*. Îmi place, deoarece atunci când arunci zarurile trebuie să te uiți la numerele de pe ele și să le aduni. Jocul are un tabel special cu mai multe rânduri și coloane în care trebuie să-ți treci scorul. Și din când în când trebuie să strigi „Yahtzee!" destul de tare și atunci unul din Părinții mei Adoptivi trebuie să spună „Ssst!"

Pe aleea din fața casei văd lumini, ceea ce înseamnă că e cineva acolo.

Sunt speriată. Dacă este Gloria, ar putea fi prinsă. Dar poate că o are cu ea pe Păpușa mea Bebeluș, așa că sar în picioare să mă uit. Văd o mașină, însă nu îmi dau seama cine este în ea, fiindcă farurile mă orbesc. Îmi feresc repede privirea, închid gura și mi-o acopăr cu mâna pentru ca nimeni să nu vadă ce-i înăuntru.

Apoi o aud pe mătușa Jillian întrebând:

— Ginny, de ce îți acoperi gura?

Iar mătușa Megan spune:

— Brian?

Oricum, stau pe scaunul meu cu gura bine închisă. Îmi întorc privirea de la fereastră și iau mâna de la gură. O văd pe Mama mea Adoptivă ținându-și în mână telefonul mobil și apoi pe Tatăl meu Adoptiv stând din nou la fereastră în timp ce Rick și unchii Will și John și bunicul se află la altă fereastră, iar niște lumini foarte, foarte puternice pătrund de afară în casă. E ca și cum adopția își trimite lumina spre noi, încercând să găurească pereții cu niște raze laser orbitoare.

— Este o mașină, zice unchiul Will.

— Ce culoare are?

— De unde naiba să știu?! Afară e întuneric beznă, iar farurile îmi bat chiar în față.

Unchiul Will se mai uită o dată pe geam.

— Cred că e albă.

Pe urmă cineva bate la ușă.

Tatăl meu Adoptiv deschide. E băiatul cu pizza. Știu asta pentru că are o cutie. Și știu *exact* ce fel de pizza este, deoarece îi simt mirosul.

— Vă pot ajuta cu ceva? întreabă Tatăl meu Adoptiv.

— Am venit pentru a livra o pizza, răspunde curierul.

— Îmi pare rău, noi nu am comandat așa ceva.

— E pentru Ginny, zice băiatul cu pizza. Și e plătită deja.

— Poftim? întreabă Tatăl meu Adoptiv.

— Pizza este pentru cineva pe nume Ginny, explică băiatul.

El scoate din buzunar o bucată de hârtie pe care i-o întinde tatălui meu. Acesta se uită la ea, apoi o mototolește și o pune în buzunar.

— Până și bacșișul este inclus, adaugă curierul, pe urmă băiatul îi dă pizza Tatălui meu Adoptiv și adaugă: Un An Nou Fericit! și pleacă.

Tatăl meu Adoptiv închide ușa. Toți se uită la el. Pizza e cu șuncă și ceapă. E preferata mea. Miroase minunat.

— Poți să mi-o dai, te rog? spun eu.

— Ginny, tatăl tău și cu mine trebuie să stăm de vorbă, intervine Mama mea Adoptivă.

— Nu am nimic împotrivă. O să încep să mănânc pizza în timp ce stați voi de vorbă.

— Nu, îmi zice el.

— De ce nu? întreb eu, deși vocea lui e furioasă.

— Da. De ce nu? se bagă în vorbă Rick, însă nimeni nu-l ascultă.

Ei se privesc.

— Ei bine, chiar nu știu ce naiba putem face, spune ea.

— Este mâncare, zice Tatăl meu Adoptiv. Nu o putem arunca, pur și simplu.

— Dar nici nu o putem accepta.

— Vă întreb din nou, de ce nu? rostește Rick ceva mai tare.

De data asta se uită toți la el.

— Fiindcă Gloria nu are voie să o vadă pe Ginny, îl lămurește Tatăl meu Adoptiv.

Rick își lasă băutura pe masă. Paharul scoate un clinchet răsunător.

— De fapt, ea nu încearcă să o vadă acum, zice el, ci doar să facă ceva drăguț pentru fiica ei. Ce vedeți rău în asta?

— Dacă îi vei da acelei femei un centimetru de… începe Mama mea Adoptivă.

— Atunci ce? întreabă Rick. Ea va încălca un ordin de restricție și va fi arestată? Să fim serioși.

— E absolut imprevizibilă, intervine Tatăl meu Adoptiv.

— Nu e o persoană de încredere, spun eu. Puteți să-mi dați pizza?

— Uite ce, cred că voi, oameni buni, vă faceți prea multe griji în legătură cu anumite lucruri, zice Rick.

— Cred că amicul meu, Rick, aici de față, a băut prea mult, își dă cu părerea bunicul, apoi îl cuprinde pe Rick cu brațul pe după umeri.

Acesta se clatină și îi zâmbește.

— Poate. Poate, zice el. Totuși…

— Rick! exclamă Tatăl meu Adoptiv.

— Nu puteți ține oamenii despărțiți. Într-un final, situația o să vă explodeze în față. Știți și voi, bum!

Mama mea Adoptivă pare gata să țipe. Și atunci, Tatăl meu Adoptiv spune:

— Rick, te rog, lasă-ne pe noi să ne ocupăm de această situație, apoi se întoarce spre Mama mea Adoptivă și adaugă: Răul a fost deja făcut. Pizza e în casă.

— Pot să primesc și eu pizza, vă rog? îi rog eu insistent, fiindcă este regulă să spui *te rog* atunci când ceri ceva.

— Nu acum, Ginny, zice Mama mea Adoptivă.

— Dar are numele meu pe ea, precizez eu și întind arătătorul spre cutie.

Toți se uită în direcția aceea. Pe una din părțile ei laterale se vede clar numele *G-I-N-N-Y* cu litere mari de tipar scrise cu un marker negru.

— Ei, fir-ar să fie! exclamă Tatăl meu Adoptiv și trântește zgomotos cutia de pizza pe masă. Poftim! Mănâncă!

Așa că deschid cutia. Sunt atât de emoționată, încât îmi tremură mâinile. Număr bucățile cu voce tare.

— Una, două, trei, patru…

— Sunt opt bucăți! mă întrerupe Mama mea Adoptivă. Toate cutiile de pizza au întotdeauna *exact* opt bucăți înăuntru! Nu mai este nevoie să le numeri!

Totuși, trebuie să mă asigur de asta, așa că încep să le număr din nou.

— Numără în gând! zice ea, așa că mă conformez.

Știu că pizza este de la Gloria, care se crede, probabil, cea mai deșteaptă fată din lume, pentru că încă încearcă să dărâme zidurile adopției. Îmi transmite din nou că nu va renunța la mine chiar dacă toți spun că nu se va mai întoarce.

„Vă înșelați rău de tot, le spune ea, iar această pizza cu șuncă și ceapă o dovedește”. Oricum, știu că va fi arestată dacă încalcă regulile și mă răpește. Poliția o va prinde și o va duce la închisoare.

Mă uit la Rick. Se sprijină de raftul cu cărți și are din nou paharul în mână. Trebuie să vorbesc cu el despre plecarea în Canada. Dacă Gloria va continua să încerce să treacă de zidul adopției, nu mai pot aștepta perioada de respiro. Trebuie să vorbesc cu el chiar în seara asta.

— Asta nu este o încălcare a ordinului de restricție, nu? îl întreabă Mama mea Adoptivă.

— Nu cred.

— Și ce spui de asta? Nu o putem lăsa să mănânce toată chestia asta. Pizza asta nenorocită are opt felii și deja s-a îmbuibat cu mâncare chinezească.

Nu spun nimic, pentru că am gura plină și, în plus, se pare că mi-o vor lua din față. Încep să mănânc mai repede.

— Ginny, nu te grăbi așa, mă dojenește Tatăl meu Adoptiv. Nu o să-ți ia nimeni mâncarea. Este destul o bucată în seara asta. Mai poți mânca o bucată mâine la micul dejun.

Pizza nu e o mâncare pentru micul dejun, dar nu vreau ca ei să pretindă că nu o pot mânca la micul dejun, așa că îi întreb:

— Și la prânz?

— Și la prânz.

— Și la cină?

— Desigur. Și la cină, răspunde el.

— Și ce naiba ar trebui să facem?! întreabă Mama mea Adoptivă. Să sunăm la poliție și să raportăm o pizza care ne-a fost livrată?

— Este o formă de hărțuire, zice unchiul Will.

— E discutabil totuși, intervine bunicul.

— Pe bună dreptate e discutabil, adaugă Rick. Dacă eram eu în…

— Dar nu ești, îl întrerupe Tatăl meu Adoptiv.

— Așa e! Însă voi fi într-o bună zi. Amândoi ați afirmat asta, nu-i așa? Iar eu o să vă spun ce am de gând să fac atunci când se va întâmpla asta. O să stabilesc anumite zile de vizită.

Mă opresc din mestecat. Nimeni nu mai rostește nimic.

— Chiar așa, adaugă Rick. Niște nenorocite zile de vizită. Încercați să silabisiți acest cuvânt.

— Rick, trebuie să te oprești, spune Tatăl meu Adoptiv. Nu putem vorbi despre aceste lucruri în fața lui Ginny. Dacă nu poți tolera…

— *Să tolerez?* Unde naiba crezi că suntem?! Într-o sală de clasă de la colegiu?

— Încerc doar să-ți explic că Ginny are nevoie de un mediu stabil și lipsit de complicații, iar ceea ce facem acum nu este tocmai…

— Nu-mi place felul în care o tratați! Și nu-mi place nici cum vă purtați cu mine. Știu că v-ați asumat această răspundere, pentru că nu puteați avea un copil al vostru, dar acum aveți unul și sunteți sătui de situația asta până peste cap. Mai mult decât sătui. Și…

— Ginny, e timpul să mergi la culcare, intervine mătușa Megan, apoi întinde mâna spre mine.

După ce o iau de mână, mă duce în hol. Îi ascult pe Rick și pe Părinții mei Adoptivi certându-se, însă sunt cufundată în gânduri. Trebuie să vorbesc cu Rick, însă el pare destul de furios, iar Mama mea Adoptivă țipă la el. Poate că voi reuși totuși să vorbesc la Jocurile Special Olympics. Sper ca Gloria să nu încerce din nou să treacă peste regulile adopției; înainte de asta deja mi-a trimis o pisică uriașă și ciudată, pe urmă o pizza cu șuncă și

ceapă. Dacă nu se oprește, va ajunge în închisoare alături de Crystal cu un C. Și cine va mai avea grijă atunci de Păpușa mea Bebeluș? Oare va trebui să meargă și ea la închisoare?

Strigătele se aud din ce în ce mai tare în living.

— Vă rog, ar putea cineva să-l ducă pe acest ticălos acasă? o aud eu pe Mama mea Adoptivă. Nu mai este bine-venit în casa mea de acum încolo, totuși nu vreau să-l am pe conștiință dacă moare cumva în vreun troian de zăpadă.

Sus o aud pe noua mea surioară începând să plângă.

Îmi trec limba peste buze.

— Cred că am nevoie de…

— Ce anume, ceva de băut? întreabă mătușa Megan. O să mă duc să-ți aduc un pahar cu apă în timp ce te îmbraci.

7.07 SEARA, CU EXACTITATE, MIERCURI, 5 IANUARIE

Mă duc la Jocurile Special Olympics cu Tatăl meu Adoptiv. Afară e frig și întuneric. Când intrăm îl văd pe Rick imediat. Stă de unul singur pe o bancă de pe marginea terenului.

Ne apropiem și se ridică în picioare. Le văd pe Katie MacDougall și pe Brenda Richardson aruncând la coș, dar merg direct la Rick.

— Putem să vorbim, te rog, despre ceva?

— Îmi pare rău, Ginny, am venit aici să-mi iau rămas-bun.

Sunt nedumerită. *Rămas-bun* e ceva ce spui atunci când pleci.

Dacă vezi pe cineva cunoscut, ar trebui să i te adresezi cu *Salut* sau *Hei, ce mai faci?* Nu știu de ce a zis că a venit aici să-și ia rămas-bun. Aștept să-mi explice.

— Trebuie să plec într-o călătorie, să fac un transport important în sud.

— O să conduci un camion?

Rick scoate un oftat și zâmbește.

— Da, o să conduc un camion. Dar voi fi plecat foarte, foarte mult timp. Așa că am vrut să-ți dau ceva.

— E un cadou cu o pisică uriașă și ciudată înăuntru?

Rick pare surprins. Se uită la Tatăl meu Adoptiv și iarăși la mine.

— Nu chiar. Este vorba de asta.

Și atunci îmi dă darul. Nu e învelit în hârtie de ambalaj, ci într-o pungută cu alb și verde pe care scrie *Barnes & Noble.* O iau și o analizez de aproape. O scutur ușor.

Nu se aude niciun zgomot. Nu pot ghici ce este înăuntru, însă știu că trebuie să par entuziasmată, așa că deschid puțin gura și zâmbesc și fac ochii mari ca două cercuri.

— Ce este?

Sunt copii cu dizabilități care bat mingile de pământ și aleargă prin toată sala de sport.

— Va trebui să-l deschizi ca să afli.

Tatăl meu Adoptiv își ferește privirea și se uită în tavan.

Deschid cadoul: este un set de filme *Războiul Stelelor,* adică partea a Patra, a Cincea și a Șasea. Nu știu unde sunt părțile Unu, Doi și Trei și încerc să-l întreb dacă o să mi le dea și pe acestea.

— M-am gândit că ar trebui să ai setul complet.

Vreau să-i spun că, de fapt, nu am primele trei filme, dar el continuă să vorbească.

— Ginny, trebuie să plec. Poți să-mi trimiți totuși e-mailuri. O să răspund la toate. Îți promit.

Apoi întinde mâna ca să o strângă pe a mea, iar eu mă uit în jos și răspund atingerii lui. Ar vrea să mă îmbrățișeze; nu mă feresc, însă nici nu-l îmbrățișez.

Fiindcă asta ar însemna că-mi iau rămas-bun de la el. Rick îmi dă drumul și se retrage.

— La naiba, e foarte greu! încheie el.

Își șterge ochii. Îl salută din cap pe Tatăl meu Adoptiv, pe urmă se întoarce cu spatele la noi și iese din sala de sport.

După plecarea lui, mă uit la locul în care a stat cu doar șapte secunde în urmă.

Vreau să-l văd din nou acolo, dar știu că nu se mai întoarce, va pleca într-o călătorie în sud pentru a conduce un camion.

Vreau să-l întreb despre perioada de respiro. Dacă va mai veni să mă aștepte la școală în 7 ianuarie ca să mă ducă la el acasă.

— Tată? rostesc eu atât de încet, încât aproape că nu-l aud.

— Poftim? întreabă Tatăl meu Adoptiv.

Însă nu vorbesc cu el, ci cu singura persoană care ar putea să mă ducă de cealaltă parte a adopției. De cealaltă parte a semnului egal. Dar persoana asta tocmai a plecat.

Și mă cuprinde tristețea.

11.33 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE, VINERI, 7 IANUARIE

Autobuzul nu a venit să mă ia de acasă la *aproximativ* 6.45, pentru că astăzi școala este închisă. A avut loc o furtună de zăpadă, iar cursurile au fost anulate, ceea ce înseamnă că nimeni nu mai merge la școală, nici măcar directoarea. Nu știu dacă mai sună clopoțelul atunci când nu au loc cursuri. Nu-mi place când nu se face școală. Nici lipsa de organizare a timpului. Așa numește Patricia lipsa soneriilor și a orarelor școlare.

Vreau să ies afară să mă joc în zăpadă, dar Tatăl meu Adoptiv încă nu mă poate lua cu el; trebuie să termine curățenia, deoarece Mama mea Adoptivă e sus cu noua mea surioară. El este cel care face curățenie în ultima vreme, fiindcă ea va sta sus toată ziua. E ca și cum ar locui acolo.

Încerc să aleg un film. Am voie să văd doar unul pe zi. M-aș uita la filme tot timpul, dacă nimeni nu mi-ar spune să nu o fac. Tatăl meu Adoptiv vrea să socializez mai mult, să vorbesc cu colegii ca să mă pot atașa, chiar dacă singura persoană cu care pot crea o legătură este el. Patrice zice că încă am probleme în privința atașamentului.

Însă acum am o problemă cu alegerea unui film. Mi-e greu, pentru că am atât de multe.

Luni am văzut *Baby: Secret of the Lost Legend* (*Baby: secretul legendei pierdute*). Marți am vizionat *The Princess Bride* (*File de poveste*). Miercuri m-am uitat la *Madagascar.* Joi am văzut *Finding Nemo* (*În căutarea lui Nemo*).

Îmi aduc aminte că Rick a plecat și nu vine să mă aștepte astăzi de la școală. Chiar dacă aș avea ore, tot nu ar fi acolo. Tatăl meu Adoptiv m-a ajutat să înțeleg, a spus că momentan nu avem niciun plan pentru a reprograma perioada de respiro. Ceea ce înseamnă că nu voi pleca în Canada în acest weekend, iar Păpușa mea Bebeluș e absolut singură cu Gloria. Sunt prea multe lucruri la care trebuie să mă gândesc în același timp. Îmi vine să țip. Dar știu că cineva mă va auzi. Așa că îmi mușc

degetele. Apoi îmi ridic păturica de pe pat și mi-o apropii de față. Mintea mea are nevoie de odihnă, mă întorc repede și pun mâna pe primul DVD pe care-l văd. *Star Wars: Episode VI – Return of the Jedi* (*Războiul stelelor: Episodul VI – întoarcerea lui Jedi).* Era pe măsuța mea de toaletă, chiar lângă carnețelul meu cu Snoopy și calendarul de buzunar cu Michael Jackson.

Țin în mână DVD-ul și închid ochii. Îmi amintesc că Samantha și Bill din fosta mea familie aveau filmul ăsta, însă acum nu mai sunt la ei acasă.

Când eram acolo aveam o surioară pe nume Morgan, care mă împungea și mă ciupea mai tot timpul atunci când nu se uita nimeni la noi, așa că am făcut caca pe covorul ei și am scris: *Te rog să nu mă mai lovești, Morgan* pe peretele din camera sa și am pus restul în aeroterma ei.

Era foarte neplăcut să locuiesc cu Morgan. Am stat acolo trei luni înainte să se întâmple asta. Apoi au venit polițiștii și m-au luat.

Mă așez pe pat și deschid carcasa DVD-ului *Întoarcerea lui Jedi.* O bucățică de hârtie cade pe pat. Marginile ei sunt rupte și are trei linii albastre pe ea, iar asta înseamnă că provine dintr-o agendă. O ridic și examinez cu atenție bucata de hârtie. Nu este nimic pe ea. O întorc pe cealaltă parte și văd niște cifre.

E un număr de telefon.

Numărul este 555-730-9952 și dedesubt este litera G. Mă uit bine le el. Îl apropii de ochi. Apoi înțeleg. Țin în mână numărul de telefon al Gloriei. Ceea ce înseamnă că Rick încă mă ajută, cu toate că nu am apucat să vorbim despre plecarea în Canada. Așadar, o pot suna și eu pe Gloria. Îi pot spune că planul ei secret e foarte bun și că putem merge la Québec, unde este destul de ușor să dispari cum zicea Crystal cu un C. Gloria trebuie doar să trimită pe altcineva să mă ia cu mașina și să aibă grijă să nu fie prinsă, deoarece asta ar strica totul. Și trebuie să-i zic să înceteze cu darurile, să se abțină încă puțin și să nu o lovească pe Păpușa mea Bebeluș. Nu am nevoie decât de un telefon și de un loc liniștit ca să-i pot spune toate astea.

555-730-9952.

Memorez numărul de telefon.

Pun bucata de hârtie în gură, o mestec și înghit. Prin urmare, nimeni nu o va mai găsi. Dacă îmi țin gura închisă, nimeni nu va ști că numărul este în mintea mea sau că Rick m-a ajutat. El este cel mai bun tată pe care l-am avut vreodată.

9.08 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE, SÂMBĂTĂ, 8 IANUARIE

Când mă trezesc la nouă dimineața, mă ridic și închid alarma ceasului, apoi casc la fel ca Chewbacca[12]. Vreau să scriu o listă cu tot ce am de făcut. Voi trece și *De găsit un loc în care să îi pot telefona Gloriei,* dar mă gândesc mai bine și decid că ar fi o idee proastă să scriu așa ceva pe hârtie. Plus că nu am încă un telefon. Mă dau jos din pat, îmi pun ochelarii, pe urmă ies pe hol și mă duc la baie. După aceea merg în sufragerie, iau pastila și mă așez să-mi beau laptele. Mă uit bine la paharul meu și văd că nu sunt struguri lângă el.

— Nu sunt deloc struguri pe masă, rostesc eu cu voce tare.

— Ginny, strugurii trebuie să mai aștepte, strigă Mama mea Adoptivă din altă cameră.

Aștept *exact* nouă secunde, însă tot nu-mi aduce nimeni strugurii.

— Ieri erau struguri pe masă. Întotdeauna sunt. Trebuie să mănânc struguri în fiecare zi ca să am un regim echilibrat.

Dar ea nu-mi răspunde. Așa că ridic privirea de la locul în care ar trebui să se afle strugurii mei ca să văd unde este Mama mea Adoptivă. Stă în living în genunchi în fața Tatălui meu Adoptiv, care e întins pe jos. Ea îi apasă pieptul și îi suflă aer în gură. Verifică dacă îi bate inima. Apoi îi apasă pieptul iar și iar, și îi suflă mai mult aer în gură, și se trage de păr, și apasă, apasă. Noua mea surioară stă lângă canapea în premergătorul ei pentru bebeluși și molfăie urechea iepurașului ei din pluș.

— *Aproximativ,* când îmi voi primi strugurii?

Mama mea Adoptivă tot nu-mi răspunde. Își ridică telefonul mobil, care îi cade, dar îl ridică din nou și apasă niște taste. Pe urmă se ridică în picioare.

— Ginny, bunica și bunicul sunt pe drum spre noi. O să aibă ei grijă de tine. O ambulanță vine imediat să-l ducă la spital pe tatăl tău.

— O să-mi dea bunicuța strugurii?

Ea se întoarce, o ia în brațe pe Micuța Wendy și o strânge la piept.

— Trebuie să o duc pe sora ta în pătuț. Rămâi acolo la masă. Bine, Ginny? zice ea, apoi se duce sus.

Acum este 9.09. Sunt tot aici, pentru că nu mi-am primit încă strugurii. Nu am nouă boabe, nici măcar paisprezece. Ci zero struguri. Noua mea

surioară este prea micuță ca să-mi aducă, iar Tatăl meu Adoptiv nu se ridică; stă întins în același loc pe podea fără să se miște.

Încep să-mi rod unghiile. Cât de mult va trebui să aștept? Știu unde sunt strugurii, însă nu am voie să deschid frigiderul fără să le cer permisiunea. A fost altceva atunci când am luat laptele din frigider în seara Concertului de Ziua Recoltei, deoarece aveam nevoie de el pentru Păpușa mea Bebeluș. Nu-mi place să încalc reguli sau să spun minciuni. Pot să fac asta doar atunci când încerc să am grijă de Păpușa mea Bebeluș, dacă nu am altă soluție.

— Grozav, mi-aș dori din toată inima să mă ajute cineva.

Nimeni nu răspunde.

Îmi întind gâtul și strig în așa fel încât să-i văd fața Tatălui meu Adoptiv. Ochii lui sunt închiși și presupun că nici nu aude.

— O să stau aici și o să aștept, îi spun eu.

Se văd niște lumini care pâlpâie pe aleea din fața casei, dar nu sunt la fel ca luminile unei mașini de poliție. Observ o ambulanță parcată acolo. Doi bărbați aleargă spre ușă. Mama mea Adoptivă vine în living fără Micuța Wendy. Nu îmi spune nimic, doar aleargă spre ușă și o deschide, iar doi bărbați intră în casă. Au niște genți negre cu mânere și îngenunchează în fața Tatălui meu Adoptiv, și nu-l mai pot vedea deloc. Zăresc doar spatele celor doi bărbați și apoi pe bunicul stând în fața mea.

— Ginny, mergi în camera ta și îmbracă-te. O să-ți pregătim micul dejun după aceea. Mama și tatăl tău trebuie să meargă la spital pentru o vreme.

Mă ridic, îmi împing scaunul sub masă, apoi mă duc în camera mea. După ce mă îmbrac, mă așez din nou pe scaunul meu. Ieri nu mi-a spus nimeni că bunica și bunicul vor veni în vizită la noi. Sunt surprinsă și nedumerită.

Bunicuța vine în sufragerie ținând-o în brațe pe noua mea surioară. I-o dă bunicului și el o duce în living. Cu ea în brațe, se așază pe canapea și începe să se uite într-o carte. Pe urmă bunicuța vine din bucătărie cu o rolă de prosoape din hârtie.

— Vreau să curăț zăpada de pe covor.

Văd zăpada.

— De unde provine?

— De pe cizmele paramedicilor. Ginny, totul va fi în regulă. Vom face tot ce faci tu, de obicei, dimineața și vom aștepta telefonul mamei tale.

— Unde e?

Fiindcă nu o văd. Nu-l văd nici pe Tatăl meu Adoptiv.

— Este cu ambulanța în drum spre spital împreună cu tatăl tău.

Mă uit spre podea.

El nu este acolo unde era.

— Pot să-mi primesc boabele de struguri? Trebuie să am *exact* nouă.

Dacă aș avea strugurii, va fi ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, *exact* așa cum era înainte.

4.08 CU EXACTITATE, LUNI, 10 IANUARIE

— Ai vrea să mă îmbrățișezi? întreabă Patrice.

— Nu, răspund eu.

— Haide să ne așezăm, atunci.

Mă așez pe scaunul în formă de floare și mă uit în jur. Mă întreb unde aș putea să găsesc un telefon ca să o sun pe Gloria. Adulții își țin tot timpul telefoanele la îndemână, așa că e foarte greu să împrumuți unul, fără să-l ceri. Plus că la școală copiii nu au voie să vină cu telefoanele mobile. Dar copiii mai au uneori telefoane în dulapurile sau în ghiozdanele lor. Poate că școala este cel mai bun loc în care aș putea găsi unul.

— A fost frumos din partea bunicuței tale că te-a adus aici. Ce bine că ai tăi locuiesc atât de aproape.

Rămân tăcută.

— Îți place să stai cu ei?

— Nu.

— Ginny, tatăl tău va fi spitalizat cel puțin o săptămână. Știi de ce?

— A suferit un atac de cord.

— Da. A avut tensiune foarte mare ani la rând, însă a trecut prin multe în ultima vreme, cu toate întâmplările de acasă, și a fost stresat. Doctorii au zis că are nevoie de un alt stil de viață. Nu e vina ta. Trebuie doar ca lucrurile să se simplifice pentru el. Ar fi fost grozav dacă ai fi putut locui cu Rick, dar lucrurile nu au mers așa cum și-au propus toți. Cu toate astea, mă bucur că a decis să țină legătura cu tine prin e-mailuri. Îmi pare rău că nu a ieșit așa cum trebuie. Rick și Părinții tăi Adoptivi nu s-au înțeles, pur și simplu. Ai fi primit o educație prea… permisivă față de cum ar trebui, însă

există un loc special în Connecticut de care Părinții tăi Adoptivi sunt foarte interesați. Aș vrea să vezi și tu despre ce este vorba.

Patrice scoate câteva hârtii cu niște poze. Văd o clădire din cărămidă, căsuțe albe pe malul unui lac și mai multe fetițe adunate într-un grup mare. Toate poartă niște tricouri roz și zâmbesc.

Patrice pune hârtiile în mâna mea.

— Am să merg în acest loc?

— Încă nu suntem siguri. Dar părinții tăi vor merge acolo atunci când tatăl tău se va întoarce acasă. Le-ar plăcea să mergi să vezi și tu acest loc.

Să mergi să vezi este mai mult o expresie. Asta înseamnă să mă duc, efectiv, acolo.

— Și când vom merge acolo?

— Probabil la o săptămână după ce tatăl tău se va întoarce acasă. A fost un infarct minor, iar doctorii se așteaptă la o recuperare rapidă. Va fi acasă în aproximativ o săptămână.

— La o săptămână după ce se întoarce acasă, repet eu.

Asta înseamnă timp din belșug pentru a găsi un telefon mobil și un loc liniștit din care să o sun pe Gloria.

— Știi, mama ta mi-a trimis scrisoarea pe care i-ai scris-o ieri lui Rick. Se pare că încă îi spui lui Krystal cu un K Păpușa ta Bebeluș.

O aud pe Patrice, însă nu sunt atentă.

— E treaba mea să am mare grijă de ea.

— Da, știu. Dumnezeule, a trecut mult timp de când puteai să te ocupi de acest lucru. Cât a trecut?

— Cinci ani.

— Așa e. Îmi amintesc. S-au întâmplat multe de atunci. Știi câți centimetri ai crescut în înălțime?

Nu știu și clatin din cap că nu.

— 26 de centimetri. Asta înseamnă aproape treizeci! Mă întreb cât de mult a crescut Păpușa ta Bebeluș. La urma urmei, Micuța Wendy este acum ceva mai mare decât era atunci când au adus-o acasă de la spital. Avea 56 de centimetri, iar mama ta mi-a spus că în prezent are deja 61 de centimetri.

— Păpușa mea Bebeluș e foarte mică.

— Desigur. Dar va fi întotdeauna atât de mică?

Încep să mă cufund iarăși în gânduri. Patrice se uită la mine. Ochii mei o privesc, însă nu o văd în realitate. Mă gândesc la Păpușa mea Bebeluș

înfășurată în păturica mea. Îi văd ochișorii și năsucul. Râde când mă aplec spre ea și își flutură mânuța în sus și în jos. Atât de bucuroasă! Atât de bucuroasă!

— Da, răspund eu. Întotdeauna.

6.32 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE, MARȚI, 11 IANUARIE

Stăm în bucătărie și ne uităm una la alta. Pe bufet în spatele ei este o pungă albă din plastic. Nu știu ce este în ea.

— Trebuie să petrec mult timp la spital, spune Mama mea Adoptivă, dar cel mai mult voi sta acolo ziua, când ești la școală. Bunicuța și bunicul vor veni aici foarte des ca să te ajute. Vreau ca tu să…

Se oprește și inspiră adânc, iar gura îi devine o linie dreaptă.

— Vreau doar ca tu să reușești să treci peste asta. Fără vreun incident.

— Ce este un incident?

— Este ceva ce faci pe neașteptate, ceva care cauzează probleme. Știi tu, ca… dar se oprește în mijlocul propoziției. De fapt, dacă nu te superi, nu vreau să-ți dau niciun exemplu, ca să nu-ți încolțească în minte alte idei strălucite.

Nu am idee ce înseamnă idei strălucite, însă cred că este mai mult o expresie.

— Știu că ai petrecut mult timp cu tatăl tău în ultima vreme, că te-ai obișnuit cu el. Și asta e grozav. Chiar este. Dar trebuie să ai răbdare cu mine, Ginny. Eu sunt cea care trebuie să aibă grijă de tine acum. Oricum, măcar o vreme.

— Până când se întoarce el?

Privește într-o parte și apoi se uită din nou la mine.

— Așa e. Până se întoarce el. După aceea vom vedea. Patrice o să ne ajute să trecem cu bine peste asta. Haide să nu uităm de reguli în această săptămână, bine?

Dau din cap că da.

— Cea mai importantă regulă e cea pe care o cunoști deja. Ți-o amintești?

— *Orice s-ar întâmpla, nu am niciun motiv să o ating pe Micuța Wendy.*

— Perfect. Bine. Acum, următoarea regulă este să faci în fiecare zi o listă pe care să o respecți întocmai. Fiindcă e foarte important să ne ocupăm timpul cu ceva, nu-i așa?

Dau din cap că da.

— Bine. După ce faci lista, să mi-o arăți. Voi adăuga câteva sarcini în plus pentru tine. Sunt foarte multe de făcut, acum că tatăl tău nu mai este aici ca să se ocupe de toate. Sarcinile sunt, de fapt, treburi casnice cum ar fi aruncarea coșului de gunoi sau strânsul mesei. Poate voi avea nevoie să mă ajuți să duc în casă alimentele când vin de la cumpărături. Sau ca să curăț mașina de zăpadă atunci când va ninge. Nimic prea greu sau prea complicat, înțelegi?

— Da.

— Grozav. Iar următoarea regulă este: *Atunci când Micuța Wendy plânge și ți se pare că nu poți suporta, trebuie să ieși afară și să faci o plimbare*. Îți vei pune căciula și cizmele.

— Și paltonul.

— Și paltonul. Și mănușile, desigur. Esențial este să ieși la aer curat atunci când Wendy începe să plângă. Nu pot suporta să știu că te furișezi sau că începi să urli în camera ta cum faci de obicei, ori să ieși pe fereastră. Lucrurile astea sunt prea mult pentru mine, bine? Deci, dacă o vei auzi pe Wendy plângând și afară va fi încă lumină, ar trebui să ieși până când se va opri din plâns. Iar dacă asta se va întâmpla în toiul nopții…

Se întoarce și își scoate ceva din geantă. E alb, are butoane și arată ca un radio.

— Iar dacă se întâmplă în toiul nopții, vei avea asta la tine, așa că e de ajuns să-i dai volumul la maximum. E un aparat care emite un zgomot de fond. Patrice mi l-a recomandat. Imită sunetul ploii sau al valurilor mării și astfel nu mai auzi ce se întâmplă în afara camerei tale. Sunt sigură că îți vei da seama cum să-l folosești.

Pune aparatul pe bufet, lângă mine. Îl iau.

— De asemenea, aparatul te va ajuta să dormi în timpul nopții. E foarte liniștitor. Și o altă regulă este *să nu ascunzi mâncarea.* Ai mâncare din plin aici la Casa Albastră, deci nu este nevoie să depozitezi alimente ori să le ascunzi în sertare sau în dulapul tău. Așa e?

— Așa e.

— Și ultima regulă este: *Dacă știi că sunt în camera de sus, trebuie să rămâi jos.* Wendy trebuie să mănânce la aproximativ trei ore, așa că trebuie să urc des să o hrănesc. Atunci când mă duc sus, va trebui să te comporți ca o fată mare și să ai grijă de tine, bine?
— Bine.
Ea înghite în sec.
— Și mai vreau să-ți spun că-mi pare foarte rău că te-am lovit atunci când ai intrat în cameră peste noi, am crezut că voiai să-mi iei copilul din brațe. Sunt destul de posesivă când este vorba de Micuța Wendy. Așa devin mamele când este vorba de primul lor copil. Ea e atât de mică! Trebuie să o protejez mereu.
Asta nu e deloc adevărat.
— Maura, Micuța Wendy nu e primul tău copil.
Ea își pune mâna pe buze.
— Ce ai spus?
— Eu sunt primul tău copil.
— Desigur. Tu ești… dar mi-ai zis cumva *Maura*?
Încuviințez din cap.
— De ce? Nu te-ai adresat nimănui pe numele mic de când ai venit să locuiești aici.
Nu știu de ce am făcut asta. Numele mi-a venit, pur și simplu, pe buze, așa că nu mai spun nimic.
Ochii ei par umezi.
— Ți-a zis cineva să nu-mi mai spui *Mamă*?
Clatin din cap că nu.
— Asta nu e o Casă Adoptivă.
Îmi pun repede mâinile peste gură. Vreau să-mi retrag cuvintele, pentru că Maura ar putea să-mi descopere planul secret. Nu vreau să afle că știu numărul de telefon al Gloriei și că o voi suna să o anunț că a venit vremea să plecăm în Canada. Trebuie doar să fac rost de un telefon. Am căutat la școală, dar nu am găsit niciunul.
— Aa! exclamă ea. Se pare că ai început să pui lucrurile cap la cap. Deci secretul a fost dezvăluit. S-ar putea să-mi fie teribil de greu să mă obișnuiesc cu ideea. Adică, să vorbesc despre asta. La urma urmei… Oricum, știu că Patrice ți-a arătat pozele de la Saint Genevieve, deci

presupun că este în regulă. Vrei să vorbim despre asta? Mai avem timp chiar dacă trebuie să prinzi autobuzul.

Se uită la ceasul de lângă aragaz.

Nu înțeleg. Mă concentrez cât pot.

— Ginny?

— Poftim? întreb eu, pe urmă îmi acopăr din nou gura cu mâinile.

Maura schițează un zâmbet.

— E în regulă. O să am grijă să le spun tuturor că ne vei striga pe numele mic de acum înainte. Asta mă întristează, să știi. Mai mult decât aș fi crezut. O vreme ne-am simțit bine împreună, atunci când eram doar noi trei. Însă pari destul de încântată de situația asta. Chiar ești?

Îmi las mâinile pe lângă corp.

— Nu sunt chiar atât de încântată.

— Oh! Ei bine, e de înțeles. Nu trebuie să discutăm astăzi despre toate. Este de ajuns că avem o înțelegere. Ne putem ocupa de asta altă dată. Pentru moment să ne concentrăm asupra sarcinilor urgente, ca să putem trece cu bine de această săptămână.

8.58 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE, MIERCURI, 12 IANUARIE

Uneori, domnișoara Carol îl mai ajută și pe Larry. Ca în momentul ăsta. Suntem într-un laborator la ora de Științe. El trebuie să aprindă un arzător Bunsen cu un instrument metalic numit aprinzător, care are în componență cremene și oțel. Noi trebuie să vedem ce culoare capătă anumite preparate chimice dintr-o mulțime de eprubete atunci când Larry le pune deasupra flăcării.

Domnul Crew, profesorul nostru de Științe, a spus că trebuie să înregistrăm datele, ceea ce înseamnă să notăm pe caiete culorile și să observăm cât durează până când fiecare începe să se transforme. În acest moment, toate sunt albe.

Domnul Crew face grupele pentru experiment. M-a pus în aceeași grupă cu Larry și cu Michelle Whipple, însă ea a întrebat dacă nu poate fi mutată în altă grupă, fiindcă am atacat-o în urmă cu ceva vreme, dar domnul Crew i-a zis că trebuie să învețe să meargă mai departe.

— Lasă-ți ortezele aici, îi spune domnișoara Carol lui Larry și îi arată aeroterma de lângă perete. Apoi te poți sprijini de tejghea ca să aprinzi

flacăra. Voi deschide eu gazul pentru tine.

Michelle Whipple are sarcina de a nota datele. Are o plăcuță de scris și un creion și se uită cu atenție la Larry.

O urmăresc.

Am carnețelul meu Snoopy în mâna stângă și creionul cu Snoopy în cea dreaptă. Plus că port hanoracul meu roșu cu buzunar în față. Este perfect pentru ziua de azi.

— Să-i dăm drumul, zice domnișoara Carol.

Dă drumul la gaz, iar Larry începe să apese aprinzătorul, care scoate un pârâit prelung.

Michele Whipple se uită la ceas și notează ora. Fac un pas în spate și îmi scap creionul Snoopy în ghiozdanul ei. Mă aplec să-l iau. Bâjbâi și apuc ceva plat cu o formă dreptunghiulară. Îmi pun obiectul în buzunar și mă ridic din nou.

— Bine lucrat, îi spune domnișoara Carol lui Larry.

El începe să cânte despre vibrații bune. Capul lui se mișcă înainte și înapoi ca un pui și cântă din ce în ce mai tare. Îmi face cu ochiul, apoi îi închide și continuă să cânte.

— Ai grijă cum umbli cu eprubeta aceea, Larry, îl atenționează domnișoara Carol. Și ține ochii deschiși.

Mă duc în spatele lui Michelle Whipple și mă uit pe furiș în buzunar. Obiectul plat și dreptunghiular este o ciocolată.

În mintea mea exclam *La naiba!* Mă aplec să mai fac o încercare, îmi bag din nou mâna în ghiozdan. Pipăi cu degetele creionul Snoopy.

— Ginny? o aud eu pe Michelle Whipple.

Mă ridic imediat.

— Mi-am scăpat creionul.

Și îl ridic ca să i-l arăt.

Michelle Whipple se apleacă și mă privește încruntată. Ghiozdanul e între noi. Trage fermoarul rucsacului și îmi spune:

— Data viitoare anunță-mă și pe mine și am să ți-l dau.

Terminăm experimentul. Când sună de ieșire, mă duc la dulapul meu ca să-mi iau flautul pentru repetițiile cu formația. Îmi iau partiturile și sticla cu apă. Apoi mă îndrept spre sala de muzică, unde mă așez pe scaunul meu și încep să mănânc ciocolata. Îi voi da și lui Larry când va ajunge aici.

3.02 DUPĂ-AMIAZA, CU EXACTITATE, JOI, 13 IANUARIE

Ochii Maurei sunt subțiri ca niște tăieturi când se apleacă spre mine.

— Știu deja ce s-a întâmplat. Te întreb doar pentru că vreau să văd dacă mă vei minți sau nu. Spune-mi, ai furat ciocolata cuiva ieri la școală?

Nu-mi place când oamenii se apropie atât de mult de fața mea. Nici să simt respirația cuiva pe buzele și pe nasul meu. Îmi amintesc ce a spus Patrice despre oamenii care țipă la mine. Întorc capul și închid ochii. Nu mă mișc deloc.

— Da, răspund eu și deschid un ochi.

Maura se trage înapoi. Ochii ei sunt din nou normali. Respir ușurată.

— Bine, a fost cel mai inteligent lucru pe care puteai să-l spui. Dar ți-am zis ieri fără alte incidente *și* acesta e un incident. Unul grav, Ginny. Noi, cei din această familie, nu furăm.

Vreau să adaug ceva, însă mă răzgândesc.

— Bunicuța vine chiar acum ca să aibă grijă de Wendy. Noi două vom merge la magazin.

— De ce?

— Vei cumpăra o ciocolată nouă pentru Michelle. Din banii tăi.

— De ce trebuie să-mi cheltuiesc banii?

— Fiindcă ai furat. Atunci când furi ceva, trebuie să înapoiezi acel lucru sau să-l înlocuiești. Acum, du-te să te pregătești, pentru că plecăm.

Scoate un oftat prelung și lovește cu mâna blatul bufetului. Sar brusc de pe scaun.

— De ce trebuie să faci asemenea lucruri? Nu poți să te controlezi deloc? Nu știi să deosebești binele de rău? Te-am învățat să te comporți așa cum trebuie și să-i respecți pe ceilalți, cum să… Dar, Ginny, nu am timp pentru prostiile tale! Nici să vorbesc la telefon cu tot felul de consilieri de orientare sau cu părinți furioși. Am un copil mic de care trebuie să am grijă și un soț în spital. Și tu faci așa ceva?

Micuța Wendy încă doarme când ajunge bunicuța la noi acasă, îmi pun fularul, mănușile, căciula și paltonul. Apoi ne urcăm în mașină și plecăm. Maura îmi dă banii mei. Îi păstrează într-o cutie pe care o ține în dulapul din dormitorul ei. Nu mă lasă să țin banii în camera mea, deoarece ei cred că o să-i iau la școală, unde aș putea să-i pierd.

Sau că o să mi-i ia cineva.

La magazin ne uităm la raftul cu dulciuri. Găsesc o ciocolată care arată la fel precum aceea pe care am mâncat-o. Costă nouăzeci și opt de cenți. Mi-ar plăcea să o mănânc, așa că o întreb pe Maura dacă nu pot cumpăra două – una pentru mine și una pentru Michelle Whipple iar ea răspunde că nu, fiindcă asta ar anula pedeapsa. Apoi o întreb dacă nu o pot împărți cu ea și refuză din nou. Iau ciocolata și mergem împreună la casă. Nu vreau să o pun pe tejghea, ci să o păstrez ca să o mănânc.

Va fi delicioasă.

— Ginny, e timpul să pui ciocolata pe tejghea, mă atenționează Maura uitându-se la mine.

O ascult și mă conformez.

Doamna de la casă o ridică și o scanează cu o lumină roșie.

— Nouăzeci și opt de cenți, zice casiera.

Scot din buzunar o bancnotă de douăzeci de dolari și spun „Poftim”, pe urmă o arunc pe tejghea.

— Ginny, nu așa dăm ceva unei persoane, mă dojenește Maura, după aceea îi zice doamnei: Îmi cer scuze, Ginny a mea e *specială.*

Doamna de la casă dă din cap și schițează un zâmbet.

— E adoptată, îi explică Maura.

— Adevărat? întreabă doamna. De când locuiește cu dumneavoastră?

— De vreo doi ani.

— Uau! exclamă femeia. Am un văr care tocmai a adoptat un bebeluș din Coreea. Adopția este un lucru atât de frumos. E cel mai generos gest pe care-l poate face o persoană. Iar dumneavoastră ați adoptat o adolescentă! Nu cred că cineva ar putea rezista tentației de a adopta un bebeluș. O persoană trebuie să fie cu adevărat dezinteresată ca să adopte o adolescentă. Și pe deasupra una *specială.*

Apoi doamna se uită la mine.

— Mama ta e cu adevărat grozavă. Așa îi spui? Mamă?

Maura mă privește încruntată.

— Nu, răspund eu.

Pe urmă iau banii. Apuc bancnota de un colț și o ridic. O întind spre ea.

— Poftim, rostesc eu din nou.

Doamna o ia și o pune în sertarul casei de marcat. Îmi dă o bancnotă de zece dolari, una de cinci dolari, plus patru bancnote de câte un dolar și doi

penny.

— Serios?

— E ceva în neregulă? se arată mirată doamna.

— Ce e, Ginny? întreabă Maura.

— Femeia asta mi-a dat o bancnotă de zece dolari și una de cinci dolari, și apoi patru bancnote de un dolar și doi penny.

— E restul tău, mă lămurește Maura. Pune-l în buzunar ca să putem merge acasă.

O ascult, fac ce îmi spune, pe urmă ne întoarcem la mașină. Acum am mai mulți bani decât înainte. Gloria va fi încântată. Probabil ea nu a știut niciodată cum să facă bani cumpărând lucruri. Noul meu truc ne va ajuta să facem rost de bani când vom pleca în Canada. Ei îi este întotdeauna greu să facă rost de bani. De aceea îi plăcea atât de mult tot ce era gratis. Atunci când locuiam în Mașina Verde, înainte ca Păpușa mea Bebeluș să vină pe lume, obișnuiam să mergem la băcănie când era ora mesei. De la brutărie primeam mostre gratuite de prăjituri.

Și felii de carne de la magazinul de delicatese. Șunca afumată de Virginia era preferata mea. „Aș putea primi încă o bucată din șunca aceea de Virginia? obișnuia Gloria să spună. Fiica mea e cam mofturoasă la mâncare. Vreau să văd dacă-i place”.

Dar, după o vreme, cei de la băcănie nu ne-au mai dat mostre gratuite. Un bărbat într-un halat albastru a ieșit din spatele unei uși și i-a cerut Gloriei să meargă în altă parte la cumpărături, iar ea și-a ieșit din minți și a început să țipe la el, după aceea a ieșit în mare viteză cu mașina din parcare.

„Va trebui să ne mărim raza de acțiune”, mi-a zis ea după incident.

— Ginny?

Revin la realitate. Constat că nu sunt în Mașina Verde.

— Poftim?

— Înțelegi că nu este bine să iei lucruri care nu-ți aparțin?

Încuviințez din cap, deși știu că uneori ești nevoit să faci asta.

— Avem de mâncare din belșug la Casa Albastră și nu trebuie să mai cauți sau să o ascunzi. Dacă vrei să-ți iei o gustare în plus la școală, trebuie doar să-mi spui. Nu mai putem avea alte incidente. Deja e prea mult. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles.

3.12 DUPĂ-AMIAZA, CU EXACTITATE, VINERI, 14 IANUARIE

Obișnuiam să joc *Fâl, fâl, fâl, Cort!* cu Păpușa mea Bebeluș. Era un joc ușor. Ții cu ambele mâini marginea unui tricou și îl fluturi de trei ori ca să adie în fața bebelușului, apoi îl lași peste capul lui și continui să-l ții în așa fel încât tricoul să formeze un cort și amândoi să fiți înăuntru. Iar bebelușul începe să râdă. Așa că începi jocul din nou.

Dar nu trebuie să folosesc un tricou, pentru că Micuța Wendy are o familie și lucruri frumoase. O mamă și un tată care au mare grijă de ea. Chiar și un pat numai al ei.

Joc *Fâl, fâl, fâl, Cort!* cu Micuța Wendy chiar acum. Folosim o bavețică albă.

Maura e pe canapea. Doarme. S-a așezat lângă Micuța Wendy în timp ce îmi făceam temele la masa din bucătărie și, la un moment dat, ochii ei s-au închis. Micuța Wendy era lângă ea în premergătorul pentru bebeluși. Începea să se plictisească, așa că am luat bavețica albă de pe masă și am început să joc cu ea.

Micuța Wendy râde și râde. Îngenunchez în fața ei. Are o expresie mirată atunci când fac în așa fel încât gura și ochii mei să se transforme în niște cercuri. Ea își agită brațele în timp ce pânza îi flutură în față, iar de câte ori spun *Cort*! izbucnește într-un hohot de râs. Atunci, ea se uită în ochii mei.

Joc *Fâl, Fâl, Fâl, Cort!* de nouă ori cu Micuța Wendy. Am grijă să nu o ating, pentru că îmi amintesc cea mai importantă regulă. Ea râde, și râde, și râde. Mă uit la Maura. Încă doarme. Apoi când privesc din nou la Micuța Wendy, Maura își mișcă brațele. Se întinde. Ochii ei se deschid.

Pun pânza albă în poală și aștept.

Ea nu se mișcă.

— Care e cea mai importantă regulă? întreabă ea.

— *Nu o voi atinge pe Micuța Wendy, orice s-ar întâmpla,* răspund eu.

Ea se ridică. Se uită la ceas.

— Ai atins-o?

Clatin din cap că nu.

— Atunci, ce faci cu bavețica aia?

— Joc *Fâl, Fâl, Fâl, Cort!*

— Ce-i asta?

— Un joc pe care obișnuiam să-l joc cu Păpușa mea Bebeluș. Trebuie să fluturi pânza.

Maura se ridică.

— Lasă-mă să-ți explic mai bine regula asta. *Să atingi* înseamnă a atinge *cu mâna* sau *cu un obiect.* Ce ai în mână?

— O pânză albă.

— Iar o pânză albă este *un obiect.* Deci, ai voie să joci acest joc cu Wendy?

Mă gândesc. Apoi clatin din cap că nu. Pun pânza albă pe jos.

— Bine, spune Maura.

Mă ridic.

Micuța Wendy râde când trec pe lângă ea. Maura pare surprinsă.

— Tocmai ai râs? o întreabă ea pe Micuța Wendy.

Ea nu răspunde, așa că încuviințez eu din cap în locul ei.

Maura se așază pe podea în fața premergătorului pentru bebeluși. Acolo unde am stat eu. E ca și cum ar vrea să-mi ia locul. Ea o sărută pe Micuța Wendy pe cap și o întreabă:

— Poți să râzi din nou pentru mămica?

Însă Micuța Wendy nu râde. Mă bucur. Știu că nu o să râdă, deoarece nu mai joc *Fâl, Fâl, Fâl, Cort!* cu ea. Știu că a râs când m-am ridicat, fiindcă avea impresia că mă jucam cu ea în continuare.

— Vrea să mai joace jocul acela.

Maura se uită mai întâi la mine, pe urmă din nou la Micuța Wendy.

— Arată-mi, zice ea.

Așa că îngenunchez în fața ei și ridic bucata de pânză. Îmi transform din nou gura și ochii în niște cercuri mari. Micuța Wendy își înalță mânuțele. Apoi ridic și cobor ușor bavețica deasupra ei. Vântul îi face părul să fluture. Închide ochii și gura și dă din mâini și picioare. După ce îi flutur pânza pentru a treia oară în față, îi spun: *Cort!* și mă aplec în față, lăsând pânza să ne acopere capetele. Când ridic pânza, bebelușul începe să râdă în hohote. Mă uit la Maura, care nu spune nimic. Ochii ei par umezi.

— Cât timp ai avut grijă de sora ta?

Nu înțeleg nimic.

— Te referi la Micuța Wendy?

— Nu, mă refer la Păpușa ta Bebeluș.

— *Aproximativ* un an.

— Un an întreg, repetă ea. În timp ce mama ta se droga, vindea pisici și fugea de poliție.

Asta nu a fost o întrebare, așa că rămân tăcută.

— Și tu țipai ori de câte ori copilul nu se oprea din plâns?

Mă uit la Micuța Wendy, care își molfăie mâna. Nu vreau să răspund, dar trebuie.

— Da.

Fiindcă este adevărat. Sută la sută. Așa obișnuiam să-i fac pe Gloria și pe Donald să o lase în pace pe Păpușa mea Bebeluș.

Maura clatină din cap.

— E prea mult. Sunt prea multe dintr-odată, pur și simplu, încheie ea discuția.

9.18 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE, SÂMBĂTĂ, 15 IANUARIE

— Ginny, trebuie să hrănesc bebelușul, spune Maura.

Sunt în sufragerie și îmi iau micul dejun. Am în față cerealele, strugurii și laptele.

— Deci o să facem o încercare, bine? Vom vedea dacă merge așa. Nu mă pot duce sus de fiecare dată când Wendy trebuie hrănită și în același timp să te supraveghez și pe tine. Așadar, vreau să mănânci tot ce ai în față. Și după ce termini, duci bolurile și lingura în chiuvetă. Apoi le clătești și le pui în mașina de spălat vase. Poți să mergi după aceea în camera ta, să începi să-ți faci curățenie.

Mănânc bobița de strugure cu numărul șase.

— Și cana, de asemenea. Nu uita de cană.

Mănânc boaba cu numărul șapte.

Maura e pe canapea și o ține în brațe pe Micuța Wendy. Nu mă uit la ele, dar știu că sunt acolo, pentru că le-am văzut așezându-se. Știu întotdeauna unde se află Micuța Wendy. O aud pe Maura mișcându-se. Mă uit în direcția aceea. Pânza albă este pe capul bebelușului. Maura îl alăptează.

— Așa, continuă Maura. Acum, așa cum ți-am spus, mănâncă. Și apropo, ai văzut undeva iepurașul lui Wendy? Cel mic, cu fundiță la gât?

Tocmai vreau să răspund, când cerealele îmi cad din gură, însă ridic repede șervetul.

— Nu-ți face griji, continuă să mănânci. Și după ce termini, du-te în camera ta și începe să faci curățenie.

Termin de mâncat la 9.21 și mă ridic de la masă. Îmi duc bolurile, lingura și cana în bucătărie. Pe urmă merg în living și rămân în fața ei.

— Ți-ai lă…

— Ți-am spus să mergi în camera ta și să începi curățenia.

— Dar tu…

— Ginny, acum.

Mă întorc și ies din living.

— Stai puțin, strigă ea când ajung în hol. Îmi pare rău. Rămâi pe loc. Ce voiai să-mi spui?

Mă opresc.

— Ți-ai lăsat geanta în mașină.

— În mașină? Ce caută geanta mea în mașină?

— Ai lăsat-o acolo.

— Geanta mea? Stai puțin – vrei să zici că iepurașul este în geantă?

Dau din cap că da.

— Când am lăsat-o acolo? Mă refer la geantă, nu la iepuraș.

— Ieri, când m-ai luat de la școală.

— Ginny, vino aici.

Intru în living. Maura întoarce capul și se uită la mine. Mâinile ei sunt încă sub pătură.

— Ești sigură că geanta mea e în mașină?

Dau din cap că da.

— Sigur că ești. Ții evidența tuturor obiectelor. Și de ce nu mi-ai spus ieri? De ce ai așteptat atât de mult?

Au fost două întrebări, așa că rămân tăcută.

— Îmi pare rău. De ce ai așteptat?

Mă asigur că gura mea e închisă bine. Mă gândesc intens. Apoi ridic din umeri.

Deoarece după ce și-a lăsat geanta în mașină, am ieșit să văd dacă încărcătorul telefonului ei era acolo. Uneori, îl păstrează în geantă. Ieri am găsit la școală un telefon ca al Maurei. Nu funcționa, am verificat. Așa că am ieșit afară până la mașină să caut încărcătorul în timp ce ea era la baie, însă, când am ajuns acolo, mi-am amintit că ea putea auzi dacă deschideam

și închideam portiera. Stând lângă mașină și uitându-mă pe geam, am văzut urechile iepurașului ieșind din geantă.

Maura tace. Apoi spune:

— În regulă. Acum înțeleg. Când am zis că nu găsesc iepurașul ți-ai amintit că l-am pus în geantă. Pe urmă că l-am lăsat în mașină.

Mă bucur că nu mi-a pus o întrebare.

— Ei bine, asta are sens. Crezi că ai putea să te duci afară să mi-l aduci?

Dau din cap că da. Sunt emoționată: pot să mă uit în geantă. Merg spre debara să-mi iau paltonul.

9.44 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE, DUMINICĂ, 16 IANUARIE

În geanta Maurei nu este niciun încărcător. Trebuie să-l găsesc repede. Sau să fac rost de altul. Noi nu am mers la biserică în dimineața asta, pentru că Brian vine acasă. Bunicuța va rămâne cu mine, în timp ce Maura se duce să-l aducă de la spital.

Când ea mi-a spus că ei vor fi acasă abia la ora cinei, m-am bucurat foarte mult. Am toată ziua la dispoziție să găsesc o nouă ascunzătoare pentru lucrurile din ghiozdanul meu. Așa că i-am zis bunicuței că mă duc să-mi fac lista. Odată ajunsă în camera mea, am scos telefonul și portofelul lui Kayla Zadambidge din ghiozdanul meu. Nu voiam să iau aceste lucruri de la ea, dar a trebuit să o fac. Fiindcă Michelle Whipple își trage ghiozdanul foarte aproape de fiecare dată când trec pe lângă ea. Le-am luat vineri, chiar dacă „nu e bine să furi” din camera Cinci, în timp ce ea vorbea cu Larry, asta deoarece o să am nevoie de bani ca să pot ajunge în Canada. Telefonul și portofelul ei erau unul lângă altul în buzunarul din față al ghiozdanului. Trebuie să găsesc o ascunzătoare mai bună pentru ele, întrucât Brian mă ajută întotdeauna să-mi fac curățenie în cameră. Maura nu mai intră aici de mult.

În casă e foarte multă liniște. Stau cu portofelul și telefonul mobil în mijlocul camerei și mă uit în jur. Aș putea să le ascund sub pat, în dulapul meu sau în cutiile mele cu jocuri. Aș putea alege *Sorry!* Sau *Chutes and Ladders,* sau *Life,* sau *Game of Chance,* sau, poate, chiar *Chinese Checkers* (*Șah chinezesc*). Îl aleg pe ultimul, fiindcă e jocul meu favorit. Plus că e

jocul pe care Maura obișnuia să-l joace cu mine tot timpul la început, când am venit să locuiesc la Casa Albastră.

Vederea acestui joc mă face fericită și tristă în același timp, pentru că asta simt atunci când mă gândesc la furt, evadare ori la răpire. Iau cutia de șah chinezesc de pe raft și pun portofelul și telefonul înăuntru. Pun cutia la locul ei și închid ușa dulapului. Apoi mă așez cu carnețelul Snoopy în mână pentru a-mi verifica lista. Pe listă scrie:

Să golesc coșul de gunoi din cameră
Să fac curățenie în cameră
Să pun rufele spălate în uscător
Să citesc exact *30 de minute*
Să-l ascult pe Michael Jackson
Să merg afară să iau aer curat
Să văd un film
Să nu joc șah chinezesc

Când merg în living ca să văd ce face bunicuța și să-i spun că lista mea e gata, văd că se joacă veselă cu Micuța Wendy. Bebelușul este pe canapea și își agită picioarele în aer râzând. Acum râde des. Bunicuța scoate tot felul de zgomote ciudate imitând animale în fața ei. Încerc să-mi amintesc cum râdea Păpușa mea Bebeluș, dar nu reușesc. A trecut prea mult de atunci. Iar asta mă îngrijorează. Trebuie să fiu cu ea cât mai curând, ca să o pot învăța lucruri precum literele. Obișnuiam să-i cânt cântecul cu alfabetul, însă ea este încă prea mică pentru a cânta cu mine.

În living, bunicuța o întreabă pe Micuța Wendy cum face pisica. Știu că va răspunde tot ea, așa că i-o iau înainte zicând: „Mi-au” înaintea ei. Apoi o întreabă pe Micuța Wendy cum face calul, iar eu spun: „Nihaha”. Și când întreabă ce sunet scoate oaia, zic „Behehe”. Deoarece știu cum fac toate animalele. Am paisprezece ani și am învățat mult mai multe lucruri decât Micuța Wendy.

— E grozav că știi cum fac toate animalele, Ginny, dar încercam să vorbesc cu sora ta. Ea e doar un bebeluș, deci are multe de învățat. Nu e minunat că, în sfârșit, știe să râdă?

— Mi-am făcut lista, îi zic eu.

— Asta înseamnă că vrei să mi-o citești?

Dau din cap că da.
— Bine. Dă-i drumul, atunci.
Așa că îi citesc lista și la sfârșit bunicuța mă întreabă:
— De ce nu trebuie să jucăm șah chinezesc?
Închid bine gura. Apoi răspund repede:
— Fiindcă nu este nimic în cutie.
— Vrei să spui că ai uitat să pui piesele înapoi atunci când l-ați jucat ultima dată?
Îmi țin gura închisă și aștept trei secunde, sperând să spună altceva.
— Cred că e grozav că joci din nou tot felul de jocuri cu mama ta, însă ar trebui să nu uiți să le pui înapoi în cutie, ca să nu le pierzi. Dar e în regulă dacă nu vrei să joci șah chinezesc. Până când se va termina filmul la care vrei să te uiți, probabil mama și tatăl tău vor ajunge acasă. O să pregătesc masa de prânz.
— Deci, ei vor ajunge acasă înainte de ora 12 *exact*?
— Da, din câte am înțeles. Ai ceva teme de făcut pentru mâine?
Clatin din cap că nu.
— Ai vreun proiect care trebuie terminat?
Mă gândesc mai mult, pentru că e o întrebare diferită și pe urmă clatin încă o dată din cap că nu.
— În regulă. Atunci, cred că ești gata să începi activitățile de pe lista ta.
În bucătărie, telefonul ei începe să bâzâie. O ridică în brațe pe Micuța Wendy. Se uită pe bufet. Telefonul ei este chiar lângă cafetieră, la încărcat. Îl găsește și răspunde.
— Oh, ce surpriză! Totul va fi pregătit. Vă așteptăm, zice ea, apoi pune din nou telefonul pe bufet.
Nu o scap nicio clipă din ochi.
— Mama și tatăl tău vor ajunge acasă ceva mai devreme. El va fi externat chiar după masa de prânz. Stai puțin să-i schimb scutecul lui Wendy și pe urmă vom fi pregătite să-i întâmpinăm.
— O să te aștept aici, spun eu.
Ea urcă pe scări. Eu mă duc țintă la bufet.

3.50 CU EXACTITATE, LUNI, 17 IANUARIE

— Cred că este posibil să se schimbe ceva, spune Patrice. Ori cineva, poate. Mama ta mi-a spus că lucrurile merg mai bine acum.

Îmi îndes în gură încă un covrigel. Îmi place să simt sarea pe limbă.

— Cred că totul s-a schimbat din ziua aceea în care a adormit. Ai stat acolo și te-ai jucat cu bebelușul în timp ce ea dormea, iar atunci când s-a trezit totul era în regulă.

Patrice se uită în jos. Apoi ridică din nou privirea spre mine.

— Dar ei tot vor să meargă să arunce o privire la Saint Genevieve. Mama ta știe cât de mult efort trebuie depus pentru a avea grijă de tine și de câtă atenție ai nevoie. Ei intenționează să ia în calcul toate opțiunile și acela pare un loc ideal pentru tine. Organizarea, liniștea, supravegherea… acolo nu sunt copii mici. Trebuie să ai cel puțin treisprezece ani ca să locuiești în acel internat.

Iau o înghițitură de apă și mă uit prin cameră după Agamemnon. Motanul s-a ascuns din nou. Mă întreb dacă iese vreodată din ascunzătoare.

— Te bucuri că tatăl tău este acasă?

Dau din cap că da.

— Acum nu mai trebuie să dau cu aspiratorul sau să golesc coșul de gunoi.

— Mă întreb totuși dacă o să-ți facă plăcere să stai de vorbă cu el. Ce mai face?

— Acum ia mai multe pastile, se întinde în pat, doarme mult și face pauze dese. Însă am stabilit ieri că vom merge împreună la Jocurile Special Olympics, pentru că duminică, în 23 ianuarie, are loc turneul de baschet.

— Va fi frumos să mergeți împreună acolo. Am înțeles că l-ai invitat și pe Rick să vină.

Dau din cap că da.

— Miercuri i-am scris o scrisoare și l-am invitat. Apoi i-am dat-o Maurei să o transcrie și să i-o trimită prin e-mail.

— Și el ți-a răspuns?

— Da. Mi-a scris că nu va putea să vină, deoarece se află tot în Georgia.

— Păcat. Dar e bine că poți să-i trimiți e-mailuri și să primești răspuns de la el. Am văzut că în scrisoare încă îi spui lui Krystal Păpușa ta Bebeluș.

— Krystal *cu un K,* o corectez eu.

— Exact. De ce nu-i spui pe nume? Am auzit că ai început să-i zici lui Wendy pe nume. Sau, cel puțin, Micuța Wendy.

Nu vreau ca Patrice să afle motivul, să știe că nu-i mai pot spune Maurei *Mama mea Adoptivă,* sau lui Brian *Tatăl meu Adoptiv,* ori Micuței Wendy *noua mea surioară,* fiindcă nu voi mai locui cu ei de acum înainte. O să mă duc în Canada cu Gloria pentru a avea grijă de Păpușa mea Bebeluș. Nu mai trebuie decât să telefonez.

Așa că rămân tăcută. În schimb, ridic din umeri. Asta înseamnă *nu știu*. Însă alteori înseamnă că, pur și simplu, umerii se ridică și coboară.

— În orice caz, cred că ai reușit să mai câștigi ceva timp. Continuă doar să te comporți așa cum ai făcut-o în ultima vreme. Nu cred că îmi este interzis să-ți dezvălui că mi-ar plăcea să rămâi cu Maura și Brian. Saint Genevieve e un loc plăcut, însă… Haide să vedem ce se mai întâmplă, bine? Să lăsăm lucrurile să se mai îndrepte puțin și apoi vom vedea. Bine?

— Bine.

Patrice se uită la un carnețel de pe birou.

— Și mai am niște vești pentru tine de la câțiva din prietenii mei de la Serviciile Sociale.

Îmi îndrept umerii și ascult cu atenție.

— Ei mi-au comunicat că au ajutat-o pe Gloria să o înregistreze pe Krystal cu un K pentru a obține un număr de securitate socială și să o ducă astfel la un doctor și la oftalmologie. S-a dovedit că are nevoie de ochelari, la fel ca tine.

— Gloria o lovește?

Patrice își mușcă buza.

— E greu de precizat. Loviturile nu lasă întotdeauna semne. Și mai sunt și alte forme de abuz, mult mai greu de detectat. Dar, pentru moment, asistenții sociali nu au găsit un motiv plauzibil pentru a o îndepărta pe Krystal de Gloria…

— Krystal *cu un K,* o întrerup eu, mușcându-mi degetele.

— *Krystal cu un K,* repetă Patrice. Îmi pare rău că nu am mai multe informații. Totuși, știi, speram să vorbim ceva mai mult despre ea astăzi. Trebuie să fie frustrantă pentru tine ideea că încă locuiește cu Gloria.

— Este foarte neplăcut.

— Îmi imaginez.

— Gloria nu știe cum să aibă grijă de bebeluși.

Patrice zâmbește larg și scoate un oftat.

— Așa e, dar…

— Nu își amintește să-i schimbe scutecele. Sau să o hrănească.
— Știu că Gloria a fost o persoană abuzivă și neglijentă atunci când locuiai cu ea. Datorită ție, Krystal cu un K a supraviețuit. Ai protejat-o și ai hrănit-o. Ai fost o fată foarte bună, Ginny, și sunt foarte mândră de tine. Însă lucrurile sunt diferite acum.
— De ce? Gloria obișnuia să se înfurie tare, tare de tot. Uita să aducă mâncare când venea acasă.
— Știu asta. Îmi aduc aminte cât de slabă erai prima dată când ne-am cunoscut la spital.
— Ei au pus un ac și niște tuburi în mine. Plus un ghips pe brațul meu. Apoi m-au lăsat să mănânc foarte mult.
— Regret că încă îți amintești toate astea. Au fost niște vremuri groaznice pentru tine. Dar, cum am menționat, lucrurile sunt diferite acum.
Patrice nu mi-a răspuns la întrebare. Așa că o întreb din nou:
— De ce sunt diferite?
— Din două motive, răspunde ea, pe urmă ridică ochii spre tavan și numără în gând. De fapt, sunt trei.
Aștept.
— Primul motiv este următorul: Crystal cu un C a făcut o treabă foarte bună având grijă de Krystal cu un K. După plecarea ta, a avut mereu grijă să aibă mâncare din belșug.
Aștept să aud celelalte motive.
— Al doilea este cel pe care deja ți l-am spus. Nu erau urme de lovituri pe trupul lui Krystal cu un K atunci când s-a dus la medic. Doctorul nu a găsit niciun semn de abuz fizic.
— Pe trupul meu erau semne.
Patrice își atinge ochiul.
— Da, erau. Iar acum, când am aflat despre Krystal cu un K, știm și de ce. Bebelușii plâng foarte mult. Încercai să o protejezi.
— Gloria venea la parter când era prea mult zgomot. Ea țipa și mă lovea, iar Donald…
Mă opresc.
Patrice plânge, însă nu înțeleg de ce.
— Ai fost o fată bună, Ginny. Ai protejat bebelușul de loviturile lor. Și când mă gândesc că a trecut atât timp și noi nu am știut nimic. Slavă Domnului că mătușa ta a intervenit și a preluat controlul. Știai că a ținut

bebelușul la ea câteva luni după ce ai plecat? Ea a avut grijă de Krystal cu un K în timp ce Gloria primea ajutor specializat. Pe urmă au trecut câțiva ani și…

Patrice se oprește.

— Câți ani au trecut de când ai fost luată din apartament?

— Cinci ani.

— Cinci ani? se miră Patrice, plângând în continuare. Ești sigură că a trecut atâta vreme?

— Da. Crystal cu un C a avut grijă de ea după plecarea mea, dar acum e în închisoare. Trebuie să mă duc să o liniștesc ca să nu plângă sau…

— Ginny, mă oprește Patrice, a venit timpul să-ți spun și cel de-al treilea motiv. O să ți-l zic direct.

Ascult.

Patrice înghite în sec.

— Știu că e greu să asimilezi totul dintr-odată. Este, probabil, cel mai nepotrivit moment să afli acest motiv, pentru că ai deja destule pe cap. Văd că ești prea stresată, însă trebuie să-ți mărturisesc adevărul.

Se oprește și trăsăturile feței i se schimbă.

— Ginny, Păpușa ta Bebeluș are șase ani.

Nu zic nimic. Mă gândesc profund.

— Înțelegi ce vreau să spun? întreabă Patrice.

— Ea e doar un bebeluș, răspund eu.

— Nu, nu este. E fată mare acum. Nu mai poartă scutece. Iar dacă sunt alimente în apartament, poate să mănânce singură.

Clatin din cap.

— Nu e adevărat.

— Ba da. Un copil care avea doar un an în urmă cu cinci ani trebuie să aibă în prezent șase ani. Fiindcă au trecut cinci ani, nu-i așa?

Verific mintal calculul matematic.

$$5 + 1 = 6$$

Dar știu, de asemenea, că Păpușa mea Bebeluș este mult prea micuță ca să aibă șase ani.

Clatin iarăși din cap.

— Nu. Crystal cu un C a spus că „ea va fi mereu bebelușul tău”. Are nevoie de mine.

— Ginny, este e doar o expresie. Krystal cu un K are șase ani.

— Nu, nu-i adevărat!

Îmi acopăr fața cu mâinile. Crystal cu un C știe că nu-mi plac expresiile. Nu minte. Ea este cea care spune adevărul. Dacă este adevărat că Păpușa mea Bebeluș are șase ani, atunci e prea târziu ca să evite toate necazurile ce mi s-au întâmplat până acum. Gloria nu este o persoană de încredere, iar Crystal cu un C, care gândește pentru ea, este la închisoare.

5.14 SEARA,
MARȚI, 18 IANUARIE

— Turneul de baschet din cadrul Jocurilor Special Olympics va fi duminică, în 23 ianuarie, anunță Maura. Apoi, în ziua următoare, vom merge la Saint Genevieve. Sperăm din toată inima să-ți placă acolo. Fotografiile pe care ni le-a trimis Sora Josephine sunt foarte frumoase.

Asta nu a fost o întrebare, deci rămân tăcută.

— Ginny?

— Poftim?

— Ești… emoționată când te gândești că vom merge la Saint Genevieve? Va fi drăguț să cunoști alți copii acolo. Unii care sunt speciali, la fel ca tine.

— Și copiii de la Special Olympics sunt speciali ca mine. Și cei din Camera Cinci.

— Așa este! Va fi în multe privințe ca la Special Olympics. Toți cei de acolo vor fi speciali.

Mă uit la Brian. Se află în fața mea de cealaltă parte a mesei și nu spune nimic. Maura stă cu Micuța Wendy la parter în timpul zilei, iar Brian este și el acasă. El o ia mai ușor până când se va însănătoși deplin, așa a zis Maura atunci când el a venit acasă.

Acum, Brian bea puțin vin roșu în fiecare seară la cină. Și nu mai mănâncă lucruri foarte sărate. Nu se mai întoarce la serviciu anul acesta.

— Abia aștept turneul de baschet, Ginny, intervine el. Va fi plăcut să văd iarăși echipa.

— Rick a scris în e-mail că ar trebui să facem poze, adaug eu.

— Oh, o să fac multe poze. Și promit să-i voi trimite câteva și bătrânului Rick.

Mă întreb dacă el va veni în Canada cu mine și cu Gloria. Nu cred, dar vreau să-i mulțumesc pentru că mi-a dăruit DVD-ul cu *Întoarcerea lui Jedi* și numărul de telefon al Gloriei. Am vrut să-i telefonez Gloriei noaptea trecută, însă știu că mă poate auzi cineva atunci când vorbesc în camera mea. Trebuie să găsesc un loc liniștit, când nu e nimeni prin preajmă, un loc izolat. La școală nu există și nici aici, la Casa Albastră. Întotdeauna e cineva prin preajmă.

— Ginny?

— Poftim?

Este Brian.

— Ce-i în mintea ta în seara asta? Pari cumplit de preocupată.

— Totul e în regulă la școală? întreabă Maura.

— Da, îi confirm eu.

— Este vorba despre călătoria la Saint Genevieve, sunt sigur de asta, zice Brian.

Tonalitatea vocii lui e normală, deci nu este o întrebare.

— Ce simți în legătură cu asta? mă iscodește el.

— Mergem acolo luni, în 24 ianuarie.

— Da, însă ce simți în legătură cu faptul că s-ar putea să locuiești la internat?

Nu vreau să răspund, așa că aștept. Deoarece, uneori, dacă nu răspunzi, o va face altcineva pentru tine sau cineva va spune ceva ca să te ajute să știi ce să spui.

— Și pentru noi va fi greu, zice Maura. Așa cum am menționat și ieri, am trăit clipe frumoase împreună. Dar mă bucur că vei fi într-un loc în care vei primi tot ceea ce ai nevoie. Vei fi foarte fericită acolo.

— Care era întrebarea? rostesc eu, pentru că nu-mi aduc aminte.

— Te-am întrebat ce simți când te gândești că s-ar putea să locuiești la internat? răspunde Brian.

— Simt că mi-ar plăcea să merg în camera mea acum.

El încuviințează din cap.

— Poți merge. Înțeleg.

Mă ridic de la masă.

— Sincer, abia aștept turneul, adaugă el. Tu nu? Într-un fel, va fi ultima noastră ocazie să ne distrăm împreună.
— Da. Va fi ultima ocazie să ne distrăm, închei eu.

5.28 CU EXACTITATE, MARȚI, 18 IANUARIE

În spatele Casei Albastre sunt copaci. Nu îi pot vedea, pentru că afară e întuneric, dar îmi văd reflexia în geamul complet negru: o fată slabă, slabă de tot, cu părul lung și cu ochelari, care poartă căciulă, palton, cizme, mănuși și fular. Este mare acum, nu mai e fetița din trecut. Cea care *ar trebui* să fie; nu mai are nouă ani, ci este (–Ginny) și are o mulțime de lucruri de făcut. Trebuie să fie foarte, foarte deșteaptă, nu doar o fată a peșterilor, cum zicea Donald.

Deschid fereastra cât de încet pot. Plasa de la geam e deja ridicată, fiindcă m-am ocupat de ea înainte să-mi pun mănușile. Îmi trec ghiozdanul peste pervazul ferestrei și îl las să cadă în zăpadă de la o înălțime de doar 82 de centimetri. Știu asta pentru că am măsurat această distanță în urmă cu doi ani, când am venit prima dată la Casa Albastră.

Îmi scot apoi piciorul pe fereastră și-l las să atârne.

Deoarece nu există o scară.

Când am citit poemul lui Robert Frost despre culesul merelor, acolo era vorba de o scară, iar doamna Carter ne-a spus că scara era, de fapt, raiul.

Pe urmă, când mi-am schițat în minte imaginea mea cățărându-mă pe pervaz și ieșind pe fereastra dormitorului, m-am gândit la o scară. Fiindcă atunci când voi evada și o voi găsi pe Păpușa mea Bebeluș totul va fi bine și frumos.

E ușor să sari de la 82 de centimetri înălțime, nu e nicio problemă, nu am nevoie de scară. Deci, dacă nu am nevoie de scară și ea înseamnă raiul, poate că nu mă voi simți ca în rai când o voi suna pe Gloria ca să-i spun să vină să mă ia. Sau poate că lipsa scării arată că cineva mă va opri. Poate că cineva mă va apuca exact în această clipă de braț și-mi va spune: „Nu, Ginny! Nu te cățăra pe pervazul ferestrei! Nu încerca să o suni pe Gloria!”

Întorc repede capul spre ușa camerei mele. Este închisă și în toată casa e liniște. După aceea mă uit afară. E întuneric și nu se mai disting alte reflexii. Nu se mai văd alte (–Ginny) uitându-se la mine în timp ce mă

pregătesc de plecare. În schimb, observ stiva cu lemne în beznă și copacii și mai întunecați din spatele ei. Sunt în curtea din spate. Pustiu și alb. Cu sau fără o scară, trebuie să fac asta.

Trebuie să plec.

Zăpada e curată și mă așteaptă. Sar pe pământ, ridic ghiozdanul, pe urmă traversez curtea.

5.36 CU EXACTITATE, MARȚI, 18 IANUARIE

Telefonul Kaylei Zadambidge afișează ora exactă când apăs un mic buton din partea de jos. Arată și data. Este încărcat. Uneori mă întreb dacă îmi plac atât de mult datele și numerele, pentru că, atunci când sunt adâncită în gânduri, mă ajută să-mi amintesc unde mă aflu cu adevărat. Ele sunt ca niște mânere de care mă agăț, care mă trag înapoi la realitate. Acum este *exact* ora 5.37 și mă aflu pe o cărare din spatele stivei cu lemne.

Îmi pun telefonul înapoi în buzunarul pantalonului și continui să merg. Cărarea e ușor de văzut, chiar dacă cerul e întunecat, deoarece zăpada e strălucitoare. Merg *exact* nouă secunde, pe urmă scot telefonul, apăs butonul și încep să caut pe ecran. Ating cuvintele „Agendă Telefonică". Nu știu numele persoanelor listate aici. Una dintre persoane e „Mama", dar știu că nu este vorba de Maura. Văd și cuvântul „Tata", nu e Brian. Mai este și „Bunica", însă știu că nu e cea pe care o cunosc. Nu văd „Gloria" sau „Rick" nicăieri. Pun din nou telefonul în buzunar. Trebuie să intru mai adânc în pădure, să o sun repede pe Gloria, fiindcă nu vreau ca ei să mă vadă. Brian și Maura nu vor intra în dormitorul meu foarte curând, totuși cred că ar putea să facă asta dacă o să mă strige și vor constata că nu le răspunde nimeni. Așa că merg înainte. Cărarea cotește. Când mă uit în spate nu mai văd Casa Albastră, nici stiva cu lemne.

În ghiozdan am filmele mele video. Am și DVD playerul, însă nimic altceva. Acumulatorul e încărcat în caz că mă găsește cineva din întâmplare. Asta face parte din planul meu secret, să justific de ce mă aflu acolo. Când o voi suna pe Gloria, filmul meu va fi pornit, în acest fel, dacă cineva mă găsește și mă întreabă „Ce faci în pădure, Ginny?", îi pot răspunde „Mă uit la un film". În acest fel voi spune adevărul, așa voi fi o fată cuminte totuși. Zăpada îmi trece de glezne. Aerul e atât de rece, încât

nările mi se lipesc, iar ochii îmi sunt umezi. Trec peste trunchiuri de copaci bătrâni. Pășesc printre bolovani, merg timp de nouă secunde.

Îmi pun ghiozdanul jos în zăpadă și îmi scot DVD playerul. Îl pun pe ghiozdan și iau filmul *The Sound of Music* (*Sunetul muzicii*), care este despre o doamnă cu părul scurt pe nume Maria Kutschera. Pun DVD-ul în aparat și apăs butonul de pornire. Ecranul se luminează. Văd niște cuvinte, dar sunt atât de neatentă și îngrijorată, încât nu le pot citi. Luna e pe cer. E la fel de luminoasă ca și ecranul. Scot telefonul mobil. Ora este 5.39 *exact* în clipa asta. Închid ochii și îmi amintesc numărul Gloriei: 555-730-9952. Tastez cifrele, apoi apăs butonul verde, însă nu aud niciun țârâit. Apăs butonul roșu și încerc din nou. Degeaba. Pe urmă văd că pe ecran scrie „Lipsă semnal”. Așa că exclam: „La naiba!” și închid furioasă DVD playerul. Îl arunc în ghiozdan. După aceea pun bagajul pe umăr. O iau înapoi pe cărarea pe care am venit. Dar nu spre Casa Albastră. Știu că uneori oamenii trec pe drum pe lângă Casa Albastră vorbind la telefoanele lor mobile. I-am văzut făcând asta când afară era mai cald. Primăvara, vara și toamna. Cred că aveau semnal. Ora este 5.42.

Ocolesc casa și merg spre aleea din față. Odată ajunsă la șosea, o iau spre stânga. Strada nu este iluminată, pentru că noi locuim în pădure. Văd cerul și Luna. Merg repede încă nouă secunde și mă întorc. Casa Albastră e tot prea aproape. Mai merg nouă secunde cât pot de repede. Drumul are o curbă, dau colțul și mă uit înapoi. Nu se mai vede nimic. Scot telefonul și formez numărul. De data asta, am semnal. Sună de patru ori și Gloria răspunde.

— Alo?

— Alo, Ginny la telefon. Sunt fiica ta. Îți amintești?

— Ginny? întreabă Gloria.

Vocea ei sună la fel ca în urmă cu cinci ani, când poliția a venit să mă ia, iar ea spunea întruna „Îmi pare atât de rău! Îmi pare atât de rău, Ginny!” În momentul ăsta niciuna din noi nu țipă. Vreau să-mi ridic șosetele de emoții, însă nu reușesc, deoarece merg pe un drum înghețat și nu văd marginile. În plus, mă tem să nu vină vreo mașină din direcția opusă. Sunt atât de emoționată și nerăbdătoare, încât numele meu sună ca și cum nu îmi aparține atunci când îl pronunță Gloria.

— Ginny? Ginny? repeta Gloria.

— Da, sunt aici, zic eu.

— Dumnezeule mare, Ginny, e grozav! Totuși, cum naiba ai făcut rost de numărul meu?! Acesta e telefonul meu de unică folosință. Îl întrebuințez doar pentru afaceri.

Nu știu ce este un telefon de unică folosință, dar știu că afacerile ei se referă la vânzarea pisicilor Maine Coon.

— Era în *Întoarcerea lui Jedi,* explic eu.

— *Întoarcerea lui Jedi*? Te referi la film?

Dau din cap că da.

— Ginny?

— Poftim?

— Cine ți-a dat numărul meu? La naiba!

— Rick

— Rick? Dar asta nu are sens. Oh, stai puțin. Ba da, înțeleg! El a făcut rost de adresa mea de la poliție și a venit să discute cu mine în urmă cu câteva săptămâni. Am făcut schimb de numere atunci.

Asta nu a fost o întrebare, deci rămân tăcută. Încă îmi amintesc felul în care sună vocea Gloriei atunci când fața ei e crispată. Ea inspiră adânc.

— Bine atunci, să ne gândim puțin. E grozav că Rick ți-a dat numărul meu, însă trebuie să te întreb mai multe lucruri, ca să-mi dau seama ce se petrece. În primul rând, știe cineva unde ești?

— Nu.

— Unde te afli?

— Merg pe șosea.

— În Cedar Lane?

— Da.

— Deci ai ieșit singură din casă și nimeni nu știe. Al cui este telefonul pe care-l folosești?

— Al Kaylei Zadambidge.

— E o fată de la școală?

— Da.

— Bine. Stai puțin. Asta înseamnă că ai fugit de acasă?

— Nu.

— Ai luat telefonul prietenei tale acasă și apoi te-ai furișat afară ca să mă suni?

— Da.

Gloria râde.

— Asta este puștoaica mea! Bună treabă, nemaipomenit. În regulă. Asta înseamnă că nu ai prea mult timp la dispoziție. Cineva o să-și dea seama curând că nu ești acasă. Trebuie să ne gândim ce să facem. Însă mai întâi vreau să-ți spun ce nu am reușit on-line înainte ca ticăloșii ăia să-mi închidă gura.

Ea mai trage o dată aer în piept.

— Vreau să știi că te-am căutat fără oprire de când ai plecat. Timp de patru ani întregi. Nimeni nu mi-a zis unde erai. Nici măcar asistentul social sau terapeutul. Știi cum se spune pe litere „terapeut", nu-i așa? Oricum, te-am tot căutat și apoi m-ai găsit pe Facebook. A fost cea mai bună zi după arestarea lui Donald.

— Stai puțin. Donald a fost arestat?

— Da. Apoi Crystal s-a implicat în răpirea ta fără ca eu să fi știut ceva. Dacă mi-ar fi pomenit măcar ce avea de gând, aș fi ajutat-o. Dumnezeule, am foarte multe să-i spun. Ea va avea permisiunea să trimită e-mailuri când se va sfârși procesul, dar încă nu am reușit să o contactez. Însă locul tău e lângă noi, Gin. Lângă mine și sora ta, vreau să spun. Știi asta, nu? Ai primit cadoul de Crăciun pe care ți l-am trimis? Dar pizza?

Sunt trei întrebări la rând și în mintea mea repet întruna „Donald a fost arestat", „Donald a fost arestat", așa că nu zic nimic, chiar dacă răspunsurile sunt „da, da și iar da".

— Ginny?

— Poftim?

— Nu uita, am precizat că trebuie să ne gândim bine ce vom face. Spune-mi ce vrei tu. Fiindcă știu care este planul meu și vreau să mă asigur că e același cu al tău. Vreau să aud ce îți dorești.

— Vreau să merg în Canada ca să locuiesc cu tine. Putem să ne pierdem urma în Québec, iar eu pot avea grijă de Păpușa mea Bebeluș, din nou. Dar nu poți veni să mă răpești, pentru că vei fi arestată. Așa că am nevoie de cineva care să mă ia cu mașina.

Aș vrea să mai adaug și „Trebuie să mă asigur că o hrănești pe Păpușa mea Bebeluș și că nu o lovești", însă mă opresc. Gloria așteaptă câteva secunde înainte să spună ceva, iar când vorbește din nou vocea ei tremură.

— E grozav să aud că spui asta, Ginny. La naiba, e grozav! Asta și vreau, de fapt. Ai dreptate. Dacă aș încerca să vin să te iau de acasă sau de la școală, aș fi arestată.

— Cine va veni să mă ia?
— Asta e partea mai problematică. Eu nu ar trebui să te văd. Cei cu care locuiești s-au enervat la culme când am venit la voi acasă și la școală. Au fost chiar veninoși, ai putea spune.
— De ce aș zice asta?
— Ce? Că au fost veninoși? E doar o expresie. Nu te-ai schimbat deloc, nu-i așa?
— Am tot același cap. Plus că ochii mei sunt tot verzi.
— În regulă. Să ne gândim bine. Doar pentru că pare imposibil să vin să te iau nu înseamnă că nu ar trebui să încerc. Adică, cine are voință are și putere, nu-i așa?
Vorbește foarte repede acum, aproape nu înțeleg. E ca și cum am avea același cap, doar că eu nu sunt atât de bună la comunicare.
— Dar chiar nu vreau să ajung la închisoare. Asta nu ar fi bine deloc. Așa că vom face niște ajustări, Gin. Unele importante.
Îmi spun că „ajustări” înseamnă „modificări” la școală, ceea ce înseamnă că cineva îmi face tema mult mai simplă. Continui să ascult în timp ce merg pe drumul înghețat și nisipos. Partea din spate a pantalonilor mi se umezește din ce în ce mai mult, se face bocnă. Tremur de frig, dar nu-mi pasă. Deoarece stau de vorbă cu Gloria și Donald este în închisoare. Planul meu secret va funcționa.
— Să vedem, să vedem, continuă Gloria. Pe cine aș putea trimite după tine? Este clar că nu pot veni. Nu la casa aceea. Polițiștii ar fi acolo în două secunde.
— Poate că Bătrânul meu Tată Rick mă poate lua cu mașina.
— Rick? Nu. Nu putem avea încredere în el. Știu că ți-a dat numărul meu de telefon, însă tot el a contribuit la arestarea surorii mele. În afară de asta, nu cred că ar accepta.
— Cine altcineva m-ar putea lua cu mașina? Nu am voie să conduc. Plus că nici nu am mașină.
— Știu că nu poți să conduci, scumpo. Lasă-mă doar un minut să mă gândesc.
Aștept să se gândească, dar Gloria o face cu voce tare, adică foarte diferit de felul în care gândesc eu, iar asta îmi dă dureri de cap. Ea se gândește și se tot gândește.

— Dacă nu ai locui atât de departe de oraș, ai putea fugi din nou, iar eu aș veni să te iau dintr-un anumit loc în care ne-am putea întâlni. Știi tu, ca un fel de rendez-vous. Așa obișnuia să spună buna mea mamă, care e franțuzoaică. O vei adora, pur și simplu! Acum, ce loc de întâlnire crezi că ar fi mai potrivit?

— Oamenii se întâlnesc uneori la mall.

— Așa e, însă ar trebui să ai pe cineva care să te ducă până acolo și va fi greu să ne găsim printre atâția oameni. Unde se mai întâlnesc oamenii?

— Părinții mei Adoptivi și cu mine ne-am întâlnit cu Rick în parc.

Noi două mai mult vorbim în loc să gândim. Nu am mai făcut așa ceva și mi se pare prea mult. Asta mă îngrijorează, dar nu-i spun Gloriei, pentru că se va înfuria, și ea poate deveni fioroasă atunci când se supără. Îmi mușc tare mâinile.

— Mă tem că nici asta nu va funcționa. Nu uita că și acolo trebuie să te ducă cineva cu mașina. Trebuie să ne gândim la un loc în care poți ajunge și singură, fără să ai nevoie de mașină. În regulă? Ce zici de un magazin alimentar? Ori de o biserică sau ceva asemănător.

— Aș putea să o rog pe Maura să mă ducă.

— Cine e Maura?

— Ea a fost Mama mea Adoptivă, dar acum nu-i mai spun așa.

— Mama ta cum? întreabă Gloria după câteva secunde de tăcere.

— Mama mea Adoptivă, repet eu.

— Te referi la femeia cu care locuiești? Așa te-au obligat să-i spui?

Nu știu ce să răspund. Am numit-o pe Maura Mama mea Adoptivă pentru că toți asistenții sociali mi-au zis că urma să locuiesc cu ea după adopție, pentru totdeauna. Așa îi spuneau și ei, de fapt.

— Și presupun că soțul ei este *Tatăl tău Adoptiv,* conchide Gloria.

Dau din cap că da.

— Ginny?

— Poftim?

— Am întrebat dacă te-au obligat să le spui așa.

Vreau să spun că nu, însă știu că Gloria vrea ca eu să spun da. Așa că rămân tăcută. Nu vreau să se înfurie și știu că o va face oricum. Sper din toată inima să nu mă întrebe nimic despre noul meu nume.

— Ginny, eu sunt *Mama ta Adoptivă,* înțelegi? Știi asta, nu-i așa?

Mă gândesc la asta.

— Credeam că tu ești Mama mea Naturală.

— Sunt. Dar sunt și Mama ta Naturală *Adoptivă,* nu-i așa? Nu crezi?

Au fost două întrebări, deci nu zic nimic.

— În regulă. Să o luăm de la început. Nu pot să vin să te iau din casa în care locuiești și nici de la școală. Apropo, a fost grozav să te văd în septembrie, când am venit acolo. Nici acum nu-mi vine să cred cât de repede au chemat poliția ticăloșii aceia.

Dau din cap.

— Da, a fost o scenă dramatică. Te-am văzut așteptând lângă Mașina Verde. Am stat la fereastră și am bătut cu palmele în geam. Apoi a trebuit să merg să vorbesc cu Patrice.

— Patrice? E doamna aceea terapeut, nu? Sunt surprinsă că încă ții legătura cu ea.

Îmi imaginez un decor de la un spectacol cu Michael Jackson. El dansează pe scenă, își ține pălăria în mână și stă pe vârfuri.

— Ba nu.

— Dar tocmai ai spus că ai mers să vorbești cu ea.

— Chiar am fost să vorbesc cu ea.

— Bine, bine, ascultă, trebuie să ne concentrăm. La naiba, trebuie să găsim o cale prin care să te pot lua de acolo. Și cred că soluția nu trebuie să fie atât de dificilă. Trebuie să fie mai simplă. Să vină de la sine. Deci iată ce vom face. Du-te acasă. Adică, întoarce-te. Iar luni, când vei ajunge la școală și vei coborî din autobuz, nu intra în clădire. Mergi cât de repede poți pe trotuar și, odată ajunsă în colț, traversează strada, pur și simplu. O să ne întâlnim chiar acolo, la Cumberland Farms. Apoi vom fugi ca să putem trece.

— Ce să putem trece?

— Granița.

— Luni, în 24 ianuarie?

— Da, așa cred. Astăzi e marți, deci peste șase zile, nu-i așa? Știu că ți se pare foarte mult până atunci, însă am nevoie de ceva vreme ca să organizez totul. Cea mai grea parte va fi să mă descotorosesc de asistenții sociali, fiindcă nu mă lasă în pace.

— Nu pot pleca luni, în 24 ianuarie. Atunci mă duc la Saint Genevieve, Internatul Pentru Fetele Care Nu Sunt În Siguranță.

— Saint Genevieve, internatul pentru ce? Ce vrei să spui?

— Brian și Maura o să mă ducă luni în Connecticut, îi explic eu. Ca să vizitez Saint Genevieve, Internatul Pentru Fetele Care Nu Sunt În Siguranță.

— Și în ziua aceea mai mergi la școală?

— Nu.

— Nu va funcționa, în cazul ăsta. Trebuie să facem asta într-o zi când vei merge la școală. Ce zici de marți?

Dau din cap că da, iar în momentul ăsta sunt și mai emoționată. Mi se pare că plutesc de fericire.

— Da. Marți, în 25 ianuarie, voi merge la școală. În ziua următoare, după ce mă voi întoarce de la Saint Genevieve. La două zile după turneul de baschet din cadrul Jocurilor Special Olympics. O vei avea și pe Păpușa mea Bebeluș în mașină?

Brusc, îmi amintesc că ea vrea să merg la Cumberland Farms, care este la capătul drumului ce duce la școală, chiar pe cealaltă parte a străzii.

— Dar nu am voie să traversez strada de una singură.

— Oh, haide, o să-ți dai seama cum trebuie să traversezi strada. Nu va mai trebui să faci tot ce-ți spun oamenii aceia, așa că poți aștepta să treacă toate mașinile și pe urmă să traversezi repede pe partea cealaltă. Nu vrei să vii cu mine și cu Krystal cu un K?

— Vreau să o ridic în brațe și să o las să-mi roadă degetul, și să-i dau ceva de mâncare.

Gloria începe să râdă. Apoi se oprește.

— Stai puțin. Vrei să…

— … o ridic în brațe și să o las să-mi roadă degetul, repet eu, și să-i dau ceva de mâncare.

— Bine, rostește ea aproape în șoaptă. O să vorbim despre asta altă dată. Însă acum cred că ar fi bine să încheiem convorbirea, ca să te duci să te pregătești. Pentru micul nostru rendez-vous. Cu puțin noroc, nimeni nu-și va da seama că ai plecat. Furișează-te în casă. Iar săptămâna asta ai grijă să nu te vadă nimeni că-ți faci bagajul. Să-ți iei cu tine și banii, dacă ai strâns ceva. Pune-ți hainele și toate lucrurile preferate în rucsac sau în ce geantă porți la școală. Ai grijă să ascunzi telefonul mobil. De fapt, nu… cred că ar fi mai bine să scapi de telefon definitiv. Închide-l și aruncă-l în pădure. Poți să zici că l-ai pierdut. Și apoi, dacă ai putea face rost și de alte telefoane noi, ar fi grozav. Nu strică niciodată să ai mai multe atunci când ești

urmărit. Poliția le poate localiza uneori, așa că e bine să le folosești pe rând. Și nu uita să aduci banii. E foarte important să *nu* spui nimănui ce vrei să faci. Sau că m-ai sunat și am vorbit. Dacă află cineva toate astea, planul nostru nu va funcționa, înțelegi? Crezi că-ți poți aminti tot ce am stabilit?

Gloriei nu-i place să audă cuvântul „nu”, așa că dau din cap că da, chiar dacă sunt prea multe lucruri de care trebuie să-mi amintesc.

— Ți-ai mai vopsit părul până acum? Va trebui să ne mișcăm repede imediat ce te vei urca în mașina mea, dar ar trebui, probabil, să-ți vopsim părul. O să ascund Mașina Verde, pentru ca poliția să nu ne dea de urmă. Vreau să spun că voi conduce altă mașină. Pe urmă o vom abandona și ne vom urca într-un autobuz. Va fi periculos cât timp ne vom afla pe teritoriul Statelor Unite, însă odată ce vom trece frontiera va fi mai ușor. E mult mai simplu să ne ascundem în Canada. Știu deja unde putem sta, iar ulterior, după ce se mai liniștesc apele, ne vom construi o viață nouă, fetele mele și cu mine, așa cum ar trebui de fapt.

— Și voi avea mare grijă de Păpușa mea Bebeluș.

Gloria râde.

— Da. Cum am mai spus, ar trebui să vorbim despre asta odată. Drace, ai trecut prin multe! Nu-mi vine să cred… nu. Va trebui să încheiem conversația ca să nu fii prinsă. Haide să ne luăm rămas-bun și să pornești înapoi spre casă. După ce terminăm de vorbit trebuie să închizi de tot telefonul și să-l arunci cât poți de departe printre copaci, bine? apoi poți să mergi spre casă. Cum am zis, cu puțin noroc, nimeni nu își va da seama că ai fost plecată. Stai puțin… ai menționat că urmează să participi curând la un turneu?

Dau din cap că da.

— Duminică, în 23 ianuarie. Are loc în sala de sport.

— Duminică în sala de sport. Am înțeles. Bine, atunci. Mai vrei să adaugi ceva înainte să închidem telefoanele?

Mă gândesc.

— Nu.

— Grozav. Deci, nu uita să iei cu tine cât mai mulți bani și câteva telefoane, pe urmă mergi direct spre Cumberland Farms marți, după ce cobori din autobuz. Acolo va avea loc micul nostru rendez-vous. Ai grijă să mergi fără să eziți sau să alergi. Să nu pari prea îngrijorată, ca să nu atragi

atenția asupra ta. Oamenii observă astfel de lucruri. Încearcă să pășești ca și cum nu s-ar întâmpla nimic, bine?

— Bine.

— În regulă. Acum, haide să ne spunem la revedere. Te iubesc, Ginny.

— La revedere, adaug eu.

Apoi apăs butonul roșu al telefonului și mă opresc.

Mă uit în jur ca să-mi dau seama unde mă aflu. Acum e mai întuneric ca înainte, drumul e încă plin de noroi și la fel sunt și pantalonii mei, iar pe marginea cărării sunt nămeți de zăpadă. Totul e negru și alb și afară e mult mai frig. Nici nu îmi mai simt degetele când încep să le mușc.

Este ora 6.03. Închid telefonul de tot și îl arunc departe printre copaci, ca să nu-l găsească nimeni. Pe urmă fac cale întoarsă spre Casa Albastră.

3.31 DUPĂ-AMIAZA, CU EXACTITATE, MIERCURI, 19 IANUARIE

Sunt din nou în biroul lui Patrice, așezată pe scaunul în formă de floare. Agamemnon stă întins pe covor lângă aerotermă, luminat de o rază de soare. Ochii lui sunt închiși, dar, din când în când, își mișcă încet coada înainte și înapoi.

Mușc dintr-un biscuit cu graham.

— La ce te gândești, Ginny?

— Mă gândesc la Agamemnon.

— Ce-i cu el?

— Nu se mai ascunde astăzi.

— Într-adevăr.

— Coada i se mișcă, însă ochii îi sunt închiși.

Patrice se uită la el. Coada lui Agamemnon se mișcă de la dreapta spre stânga.

— Ai dreptate, așa fac animalele uneori. Par adormite, dar mințile lor sunt alerte. În visele lui, Agamemnon vânează, probabil, un șoarece.

— Sau o veveriță pitică. Ori una obișnuită.

Deoarece știu că pisicile Maine Coon erau vânători buni. Lui Coke Head îi plăcea să aducă mortăciuni când ieșea din apartament. A adus chiar și un iepure.

Patrice se ridică. Îl ia pe Agamemnon în brațe și se întoarce spre mine.

— E în regulă dacă-l așez în poala ta?

Dau din cap că da.

Nu am mai ținut o pisică în brațe de foarte mult timp. Mă întreb dacă mai știu cum să fac asta. Ultima ființă vie pe care am ținut-o a fost Păpușa mea Bebeluș. În urmă cu cinci ani, când am vârât-o în valiză. Și, înainte să-mi dau seama, Patrice îl așază pe Agamemnon în poala mea. Capul lui e lângă genunchii mei. Îmi pun brațele pe lângă trupul lui. Încep să-l mângâi cu mâna dreaptă. El toarce.

Ochii mei sunt umezi. Abia dacă mai văd ceva.

— Iată. Este o adevărată surpriză, nu-i așa? Te pricepi să ții pisici în brațe. Acum, voi doi o să vă cunoașteți mai bine. El o să continue să viseze, dacă-l lași. Mă întreb dacă putem vorbi despre ce s-a întâmplat în timpul serii trecute. Brian și Maura mi-au zis că te-au găsit cățărându-te pe pervazul ferestrei de la camera ta ca să intri în casă.

Îmi șterg ochii și continui să-l mângâi pe Agamemnon.

— Am ieșit afară.

— Da, am înțeles deja asta. Mi-au spus că nu le-ai explicat de ce, că aveai ghiozdanul cu tine și DVD playerul tău, plus 14 filme în ghiozdan.

— Am 14 ani.

— Așa e. Ai 14 ani și, desigur, tot atâtea filme ai luat cu tine. Ai urmărit vreun film în timp ce erai afară?

— Aveam de gând să mă uit la *Sunetul Muzicii*, dar nu am făcut-o.

— Ce anume te-a făcut să renunți?

Mă asigur că gura mea e bine închisă. Mă gândesc. Și continui să-mi mișc degetele prin blana lui Agamemnon.

— O să aștept până vei fi pregătită să-mi răspunzi.

Ridică un ghem de lână în două culori, albastru și alb, dintr-un coș de lângă scaunul ei. În ghem sunt înfipte două andrele argintii, începe să tricoteze.

— Deci, te voi întreba din nou în caz că ai uitat întrebarea pe care ți-am pus-o. Ce anume te-a făcut să renunți să urmărești filmul?

— M-am înfuriat.

Și în aceeași clipă îmi acopăr gura cu mâna.

Andrelele cu care tricotează scot un clinchet ușor.

— Înțeleg. Pariez că erai furioasă din cauza conversației pe care ai avut-o cu puțin timp înainte de asta cu Brian și Maura. Despre ce era vorba?

Sunt șocată. Fiindcă tocmai mi-a sugerat motivul pe care trebuie să-l spun, și chiar este adevărat. În mare parte. Acum pot să-l spun, pur și simplu. Îmi iau mâna de la gură și inspir adânc.

— Ei vor să mă ducă să vizitez Internatul Pentru Fetele Care Nu Sunt În Siguranță.

Patrice încuviințează din cap.

— Saint Genevieve. Și nu vrei să mergi acolo?

— Nu, nu vreau să merg, răspund eu după ce mă gândesc.

— Se pare că te-ai enervat la gândul că trebuie să pleci de la Casa Albastră și astfel ai simțit nevoia să ieși puțin afară ca să fii un timp singură. Te-ai gândit să le spui lui Brian și Maurei că ești furioasă și că nu vrei să mergi la internat?

— Nu, rostesc eu nedumerită.

— Ei bine, poate că ar trebui să o faci. Când le spui oamenilor că ești furioasă sau că nu vrei să faci un anumit lucru, asta le demonstrează că-ți pasă. Și tocmai asta au așteptat de la tine în tot acest timp, Ginny. Brian și Maura vor să știe dacă îți place să locuiești cu ei, dacă îți vor lipsi când va trebui să pleci în altă parte. Dacă merită să încerce să te facă să zici asta. Singura persoană de care s-au convins că îți pasă de când ai contactat-o pe Gloria pe Facebook este sora ta, Krystal cu un K. Asta e de înțeles, ținând cont de circumstanțe, dar în afară de asta, nu ai arătat nimănui că îți pasă de ceva. Adică, ți-ai îmbunătățit considerabil comportamentul, însă tot nu pari dornică să rămâi la Casa Albastră.

Asta înseamnă că Patrice nu știe nimic despre motivul pentru care am ieșit pe fereastră. Nu va vorbi despre Gloria sau despre vreun telefon.

Zâmbesc.

— De ce zâmbești?

Vreau să-mi pun mâna peste gură, dar nu o fac. Nu este nevoie să fac asta.

— Ginny, te-am întrebat de ce zâmbești.

— Noi mergem la turneul de baschet Special Olympics duminică, în 23 ianuarie.

Fiindcă este adevărat, chiar dacă nu acesta e răspunsul la întrebarea lui Patrice.

— Asta este grozav. E grozav, cred, că ai participat la toate antrenamentele săptămânale, chiar și atunci când Brian era în spital. Știu că

el se bucură că este acasă. Și tu?

Dau din cap că da.

— Bine. Brian și cu tine aveți o legătură specială. Îți va fi greu să pleci la Saint Genevieve știind că-l lași în urmă, nu crezi?

Mă gândesc. Apoi aprob din cap.

— Sunt sigură că îți vor lipsi momentele petrecute alături de el la săniuș sau pe malul lacului, unde v-ați distrat atât de bine vara trecută.

Nu a fost o întrebare, deci nu am de ce să răspund.

— Nu vei mai putea să faci niciunul dintre lucrurile astea dacă vei pleca la Saint Genevieve. Cum te face să te simți această realitate?

Încep să-mi mușc degetele. Știu ce vrea să-mi spună. Este un singur răspuns care o va face fericită, este adevărat, chiar dacă nu am avut niciodată timp să mă gândesc la el.

— Mă face să mă simt tristă.

Patrice continuă să tricoteze.

— Mă întreb dacă putem scrie cât de tristă te face să te simți acest lucru. Înțelegi tu, pe o coală de hârtie. Aș putea să o fac eu pentru tine, dacă vrei. I-am putea scrie o scurtă scrisoare lui Brian în care să-i arătăm cât de mult o să-i simți lipsa. Dar sunt sigură că el nu e singurul locatar de la Casa Albastră de care o să-ți fie dor.

— O să-mi fie dor și de Maura, și de Micuța Wendy.

— Bineînțeles că o să-ți fie. Să le spunem tuturor asta în aceeași scrisoare? Sau crezi că ar trebui să le scriem câte o scrisoare fiecăruia?

Au fost două întrebări. În minte o văd pe Păpușa mea Bebeluș de o parte a semnului egal și de cealaltă parte îi văd pe Brian, Maura și Micuța Wendy. Însă unu nu este deloc egal cu trei. Unu e *mai puțin* decât trei, astfel: 1< 3.

Nu se poate să-mi fie dor de Brian, de Maura și de Micuța Wendy la fel de mult ca de Păpușa mea Bebeluș, deoarece ea are nevoie de mine mai mult decât au ei. Fiindcă ei sunt în siguranță. În plus, nimeni nu o să-i lovească. Brian, Maura și Micuța Wendy nu au nevoie de mine. Deci, în realitate, unu este *mai mare decât* trei de data asta, deși acest simplu calcul matematic nu e corect. Deoarece pentru mine a avea grijă de Păpușa mea Bebeluș este mai important decât orice. Chiar și decât matematica.

— La ce te gândești, Ginny, aud eu vocea lui Patrice.

— Mă gândesc la Păpușa mea Bebeluș, răspund eu fără să-mi mișc capul sau ochii.

— Da, ei bine, cred că ar trebui să vorbim, probabil, și despre asta puțin. Am primit din nou vești de la prietenii mei de la Serviciile Sociale.

Îmi alung repede gândurile. Mă uit în ochii ei. Agamemnon îmi prinde genunchiul cu lăbuțele. Mă doare, însă nu fac nicio mișcare. Ascult cu atenție.

— Ei m-au anunțat că s-au întâlnit de câteva ori cu Gloria, iar doctorii care au examinat-o pe Krystal cu un K au zis că ea pierde repede în greutate.

— Cred și eu, de vreme ce Crystal cu un C este în închisoare. Ea știe cum să o îngrijească.

— S-ar putea să ai dreptate. Asistenții sociali fac tot posibilul să o ajute pe Gloria să devină o mamă mai bună. Dar…

— O lovește?

— Nimeni nu poate afirma asta cu siguranță. Totuși…

— Îi schimbă scutecele? Stă noaptea alături de ea?

Agamemnon sare pe covor și iese repede din cameră.

— Ginny, știu că asta te-ar putea surprinde, însă vreau să fii calmă și să mă asculți. Am mai multe să-ți relatez.

Apuc strâns mânerele scaunului și aștept.

— Asistenții sociali au zis că dacă va pierde în continuare din greutate, vor fi nevoiți să o ia pe Krystal cu un K din apartament și să o îndepărteze de Gloria.

Totul se oprește în loc. Revăd în minte ziua în care poliția a venit prima dată la apartament. Ziua în care a început prima adopție. Tot ce s-a întâmplat. Bătăile în ușă și strigătele. Luminile colorate ale mașinilor.

Clatin din cap, mă uit la ceas și reușesc să mă desprind de gândurile mele.

— Și când vor veni polițiștii?

— Încă nu știu. Dar amintește-ți că nu e ceva hotărât. E doar o posibilitate, dacă lucrurile nu vor merge mai bine.

— Și când o să știi?

— Nu știu sigur, repet. Probabil că nu peste mult timp. Ar trebui să știm cu siguranță până la sfârșitul acestei săptămâni. Poate chiar în acest weekend.

Îmi mușc degetele. Mă ridic de pe scaun, mă așez din nou, apoi mă ridic iar și rămân în picioare.

— Ginny, vrei să-ți dau o băutură răcoritoare?

— Nu. Vreau…

Mă opresc. Îmi țin gura închisă, închisă, închisă.

— Brian și Maura au vrut să-ți spun și ție aceste lucruri. Ei cred că ai tot dreptul să afli și sunt de acord cu asta. Știu că e greu să accepți asta, dar Krystal cu un K nu o duce bine deloc, însă sper să-ți dai seama că sunt oameni cărora le pasă și care fac ceva pentru ea. Asistenții sociali sunt implicați acum în acest caz și, dacă va fi nevoie, vor face tot posibilul ca să o plaseze într-o casă care să-i ofere toate condițiile.

— Voi putea să o văd?

— Nu sunt sigură, însă dacă vei merge la Saint Genevieve, vei fi foarte departe. Ei încearcă să plaseze copiii cât mai aproape, atunci când se poate. Dacă vei fi în Connecticut, va fi foarte greu să vă vizitați. Krystal cu un K va fi în grija unui asistent maternal până când un judecător va decide dacă reunirea va fi sau nu posibilă, apoi…

Ea se oprește, pe urmă continuă:

— Așadar, situația este gravă și știu că vei vrea să te afli prin preajmă pentru a fi la curent. Acum, dacă îmi vei spune că vrei să rămâi la Casa Albastră, aș putea să te ajut în această privință. Dar trebuie să le spunem toate astea Maurei și lui Brian. Haide să scriem scrisoarea, bine? Cred că una va fi mai ușor de scris în loc de trei. Trebuie să le spui cât se poate de clar cât de mult îți vor lipsi toți trei, cât de mult îți pasă de ei. Și, mai presus de toate, nu trebuie să mai aibă loc alte *incidente.* Deci fără alte dispariții prin pădure sau evadări pe fereastră. Trebuie să rămâi acolo unde ești.

Nu știu ce înseamnă *rămâi acolo unde ești.* Nu înțeleg deloc, însă Patrice a scos deja o coală de hârtie și un pix. Ea zice să îi dictez ce vreau să spun în scrisoare în timp ce scrie. Așa că încep să mă gândesc. O fac repede, pe urmă foarte, foarte încet, ca să nu debitez cine știe ce minciuni. Este extrem de greu și neplăcut să fac asta, dar e obligatoriu.

Patrice scrie și scrie, apoi mi-o citește.

> *Dragă Maura, Brian și Micuță Wendy,*
>
> *Nu vreau să merg la Saint Genevieve, Internatul Pentru Fetele Care Nu Sunt În Siguranță. Probabil că vreau să rămân acolo unde sunt, deși nu înțeleg ce înseamnă asta. Dar promit că nu voi mai spune minciuni cât voi sta aici. Nu voi mai provoca alte incidente. Nu o să mă mai bat cu nimeni la școală. Nu voi mai fura. De fiecare dată când mă veți vedea voi fi o fată foarte cuminte.*
>
> *Cu dragoste,*
> *Ginny Moon*

9.32 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE, JOI, 20 IANUARIE

Trebuie să mă gândesc la foarte multe lucruri, iar asta îmi provoacă dureri de cap. Mă doare atât de rău, încât îmi tot pun mâinile pe tâmple și apăs. Când Brian m-a văzut dimineața în halul ăsta la masa din bucătărie, m-a întrebat ce problemă aveam. Doar l-am privit extrem de furioasă. Deoarece ar trebui să mă pregătesc pentru acel rendez-vous de marți, 25 ianuarie, însă poliția ar putea să vină să o ia pe Păpușa mea Bebeluș de la

Gloria înainte de asta. Ceea ce înseamnă că trebuie să o sun pe Gloria urgent.

Trebuie să o fac imediat, dar nu mai am telefon.

— Deci, mama ta nu poate merge din cauza surioarei tale? întreabă Kayla Zadambidge.

Suntem în Camera Cinci și facem împreună un puzzle. Piesele nu par unele obișnuite, ci niște bucăți de trotuar sfărâmat sau de sticlă spartă.

— Ginny?

E Brenda Richardson. Mă gândesc profund. Ea are un telefon, însă mama și tatăl ei nu-i dau voie să-l aducă la școală. Doar când are lecții de gimnastică acrobatică.

Și azi le are.

— Duminică va veni doar tatăl tău la turneu sau vor fi acolo și mama cu sora ta?

Dau din cap că da.

— Dar celălalt tată al tău? Știi tu, amicul acela, Rick? întreabă Larry. Vine și el?

— Nu.

— De ce nu? se miră Larry.

Tatăl lui nu o să-i cumpere telefon până nu ajunge la liceu.

— El conduce un camion în Georgia, răspund eu. Însă îmi trimite e-mailuri în fiecare zi.

— Ai să-l… nu știu, ai să-l întâlnești undeva în curând?

El știe de planul meu secret, mă va ajuta marți, în 25 ianuarie.

Fiindcă a spus că ar face orice pentru mine.

— Deci, mama ta nu va veni acolo deloc, pentru că trebuie să aibă grijă de bebeluș? întreabă Alison Hill.

Ea are un telefon și îl păstrează în dulăpior. Nu știu combinația încuietorii, dar dulăpiorul ei este *exact* lângă al meu. Nu vreau să iau telefonul lui Alison, fiindcă e prietena mea, însă dacă nu fac asta, atunci poliția o va lua pe Păpușa mea Bebeluș din apartamentul Gloriei. Astăzi, sau mâine, sau în acest weekend. Poate că au luat-o deja.

Încerc să-mi amintesc ce a întrebat. Clatin din cap că nu.

— Asta te întristează, probabil.

Încuviințez din cap.

— Când va crește mare, va putea să vină?

— În general.

— Îmi place foarte mult surioara ta, intervine Kayla Zadambidge. Îți amintești cum mă ținea de deget și cum m-a lăsat mama ta să o șterg la gură cu batista aceea albă? Îmi plac foarte mult bebelușii.

Telefonul Kaylei Zadambidge este în pădure. Nu cred că-l pot găsi și nici nu am timp să-l caut. Alison Hill va trebui să fie aleasa.

— Îmi place foarte mult Păpușa mea Bebeluș.

Larry începe să fredoneze un cântec despre dragostea care nu poate să aștepte și despre lipsa de șovăială, apoi pomenește ceva despre un bebeluș. Îi arunc o privire, dar nu se oprește.

— Duminică vreau să execut o aruncare la coș… doi pași, spune Alison Hill.

— Și eu! zice Brenda Richardson.

— O să înscriu cinci coșuri, adaugă Larry. Cinci.

— Și o să-i bat măr pe cei din echipa adversă.

— Cred că o să-mi exersez aruncarea la coș din cârlig.

— La sfârșit va trebui să facem o poză cu noi toți și cu medaliile noastre.

Prea mulți oameni vorbesc în același timp și nu mai pot suporta. Vreau să mă ridic și să merg în hol, însă domnișoara Carol ne arată ceasul.

— E timpul să strângem lucrurile, copii.

Strângem toate piesele de puzzle și apoi ne luăm lucrurile. E timpul să ne pregătim pentru ora de Științe. Îmi iau ghiozdanul și ne aliniem la ușă. Pe urmă sună clopoțelul și o urmez pe Alison Hill pe hol.

4.48 DUPĂ-AMIAZA, CU EXACTITATE, JOI, 20 IANUARIE

— Alo? rostește Gloria.

— Păpușa mea Bebeluș mai este acolo? întreb eu.

Brian și Maura sunt în camera de sus și îi fac baie Micuței Wendy. Eu sunt în dormitorul meu cu ușa închisă.

— Ginny? De ce îmi telefonezi? Da, desigur că sora ta e încă aici. Ce s-a întâmplat?

— Patrice a zis că poliția va veni să o ia de acolo. La sfârșitul acestei săptămâni sau în acest weekend. Nu îi dai să mănânce destul.

Gloria tace.

— La naiba! La naiba, la naiba! Știam eu că ticăloșii… Ascultă! E grozav că m-ai sunat, dar acum trebuie să-mi iau tălpășița de aici, să împachetez totul și să plecăm înainte să apară ei.

— Mai vii la micul nostru rendez-vous de marți, 25 ianuarie, la Cumberland Farms?

— Da, da, desigur. Însă trebuie să mă gândesc unde să mă duc pentru următoarele trei zile.

— Patru zile.

— Așa e. Patru zile. Nu mai contează. Dumnezeule mare, nu vreau să vă pierd pe amândouă! Chiar mi-ar prinde bine ajutorul surorii mele acum! Ticăloșii!

— Trebuie să-i dai mai mult de mâncare, zic eu, dar apoi aud pași apropiindu-se pe hol. Vine cineva.

— Ea face mofturi la mâncare! Așa cum făceai și tu! Ascultă, de data asta păstrează telefonul. S-ar putea să te sun dacă se întâmplă ceva. Păstrează-l și ascunde-l. Închide-l și apoi verifică dacă ți-am lăsat vreun mesaj după ce te duci la culcare. Însă nu-l ascunde în camera ta, ci în altă parte. Afară, dacă poți.

Ușa se deschide.

Este Maura.

— Ginny, o să luăm cina ceva mai târziu în seara asta, anunță ea.

Telefonul e la spatele meu. Îl strecor în buzunar.

— Wendy a făcut o iritație de la scutece și trebuie să o spălăm bine. Apoi o voi hrăni și o voi culca. O să mâncăm la ora 6.00 în seara asta. Aproximativ la 6.00, bine?

— Bine.

Ea închide ușa.

Scot telefonul din buzunar și îl pun la ureche.

— Alo? întreb eu, dar Gloria a închis deja.

Deschid ușa dulapului meu și întind mâna după cutia de șah chinezesc. Îmi amintesc că Gloria a spus *nu-l ascunde în camera ta.* Nu cred că voi putea să-mi iau căciula, paltonul și cizmele iară ca Brian sau Maura să nu mă audă. Nici să deschid ușa pentru a ieși afară fără să nu mă audă cineva.

Mă duc în bucătărie și iau bandă adezivă. Lipesc telefonul de zidul casei. Pe urmă trag înapoi plasa, închid fereastra și mă așez pe pat. Îmi țin păturica aproape de nas și mă afund în gânduri. „Încă puțin, îi spun eu

Păpușii mele Bebeluș. Voi fi acolo în curând ca să mă asigur că ești în siguranță”.

2.10 DUPĂ-AMIAZA, CU EXACTITATE, VINERI, 21 IANUARIE

— Săptămâna asta au dispărut două telefoane mobile, ambele ale unor copii de la Camera Cinci, zice domnișoara Carol, cu ochii mari mijiți în spatele ochelarilor. Și țin minte că Michelle Whipple a spus că i-ai umblat prin ghiozdan.

Suntem la o masă din spatele clasei la ora de Matematică. Toți lucrează la ceva care se numește grafic.

— Nu am umblat în ghiozdanul lui Michelle Whipple. Am vrut doar să-mi ridic creionul care căzuse acolo.

— Da, îmi amintesc și asta. Dar cumva ai găsit și o ciocolată acolo în timp ce îți luai creionul. Domnișoara Dana spune că trebuie să verifice astăzi dulăpioarele fiecărui elev după ore. Cum te simți când știi asta?

A spus două lucruri diferite, așa că aleg al doilea subiect.

— Mă simt bine.

— Și o să telefoneze și părinților elevilor, de asemenea. Le va cere alor tăi să îți controleze dormitorul. Cum te mai simți acum?

De data asta nu mai spun nimic. Mă asigur că gura mea e închisă bine.

— Exact cum credeam, adaugă domnișoara Carol, notându-și ceva. Va trebui să așteptăm și să vedem ce se întâmplă.

Deschid gura.

— Și cât vom aștepta?

Apoi închid din nou gura.

— Probabil că nu foarte mult. Îmi imaginez că părinții tăi vor vorbi cu tine despre asta când vei ajunge acasă. Domnișoara Dana deja i-a sunat. Ea a discutat cu polițiștii încă de la prânz, dar aceștia au plecat în urmă cu aproximativ o oră.

2.58 DUPĂ-AMIAZA, CU EXACTITATE, VINERI, 21 IANUARIE

Suntem în mașină. Mergem să ne întâlnim cu Patrice.

— Nu te acuzăm de furt, zice Brian, însă chiar ai luat ciocolata aceea săptămâna trecută în timp ce eram în spital.

Mă asigur că gura mea e bine închisă.

— Așa că am să te întreb deschis. Ai furat telefonul mobil al lui Alison?

Nu pot minți pe nimeni, pentru că minciunile nu sunt adevărate. Cuvintele trebuie să dezvăluie adevărul, să se adune la fel ca numerele. Este o regulă.

El se uită mai întâi la mine și pe urmă la drum. Clatin din cap că nu.

— Ei bine, te cred. Te cred.

Am o senzație ciudată în piept. Patrice a zis că oamenii simt anumite lucruri. În special în inimile și în stomacurile lor. Are perfectă dreptate. Fiindcă Brian îmi place cu adevărat și în momentul ăsta mă simt rău, rău, rău. Chiar îmi doream ca el să fie Tatăl meu Adoptiv, iar acum îmi simt pieptul la fel de greu și de rece ca o sticlă cu lapte din frigider.

— M-am… adică Maura s-a uitat prin camera ta astăzi. Nu a găsit nimic. Nu am sunat-o pe domnișoara Dana să-i spunem, deoarece am vrut să vorbesc mai întâi cu tine. Îmi pare rău pentru toate astea, puștoaico. Sincronizarea a fost, pur și simplu, îngrozitoare. Apoi toată confuzia aceea cu Păpușa Bebeluș… cine putea să-și imagineze? Lucrurile stau altfel acum.

— Și mie îmi pare rău.

Și este adevărat. Îmi pare rău pentru tot ce am făcut și voi face marți, în data de 25 ianuarie. Nu-mi place nimic din toate astea, dar trebuie să o protejez pe Păpușa mea Bebeluș. De Gloria.

— Plângi? întreabă Brian.

Se uită din nou la mine, apoi iarăși la drum.

Încetinim pentru a lua o curbă. Dau din cap că da. Ochii mei sunt umezi, însă asta nu mă ajută cu nimic, pentru că tot mai simt apăsarea în piept.

— Ești o fată bună, Ginny. Nu contează ce spun ceilalți.

11.29 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE, DUMINICĂ, 23 IANUARIE

Sunt la turneul de baschet Special Olympics. În clădire patrulează polițiști. Am numărat trei când traversam curtea școlii. Și încă doi în timp ce stăteam pe bancă așteptând să înceapă primul meci.

Sunt liniștită, deoarece știam că ei or să fie aici. Vin la toate turneele; nu se află aici ca să mă protejeze de Gloria.

Merg prin curtea școlii cu Brenda Richardson, Larry și Kayla Zadambidge. Mai sunt și doi coechipieri cu noi. Ei nu sunt copii speciali, își pot ține gurile închise atunci când gândesc și își pot lega singuri șireturile de la pantofi. Joacă în aceeași echipă cu copiii speciali, dar nu aruncă la coș. Așadar, suntem șase din echipa noastră în Court Three[13] împotriva celor de la Hamden Hornets[14]. Noi suntem Lee Lancers[15]. Pe bannerele și tricourile noastre aveam imaginea unui cavaler cu o lance lungă și ascuțită.

Pe băncile de pe marginea terenului îl văd pe Brian. Urmărește meciul împreună cu părinții Brendei Richardson, dar și cu alții. Rick nu e acolo. Vreau să-i fac din mână lui Brian, însă apoi văd mingea sărind pe lângă mine.

— Ginny! strigă cineva.

O văd pe Kayla Zadambidge uitându-se la mine cu o figură furioasă.

Ceea ce înseamnă că iarăși m-am lăsat distrasă.

— Ginny, încearcă să fii atentă la minge, îmi spune antrenorul Dan.

Poartă tricou și șapcă, ambele albastre cu galben. Uniforma mea este la fel. Toți cei din echipa Lee Lancers au uniformă albastră. Însă cei de la Hamden Hornets poartă negru și galben, de parcă ar fi albine.

— Ginny? întreabă Brenda Richardson.

Stă lângă mine, dar nu-mi aduc aminte cum a ajuns acolo.

— Cred că trebuie să iei mingea din afara terenului.

Îmi face semn spre celălalt capăt al terenului, unde îl văd pe antrenorul Dan, care îmi indică un anumit loc din teren cu o mână, în timp ce își mișcă cealaltă mână într-un anumit fel.

Mă duc spre el să văd la ce se uită.

— Stai aici, bine? îmi zice el când ajung acolo.

Și îl ascult. Stau în locul indicat și arbitrul îmi dă mingea. Îmi place de el, pentru că știe mereu regulile, are un fluier, iar întotdeauna poartă alb și negru.

— Pasează mingea jucătorului din fața ta, mă sfătuiește în continuare antrenorul Dan.

— Dar e de la echipa Hamden Hornets, îl contrazic eu.

— Știu. Îți promit că ți-o va da înapoi.

Așa că-i dau mingea jucătorului din fața mea, care o bate de pământ spre mine. O prind.

— Acum pasează mingea unuia dintre jucătorii noștri! zice antrenorul Dan și se îndepărtează grăbit.

Mă uit, o văd pe Brenda Richardson, cu Larry și trei jucători de la echipa Hamden Hornets. Arunc mingea spre Larry, care astăzi a venit în scaunul lui cu rotile. El o prinde și începe să o bată de pământ și cântă, însă nu înțeleg cuvintele.

— Dați-i drumul pe teren! strigă antrenorul Dan.

Toți alergăm, apoi ridic privirea ca să-l văd din nou pe Brian, însă pe marginea terenului văd pe altcineva.

Este Gloria.

Sunt nedumerită. Nu știu de ce se află aici.

Încă nu este momentul pentru micul nostru rendez-vous. Ea poartă un hanorac mov, dar are capul la fel ca atunci când am zărit-o în parcare. Mai observ și o fetiță cu părul lung și maroniu, care stă pe bancă lângă de ea, mai scundă decât eram când aveam nouă ani, însă cred că are ochii verzi, chiar dacă nu-i pot vedea de la o distanță atât de mare.

Asta înseamnă că am fost înlocuită.

Gloria și-a luat o *Altă Ginny.* Sau poate că e *Cealaltă Ginny.* Nu știu care e adevărul, dacă Cealaltă Ginny e adoptată, dacă se ascunde în vreun alt loc din apartament, sau dacă este o fantomă.

Gloria se ridică. Îmi face ușurel din mână fără să strige nimic, îmi face semn și cu degetul mare în sus și apoi își mai flutură puțin mâna spre mine.

Cealaltă Ginny stă pe bancă fără să se miște. Probabil că nu are nimic de spus. Poate că e o fată goală pe dinăuntru, cu un chip pe care nu-l știu.

Gloria se uită în jos și pune mâna pe capul fetiței. Pe urmă îi face semn spre mine. Cealaltă Ginny se ridică, iar Gloria o cuprinde pe după umeri. Ea arată din nou spre mine și amândouă încep să-mi facă semne. Fără zgomot, în așa fel încât nimeni să nu le audă.

Încep să mă hiperventilez. Adică respir prea repede, pentru că sunt furioasă, aș vrea să-i scot ochii Celeilalte Ginny, ca să nu se mai uite la mine. Am fost înlocuită, ceea ce se întâmplă atunci când căștile tale vechi sunt stricate și le arunci, iar tu îți iei altele.

Cineva strigă numele meu.

Mă uit în jur, dar nu vreau să văd cine este. Jucătorii aleargă pe lângă mine. Mă uit din nou spre Gloria și Cealaltă Ginny ca să văd ce vor face în continuare. La început nu le zăresc, însă, când, în sfârșit, le găsesc cu privirea, Gloria își pune degetul în fața buzelor. Asta înseamnă că vrea să tac. A mai făcut asta o dată, când Donald a ieșit din baie înjurând. Eram după canapea și când m-a văzut, Gloria și-a pus degetul în fața gurii. Nu am spus nimic, ea a început să strige, iar Donald a bătut-o pe ea în locul meu rău de tot și apoi…

— Ginny! zice altcineva din nou.

Înainte să văd cine m-a strigat, sunt împinsă la pământ de către Brenda Richardson și câțiva jucători pe care nu-i cunosc. Sunt o mulțime de adidași, picioare și brațe deasupra mea. Încerc să mă eliberez și să-i împing, însă nu pot. În cele din urmă, se ridică toți, iar eu mă rostogolesc, îmi aranjez ochelarii, mă ridic în picioare și încerc să văd unde este Gloria. O zăresc din nou. Dau să ridic mâna ca să-i fac semn, dar în loc de asta mi-o duc la gură și îmi acopăr buzele cu ea.

— Ginny? îmi spune antrenorul Dan.

Nu-l văd, dar când mă întorc e chiar în fața mea.

— Ești bine? mă întreabă el.

Dau din cap că da. Când mă uit din nou spre băncile de pe marginea terenului, le văd pe Gloria și pe Cealaltă Ginny coborând treptele din tribună spre băncile de la primul nivel.

— Ginny, mai bine ai lua o pauză, zice antrenorul Dan. Du-te să stai pe bancă. O să intri din nou în joc puțin mai târziu, când te vei simți mai bine. Du-te să bei niște apă sau poate că ai nevoie la toaletă.

Toaleta. Acolo se duce Gloria. Cel puțin așa cred. Ea merge la toaletă deoarece acolo obișnuiam să ne întâlnim când eram într-un supermarket, sau într-un magazin, ori alt loc în care trebuia să discute cu dealerul ei. „Dacă te rătăcești și nu mă mai găsești, du-te la toaletă”, mă povățuia ea. Cred că vrea să mă duc la toaletă în momentul ăsta. Mă voi duce să o văd. Am să o întreb unde este Păpușa mea Bebeluș. Am să-i spun că trebuie să o hrănească mai bine, fiindcă pierde din greutate. Dacă este cumva afară în parcare, am să fug până acolo să o iau.

Degetele mi se strâng și devin pumni. Trebuie să fiu puternică.

Sunt foarte mulți oameni în sala de sport, dar mă strecor printre ei sau îi ocolesc și nu merg drept, însă e OK, deoarece creierul meu știe unde să mă

ducă.

Odată ajunsă la toaletă, intru imediat. Văd patru chiuvete albe, șase cabine verzi și câteva doamne pe care nu le cunosc. Nu o zăresc pe Gloria și nici pe Cealaltă Ginny. Mă uit în toate părțile, însă ele nu sunt aici. Mă întorc spre hol și aud pe cineva spunându-mi pe nume. Mă uit. Văd o mulțime de oameni, dar nu zăresc persoana care mă strigă.

— Ginny? aud eu din nou aceeași voce.

E o voce plăpândă. Mă întorc și mă uit. O fetiță stă destul de departe de mine lângă un aparat pentru popcorn. Părul ei arată așa cum arăta al meu înainte. Ochii ei sunt verzi. E Cealaltă Ginny. Probabil că merge la grădiniță sau în clasa întâi. E destul de mică să facă o ghindă din hârtie glasată pe care să lipească poza ei și să o pună pe un avizier.

Nu mă pot înfuria pe ea. Chiar dacă ea m-a înlocuit, nu vreau să-i scot ochii ca lui Michelle Whipple. Cealaltă Ginny începe să pășească spre mine. Se apropie din ce în ce mai mult. Când ajunge, îmi zâmbește. Nu mă tachinează și nici nu râde de mine. Stă în fața mea zâmbind. Apoi văd că ține ceva în mână și ridică obiectul acela ca să-l văd mai bine.

E o poză cu mine pe când aveam nouă ani. În fotografie o țineam în brațe pe Păpușa mea Bebeluș. Aș vrea să i-o smulg și să o privesc mult, mult, mult, să văd micuța față și mânuțele Păpușii mele Bebeluș, dar Cealaltă Ginny îmi ia poza și aleargă de unde a venit. Se ferește din calea oamenilor ca o veveriță sau ca o pisică. Stă din nou cu Gloria lângă aparatul pentru popcorn.

Nu mai aud absolut nimic. Pardoseala e dură și plată sub tălpile mele. E ca și cum aș sta pe un semn „egal” uriaș, chiar dacă nu pot să-l văd, așa că fac un pas spre ele. Gloria se uită la mine și își pune degetul în fața gurii. Vreau să întreb „Ce cauți aici? Ar trebui să ai grijă de Păpușa mea Bebeluș!”, însă niciun sunet nu-mi iese din gură. Încerc din nou să vorbesc, dar nu pot.

Așa că încep să pășesc spre ele. Repede. Un polițist apare în fața mea, însă mă ghemuiesc dintr-odată, ferindu-mă. Se apleacă lângă mine și mă întreabă dacă mă simt bine. Cu ochii închiși, dau din cap că da, pe urmă mă întreabă dacă am nevoie de ajutor. Clatin din cap că nu, iar el se ridică. O fac și eu. Spune că-i pare rău și întreabă dacă știu unde ar trebui să mă aflu.

Dau din cap că da încă o dată. Întreabă dacă am nevoie de ajutor ca să mă întorc în sala de sport pentru meci. Clatin din cap că nu. Apoi el își cere

scuze din nou că m-a speriat. Îmi urează succes și se îndepărtează. Mă uit în spate spre locul în care stătea Gloria împreună cu Cealaltă Ginny, dar nu mai sunt acolo. Mă uit în toate direcțiile.

Spre ușa toaletei. Spre semnul „Ieșire". Ieșirea. Alerg într-acolo, îmi fac loc pe lângă doi oameni care intră pe ușă și o zbughesc afară în parcare. Alunec pe gheața umedă, însă cineva mă prinde.

— Scuze, murmur eu.

Mă uit la toate mașinile din parcare. Nu am paltonul sau cizmele, dar nu-mi pasă. Încerc să le zăresc pe Gloria sau pe Cealaltă Ginny, ori Mașina Verde, însă nu le văd nicăieri. Iar asta înseamnă că sunt din nou singură. Am paisprezece ani și mă aflu încă de partea greșită a semnului egal, în locul nepotrivit. Mâinile îmi tremură și respir foarte repede, pentru că Gloria a fost aici cu o altă Ginny și niciuna nu o ținea în brațe pe Păpușa mea Bebeluș.

Cealaltă Ginny a zâmbit și mi-a arătat poza cu noi, dar nu mi-a dat-o. Oare unde au lăsat-o pe Păpușa mea Bebeluș? Poate în mașină, în timp ce au intrat în școală? După aceea mă întreb dacă Gloria nu o fi rămas în clădire. Poate că nu a ieșit încă din parcare. Intru din nou. Lentilele ochelarilor mi se aburesc. Le șterg cu bluza, pe urmă îmi pun ochelarii din nou. Mă uit peste tot, dar nu le văd nicăieri pe Gloria sau pe Cealaltă Ginny.

— Bună, Ginny, rostește cineva.

Mă uit. Maura se apropie de mine pe hol. Împinge un cărucior pentru bebeluși și oamenii se dau la o parte făcându-i loc.

— Nu știam dacă o să putem veni, din cauza programului lui Wendy, așa că nu am spus nimic, zice ea, însă voiam foarte mult să te vedem jucând baschet. Ce faci aici pe hol? S-a terminat deja primul meci?

Mă uit în spatele ei. Apoi din nou spre ieșire. Privesc în spatele meu și din nou spre toaletă.

— Ginny? S-a terminat meciul?

— Nu.

— Grozav! De ce nu mă conduci până în sală ca să-l găsesc pe Brian? Wendy și cu mine vom sta atât cât se poate.

Mă uit la Micuța Wendy și mă apuc de păr. Inspir adânc de trei ori, așa cum m-a învățat Patrice și după aceea pornesc spre sala de sport. Maura mă urmează împingând cărutul. Când ajung acolo îl văd pe Brian. Stă lângă bancă, ține în mână sticla mea cu apă și le face cu mâna.

— Poftim, Ginny, zice el. Bea puțină apă. Ai căzut destul de rău pe teren! Ce s-a întâmplat acolo?

— Nu știu.

— Ai fost confuză?

— Da, răspund eu, apoi privesc din nou acolo unde stăteau Gloria și Cealaltă Ginny.

Locul e gol. Mă întreb dacă nu cumva a văzut-o pe Maura și de aceea a decis să plece. Sau poate că s-a speriat când i-a zărit pe polițiști.

— Hei, Ginny, ești pregătită să intri din nou pe teren? aud eu vocea antrenorului Dan.

Ridic privirea. Stă lângă mine cu Maura și Brian.

— Alison a intrat în locul tău când ai ieșit, dar Brenda are nevoie de o pauză. Ce spui?

Știu că arăt ca o fată a peșterilor. Știu că gura mea e deschisă, capul meu e plecat și că mă gândesc profund. Nu interacționez deloc în momentul ăsta. „Bat în retragere”. Așa spunea Patrice că se numește acest comportament. Ea a zis că bat în retragere când sunt supărată și nu mă gândesc la nimic, deși, de fapt, în acea situație mă gândesc foarte intens la asta.

— Ginny, haide să mergem să stăm puțin pe bancă. Te-ai lovit la cap când ai căzut? întreabă cineva.

— Vino cu noi să-ți tragi puțin sufletul, zice altă voce. Te-ai descurcat foarte bine până acum. Eu, tatăl și sora ta suntem foarte mândri de tine.

Este Maura, care vorbește cu mine despre Brian și Micuța Wendy. Clatin din cap că nu.

— Vreau să joc, reușesc eu să spun.

— Vrei? întreabă Brian.

Mă uit la numerele de pe cadranul ceasului meu și încuviințez din cap că da.

— Vreau să joc baschet cu Lee Lancers și să câștigăm meciul.

Chiar dacă nu există „noi”. Există doar „ei”. Am furat trei telefoane mobile de la cei din echipa mea și nu îmi pasă deloc de Larry. Din cauza mea, doamna Wake a fost concediată de la școală și Crystal cu un C a ajuns în închisoare. Iar acum Brian și Maura s-ar putea să mă trimită departe la Internatul Saint Genevieve Pentru Fetele Care Nu Sunt În Siguranță. Mă simt altă persoană. Sunt (–*Ginny*), iar locul meu nu e nicăieri. Nu îmi este

permis să fiu parte din ceva anume, dar tot vreau să câștig. Măcar un lucru. Măcar o dată. Antrenorul Dan se uită în ochii mei și îmi cere să-i urmăresc degetul. Mă conformez. Mârâi puțin ca o pisică Maine Coon și apoi el ridică din umeri și spune:

— Mi se pare în regulă. E decizia voastră.

— Este decizia voastră, repet eu, pentru că seamănă cu o replică dintr-un film, doar că nu-mi amintesc titlul acestuia. Poate fi *Teen Wolf* (*Un vârcolac adolescent*), sau *Star Wars: Episode V – The Empire Strikes Back* (*Războiul stelelor: Episodul V – Imperiul contraatacă*), sau *High School Musical* (*Liceul muzical*). Ei mă lasă să joc.

4.03 CU EXACTITATE, DUMINICĂ, 23 IANUARIE

La casa bunicuței are loc un dineu. Sărbătorim câștigarea medaliei de aur la turneul de baschet. Am învins toate echipele cu care am jucat, cu excepția uneia, iar echipa aceea a câștigat tot medalia de aur. O port pe a mea chiar acum. După cină o să mâncăm un tort pe care scrie „Felicitări, Ginny!” L-am văzut când m-am dus să număr câte sticle de apă minerală erau în frigider. Este un tort de ciocolată cu glazură albă și cu litere roșii deasupra.

Stau în living și mă uit la Micuța Wendy care se joacă pe podea cu niște piese mari de Lego. Încă nu știe să stea în fundulet, nici măcar cum să îmbine piesele. Vreau să o ajut, dar îmi amintesc cea mai importantă regulă: *Nu ai voie să o atingi pe Micuța Wendy, orice s-ar întâmpla.*

Mi-am adus ghiozdanul în care am pus câteva lucruri, precum iPodul, un puzzle, niște cărți cu labirint, câteva cărți de colorat de la Crăciun, în caz că mă plictisesc. Am chiar și telefonul Brendei Richardson. E în buzunarul meu. L-am pus acolo când ne-am dat jos paltoanele la *aproximativ* 2.32. Trebuie să găsesc un loc de unde să o sun pe Gloria.

Trebuie să o întreb de ce a luat-o cu ea pe Cealaltă Ginny, de ce a venit la Special Olympics și unde era Păpușa mea Bebeluș. Acum, casa e plină de oameni și nu pot găsi un loc liniștit. Paltonul, căciula și mănușile sunt în vestibul, dincolo de bucătărie. Și cizmele mele la fel. O să am nevoie de aceste lucruri ca să ies în curte. Afară este singurul loc de unde, probabil, pot să-i telefonez.

Mă duc în bucătărie. Toți stau de vorbă. Maura e așezată la masă, iar bunicuța gătește și unchiul Will e rezemat de bufet. Ei vorbesc, mult, râd și se distrează. Bunicul este în cealaltă cameră cu mătușa Jillian și Micuța Wendy. Brian, unchiul John și mătușa Megan sunt undeva în casă. Nu știu unde. Trec pe lângă toți și mă duc în vestibul. Mă dau după colț și mă îmbrac. Nu îmi trag fermoarul paltonului, pentru că nu vreau să fac niciun zgomot.

Sunt la fel de tăcută ca o pisică Maine Coon care pășește pe un covor. Ies și închid ușa după mine. E mai frig ca oricând. Îmi trag fermoarul paltonului până sus și cobor în fugă treptele, apoi mă opresc lângă peretele casei, unde nu mă vede nimeni pe geam. Scot telefonul mobil al Brendei Richardson, îl deschid, formez numărul Gloriei. Răspunde după câteva secunde:

— La naiba, îmi pare rău! Am fugit de la apartament și am avut nevoie de un loc unde să intrăm să ne încălzim. În plus, voiam o șansă să te văd! E la fel ca pe vremuri acum – locuim în mașină. Turneul de baschet a fost locul preferat, din moment ce marți trebuie să fim oricum în oraș. Dar, fată dragă, voiam atât de mult să te iau în brațe și să te strâng la piept, însă polițistul acela era chiar acolo! Mi-a fost frică să nu mă recunoască sau să nu-mi ceară actele, așa că am ieșit afară. De ce m-ai sunat? E totul în regulă?

Încep să-mi mușc degetele. Vreau foarte, foarte mult să spun ceva, dar ea a pus două întrebări. Nu știu la care să răspund mai întâi. Iar asta mă face să mă simt confuză și îngrijorată.

— Ginny?

— Poftim?

— De ce nu spui nimic?

— Fiindcă ai pus două întrebări.

— Așa am făcut? râde Gloria. Draga mea Ginny, nu te-ai schimbat deloc.

— Nu e adevărat. M-am schimbat foarte mult, pentru că sunt mai înaltă acum și părul meu este mai lung. Port chiar și un sutien pentru adolescente. Plus că nu mai sunt cea care se presupune că sunt. Și da, ochii mei sunt tot verzi.

Ea râde din nou.

— Sunt sigură că-i așa, draga mea fată. Deci de ce m-ai sunat?

— Trebuie să o hrănești pe Păpușa mea Bebeluș.

Gloria scoate un oftat.

— Mda, mda. Știu. O să începi și tu să stai cu gura pe mine la fel ca asistenții sociali? Am ținut-o în viață atâta vreme. Nu înțelege nimeni asta? E o fetiță slăbuță, bine? Nu ai văzut-o azi? Au trecut doar câteva ore de atunci. Toate fetele din familia mea sunt slabe. Inclusiv tu.

Vreau să spun „Nu, Crystal cu un C a ținut-o în viață atâta vreme”, însă nu-mi pasă, deoarece sunt nedumerită. Fiindcă Gloria a spus „Nu ai văzut-o azi?” și „Au trecut doar câteva ore”. Nu știu ce vrea să însemne asta. Înghit în sec.

— Nu am văzut-o astăzi. Și nici în urmă cu câteva ore. Am văzut-o pe Cealaltă Ginny.

— Poftim?

— Am văzut-o pe Cealaltă Ginny. Ai lăsat-o pe Păpușa mea Bebeluș în Mașina Verde și ai adus-o pe Cealaltă Ginny la turneul de baschet. Dar nu poți face asta, Gloria. Nu poți lăsa un copil mic în mașină. E prea frig. Trebuie să ai mare grijă de el.

— Stai puțin, mă întrerupe Gloria. Chiar și după ce ai văzut-o, tot nu înțelegi?

— Chiar și după ce am văzut pe „cine”, Gloria? O ai acum pe Cealaltă Ginny ca să aibă grijă de Păpușa mea Bebeluș atunci când te duci să te întâlnești cu dealerul tău? Ea doarme în camera mea? De ce nu a adus-o și pe Păpușa mea Bebeluș în sala de sport?

— Cealaltă Ginny? întreabă Gloria, care nu mai pare furioasă. Chiar vorbești serios? Crezi că fetița pe care ai văzut-o mai devreme astăzi e cineva care te înlocuiește? Ești chiar… Ascultă, îmi pare foarte rău că ticăloșii aceia te-au luat de la mine atunci. S-au schimbat atât de multe, încât nu o să-ți vină să crezi. Adică, sunt sigură că nu o să crezi. Și știu că nu-ți plac schimbările, așa că va fi… destul de surprinzător pentru tine.

— Nu-mi plac surprizele.

— Știu. Am primit un e-mail de la Crystal cu un C. Ei au lăsat-o să-mi scrie din închisoare și mi-a comunicat că nu înțelegi cât timp a trecut sau cât de mult s-au schimbat oamenii de atunci. I-am replicat că nu e mare lucru, dar acum înțeleg că este. Oricum, va fi nevoie de multe explicații ca să poți înțelege. Însă, ascultă! Nu putem vorbi prea mult la telefon. Vei fi prinsă asupra faptului dacă vei continua să vorbești. Deci nu putem discuta acum despre asta. Înțelegi?

— Nu.

— Ei bine, atunci va trebui să aștepți. Până marți, când va avea loc micul nostru rendez-vous. Dar *Cealaltă Ginny* nu este cine crezi. Adică, nu e un fel de clonă de-a ta sau ceva asemănător. Nu poți fi înlocuită. Însă, cum am mai menționat, nu putem vorbi acum despre asta. Trebuie să merg să schimb mașina. Îți amintești ce ai de făcut?

Dau din cap că da.

— Ginny?

— Poftim?

— Te-am întrebat dacă-ți amintești ce ai de făcut marți.

— Da. Am să-mi aduc toate lucrurile când voi veni dimineață cu autobuzul, iar după ce voi coborî, voi merge pe trotuar pe lângă școală și apoi voi traversa singură strada când o să văd Cumberland Farms.

— Și nu vei fugi.

— Și nu voi fugi, repet eu.

— Te voi aștepta chiar acolo. Doar amintește-ți că nu trebuie să fugi. Cei care fug atrag atenția. Când vei ajunge la Cumberland Farms, vei sări în mașină pe bancheta din spate, pe urmă vom pleca naibii din oraș. Preferi părul negru sau roșu?

— Roșu e culoarea mea preferată, adaug eu, șocată că nu-și mai amintește.

— Roșu să fie, atunci.

— Gloria?

— Poftim?

— Va trebui să te ferești de poliție. Crystal cu un C spunea că e de ajuns ca poliția să mă găsească împreună cu tine ca să te arunce în închisoare.

— Crede-mă, știu totul despre asta, fată dragă. Știu cum și de ce a fost prinsă Crystal cu un C și nu am să permit să mi se întâmple și mie același lucru. Poate că ea este mai deșteaptă decât mine, dar a încercat mereu să facă totul de una singură. Asta a fost slăbiciunea ei. Am supraviețuit pentru că știu să cer ajutor, să comunic. Poliția a fost ani de zile pe urmele mele pentru tot felul de lucruri. O să mă strecor și o să evit traficul, deși va fi destul de aglomerat în zona școlii marți dimineață. Te voi aștepta cu motorul pornit și vom încerca să ieșim cât mai repede din oraș.

— O vei aduce pe Păpușa mea Bebeluș?

Gloria tace din nou. Scoate un oftat.

— E prea mult pentru tine, nu-i așa? Scumpo, avem foarte multe de vorbit, însă o vom face după ce vom ieși cu bine din asta. Da, Păpușa ta Bebeluș e în regulă. Și da, promit că o voi aduce, o voi hrăni și o voi ține la căldură. Asta va fi mult mai ușor de explicat când vom fi toate trei împreună în mașină. Atunci o să ne vedem față-n față și o să vorbim. Ai să înțelegi. Dar din nou, da, promit că o voi avea pe Păpușa ta Bebeluș cu mine. Poți conta pe asta dacă faci un simplu calcul.

Îmi privesc degetele. Îmi amintesc toate promisiunile pe care le-a încălcat.

— Sunt bună la matematică.

— Așa e. Ei bine, ne vedem peste două zile, în regulă? Ar trebui să scapi de telefon până nu te găsește cineva. Ai reușit să faci rost de alte câteva telefoane?

Clatin din cap că nu, pentru că am doar unul. Chiar dacă am găsit două.

— Ginny?

— Nu.

— Ei bine, o să ne descurcăm și fără. Ai făcut rost de bani?

— Nu, însă am învățat un truc pe care-l faci la casa de marcat.

— Te referi la cel cu cerutul restului de mai multe ori până o zăpăcești pe casieră? E grozav. Sunt surprinsă că l-ai descoperit și tu. Îl întrebuințez de când eram în liceu. O să-l punem împreună în practică.

Gloria tace. Se face liniște.

— Bine atunci, încheie ea. Te iubesc. Ne vedem marți.

Apoi închide telefonul. Stau singură în curte cu telefonul în mână și privesc zăpada. Nu sunt urme pe ea. Toată curtea e albă și netedă. Marți va avea loc micul meu rendez-vous cu Gloria, o să mă urc în mașina ei nouă și o voi revedea pe Păpușa mea Bebeluș. Voi avea o sticlă cu lapte pregătită pentru ea.

10.4 – 7 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE, LUNI, 24 IANUARIE

Toți îl numesc *Internatul Saint Genevieve pentru fete,* dar în mintea mea este *Internatul Saint Genevieve Pentru Fetele Care Nu Sunt În Siguranță.* Suntem într-un dormitor care are un pat, o măsuță de toaletă, un birou și o chiuvetă mica, iar deasupra cu o oglindă. Fetele care locuiesc la acest centru

au propriile chiuvete și oglinzi. Ele au un crucifix pe perete, deasupra patului, lângă fereastră. Brian și Maura vor să vadă dacă-mi place aici, dacă locul acesta „corespunde nevoilor mele”. O să mă duc la rendez-vous, în schimb, ca să mă întâlnesc cu Gloria și cu Păpușa mea Bebeluș și, poate, cu Cealaltă Ginny. Nu-mi place deloc de ea. Mă întreb dacă Păpușii mele Bebeluș îi place de ea. Vreau să discut cu Brian despre asta. Înainte obișnuiam să vorbim despre toate lucrurile. El nu le înțelegea pe cele mai multe, însă era în regulă pentru că vorbeam. Acum nu mai pot să-i spun nimic.

— Ce părere ai despre cameră? întreabă Brian.

Nu răspund, pentru că el e în spatele meu și nu-l văd. Pot să mă prefac că nu mi-am dat seama că vorbea cu mine.

— Îți place, Ginny?

În mintea mea exclam: „La naiba!”, pe urmă răspund:

— În general.

— Dar mâncarea? Micul dejun a fost foarte bun.

— Am mâncat tot din farfurie.

— Da, însă tu mănânci mereu tot din farfurie. Ți-a plăcut?

— Burta mea e plină.

Mă uit pe fereastră. Îl aud pe Brian lovindu-și brațele de șolduri. Face asta atunci când nu știe ce altceva să spună.

— Fetele pe care le-am întâlnit mi s-au părut foarte prietenoase, intervine Maura. Sunt sigură că ai putea să-ți faci foarte multe prietene aici.

Vrea să spun „Da, ai dreptate, Maura”. Amândoi vor să zic ceva de genul „Da, îmi place” sau poate „Știți ce, locul acesta e foarte potrivit dacă-ți plac pereții albi, covorul maroniu și oameni răstigniți pe cruci”. Sau că nu-mi place aici și că aș vrea să mă întorc la Casa Albastră. Ei vor să rostesc ceva. Îmi pun mâinile peste urechi ca să nu le mai aud întrebările. Nu vreau să mă gândesc la Internatul Saint Genevieve Pentru Fetele Care Nu Sunt În Siguranță, ci la rendez-vous-ul cu Gloria și Păpușa mea Bebeluș. La Cealaltă Ginny. Și la surpriza Gloriei.

— Ginny, te simți bine? La ce te gândești? mă întreabă Maura.

Stă aproape, așa că o aud, chiar dacă am mâinile la urechi.

— Scuze, zice ea. Ginny, la ce te gândești?

Închid ochii și mă gândesc repede la altceva. Îmi amintesc ce s-a întâmplat la Special Olympics, ieri, în timpul turneului de baschet, îmi iau

mâinile de pe urechi.
— Mă gândesc la Micuța Wendy.
— Adevărat? Și la ce te gândești în legătură cu ea? Concret, vreau să spun.
Mă uit la ceasul meu.
— E aproape unsprezece. Se va trezi curând.
Maura pare surprinsă.
— Știi ceva? Ai dreptate. Sunt sigură că îi știi cu exactitate programul.
— Am fost foarte mândru de tine când ai jucat cu ea jocul acela cu cortul în urmă câteva zile, intervine Brian. Ai făcut o treabă grozavă când ai ajutat-o pe mama ta.
Se referă la Maura, nu la Gloria. Totuși, nu mi-a pus o întrebare. Sora Josephine intră în cameră. Este responsabila Internatului Saint Genevieve Pentru Fetele Care Nu Sunt În Siguranță. E îmbrăcată cu ceva ce seamănă cu un cearșaf mare și negru, iar pe cap are o față de pernă care-i atârnă pe spate. Numește această îmbrăcăminte „veșmânt".
— Ei bine, sper că v-a făcut plăcere să aruncați o privire în dormitor. Prânzul este la ora 12.30, așa că avem ceva timp la dispoziție. Brian și Maura, de ce nu vă opriți în birou ca să vorbiți cu Sora Mary Constance? Vă poate răspunde la întrebările de natură financiară de care ați pomenit, spune Sora Josephine, apoi mi se adresează: Cât despre tine, domnișoară, de ce nu mă însoțești într-o plimbare? Cred că o să-ți facă plăcere să ne vezi grădinile.

11.02 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE, LUNI, 24 IANUARIE

Afară pășim pe o alee deszăpezită, printre multe tufișuri și copaci. Totul în jur e umed și pe marginea aleii sunt nămeți de zăpadă.
— Vara, toate aceste tufișuri sunt pline cu trandafiri înfloriți, spune sora Josephine. Sunt cinci specii diferite.
La capătul aleii văd o statuie a unei fete care poartă un „veșmânt" sau poate un fel de glugă ori pătură.
Sunt tufișuri în jurul ei, așa că nu-i pot vedea partea de jos, iar în fața ei este o bancă din piatră. Piatra e netedă și rotundă acolo unde ar trebui să fie ochii și gura, de parcă nu ar avea chip.

Are capul aplecat, ca și cum ar privi la un lucru din poala ei. Nu pot distinge la ce se uită, din cauza tufișurilor. Sora Josephine îmi face semn spre statuie.

— O vezi, acolo? Purtând acel șal? Aceea este Maica noastră Binecuvântată. Știi și tu, Fecioara Maria. Era doar o copilă când a născut.

— Câți ani avea?

— Nimeni nu știe exact, dar mulți cred că nu avea mai mult de paisprezece ani.

— Paisprezece?

Sora Josephine încuviințează. Mă apropii de statuie pe lângă banca din piatră și tufișuri. Mă ridic pe vârfuri și mă uit să văd ce ține fata în poală. Este un bebeluș. Un copil din piatră cu mânuțe și piciorușe. Însă fără chip. El se uită la mine. Preț de *aproximativ* trei secunde, nu pot să respir.

— De ce nu are chip?

— Ah, m-am întrebat și eu adesea de ce nu are chip. Adevărata Fecioară Maria sigur av…

— Nu ea, o întrerup eu. Bebelușul. De ce bebelușul nu are chip?

Sora Josephine mă privește ciudat.

— Oh, cred că motivul este același pentru ambele statui. Probabil că artistul a vrut ca noi să vedem că frumusețea Mântuitorului este inimaginabilă. Cum ți se pare?

Nu răspund. Nu pot să răspund.

— Dar… dar… încerc eu să vorbesc, însă nu termin întrebarea.

— Ce anume, Ginny?

— Bebelușul știe cine este ea?

Trebuie să știu, fiindcă bebelușul nu poate vedea chipul fetei de paisprezece ani. El nu știe ce culoare au ochii ei. E ca și cum fata s-a schimbat, iar acum are un alt cap.

— Sigur că bebelușul știe cine este ea. E mama lui. Bebelușii își recunosc întotdeauna mamele. El e adult acum, desigur.

Sora Josephine nu înțelege. Nu pricepe.

— Dar surorile? Bebelușii își recunosc surorile? Își amintesc chipul surioarei lor?

Sora Josephine se lasă ușor pe spate.

— Nu știu. Mântuitorul nostru nu avea nicio soră.

Continuă să vorbească, însă nu mai pot asculta. În schimb, îmi acopăr fața cu mâinile. Nu vreau să mă vadă nimeni, să-mi vadă fața. Deoarece nu sunt cea care eram înainte.

Sunt (–Ginny) și am paisprezece ani, iar Păpușa mea Bebeluș nu își va aduce aminte de mine când o să merg la rendez-vous.

— Ginny?

Îmi las mâinile jos. Sora Josephine stă în dreapta mea.

— Ginny, de ce ți-ai acoperit fața?

— Vreau să intrăm acum, zic eu.

— Ești supărată? Ce se întâmplă cu tine?

— E frig.

— Prea bine, spune Sora Josephine. Mai putem vorbi înăuntru.

7.02 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE, MARȚI, 25 IANUARIE

Sunt în autobuz. Intrăm în refugiul stației din fața școlii. Pe geam văd locul în care a fost parcată Mașina Verde atunci când Gloria a venit la școală. Îmi amintesc iar și iar că astăzi ea va conduce o altă mașină. Încă nu știu care, dar știu că motorul acesteia va fi pornit și când voi sări în ea vom pleca naibii din oraș. Ceea ce înseamnă, probabil, că Gloria va conduce cu viteză foarte, foarte mare înainte să sosească poliția. Ea ar putea chiar să demareze în trombă, cu cauciucurile scrâșnind și scoțând un fum negru.

Am ghiozdanul în spate. E burdușit pentru micul nostru rendez-vous care, de fapt, nu e deloc mic. În el am o pereche de blugi, patru chiloți, opt sutiene, trei perechi de șosete, trei bluze și o pijama. Plus păturica mea. Am vrut să iau cu mine opt filme și DVD playerul, dar a trebuit să mi le scot din ghiozdan ca să am loc pentru sticla mare cu lapte pe care am luat-o din frigider. În buzunarul din față e carnețelul meu Snoopy și calendarul cu Michael Jackson. În buzunarele din partea stângă sunt *exact* trei bancnote de un dolar, două monede de 25 de cenți și cinci monede de 10 cenți, 13 monede de cinci cenți și patru penny. Toți banii sunt pentru Gloria. Ca să o facă fericită. În buzunarul secret din interior e telefonul mobil al lui Alison Hill. Este închis. În buzunarul din dreapta este o sticluță cu biberon pentru bebeluși pe care am găsit-o în unul dintre dulapurile din bucătărie.

Autobuzul se oprește. Toți se ridică. Mă uit afară și îi văd pe primii copii mergând spre ușile din sticlă. O zăresc pe domnișoara Carol așteptând lângă autobuz așa cum face întotdeauna.

Mă uit în jos spre Larry, care încă stă pe scaun. Nu e deloc ușor pentru el să coboare din autobuz.

Băiatul dă din cap.

— Sunt gata, scumpo, zice el.

Nu-l corectez. În schimb, îi spun:

— Mulțumesc, Larry.

Se așază pe jos și își mută picioarele sub scaunul din fața noastră, apoi își împinge o cârjă pe podea și pe a doua o aruncă sub scaunul de pe cealaltă parte a culoarului. Când termină, îmi zice:

— Poate că într-o bună zi ne vom revedea. Când vom fi mai mari. Ai să te întorci să mă cauți, nu-i așa?

— Da, răspund eu, însă mintea mea e prea preocupată ca să mă pot gândi la el în acest moment.

Ridică mâna spre mine ca să i-o strâng. Și asta fac.

Toți ceilalți copii sunt deja în fața autobuzului. Îi urmez și mă grăbesc să cobor. Când ajung la domnișoara Carol, mă opresc.

— Larry e pe podea, anunț eu.

— Ce vrei să spui? întreabă ea.

— Ortezele lui sunt sub un scaun. Cred că are nevoie de ajutor.

— E rănit cumva?

Mă asigur că gura mea e închisă. Larry s-ar fi putut răni la cap lovindu-se de un scaun în timp ce coboram din autobuz sau să-și prindă mâna în vreun arc.

— Nu știu.

Domnișoara Carol stă pe vârfuri și se uită în autobuz cu ochii ei prea mari.

— Ginny, rămâi aici un minut, vreau să văd ce a pățit.

Se urcă în autobuz și îi spune ceva șoferului, iar acesta se uită în oglinda retrovizoare. Domnișoara Carol pornește pe culoarul dintre scaune. Aproape mă lipesc de autobuz și mă furișez pe sub geamurile acestuia. Sunt atât de aproape de vehiculul de transport în comun, încât văd șuruburile prinse în tabla galbenă.

O iau la fugă, ajung până în spatele mașinii, apoi îmi aduc aminte că nu trebuie să fug și încetinesc așa cum a spus Gloria. Merg normal pe trotuar, fără să mă grăbesc. Trec de mașinile în care sunt părinți și de catargul pentru steaguri, de refugiul pentru autobuze și de indicatorul „Drug Free School Zone[16]”. Las școala în urmă.

Mă întorc pentru ultima dată ca să văd dacă nu mă urmărește cineva strigând după mine: *Ginny! Nu! Nu face asta! Nu traversa strada!*

Dar nu e nimeni acolo. Am să mă duc la rendez-vous de una singură.

Trec pe lângă parcare și continui să merg pe lângă tufișuri și copaci. Pe urmă în fața mea văd mașini rulând în viteză pe șosea în ambele direcții. Pe cealaltă parte a străzii este stația de alimentare cu carburanți. Pe indicatorul de deasupra acesteia scrie „Cumberland Farms”.

Ajung la colțul străzii. Indică o trecere de pietoni cu două dungi albe paralele. Asta înseamnă două lucruri care sunt alăturate, însă care nu se ating. Liniile sunt albe, albe, albe.

Îmi pun picioarele pe bordura trotuarului și mă uit pe partea cealaltă. Mașinile trec foarte repede pe șosea chiar prin fața mea și nu cred că voi reuși să mă strecor printre ele. Vreau să îmi mușc degetele, dar acum port mănuși. Apoi o mașină neagră se oprește și șoferul începe să fluture mâna spre mine. Doar că nu îmi face din mână ca și cum ar vrea să mă salute, ci ca și cum ar fi supărat. Văd că îmi spune să trec. A oprit mașinile care rulează în aceeași direcție. Pășesc pe șosea. Și îmi dau seama că merg pe un semn „egal” uriaș, uriaș.

Simt în piept o zvâcnire. Probabil că e inima mea. Semnul egal e chiar sub tălpile mele. Acum trec de cealaltă parte a adopției. Locul în care am nouă ani și în care mă așteaptă Păpușa mea Bebeluș.

Șoferul claxonează. Reușesc să mă trezesc din gândurile mele și văd că stau pe loc în fața mașinii negre. Practic, înțepenită. Bărbatul de la volan strigă și claxonează lovind nervos volanul. Înaintez și văd alte mașini oprite pe cealaltă bandă. Cea din față e albă. Femeia de la volan flutură mâna spre mine la fel ca primul șofer. Alerg cât de repede pot pe cealaltă parte a drumului.

Acum, drumul, mașinile și autobuzul sunt în urma mea. Domnișoara Carol, Larry, Brian și Maura au rămas cu toții în urmă, pentru că am trecut de pe uriașul semn egal în cealaltă parte.

Acolo unde este locul meu.

Mă uit în jos ca să văd dacă sunt mai scundă. Sau dacă încă mi se potrivesc hainele. Nimic nu pare schimbat, așa că privesc în jur. Observ *exact* patru pompe de benzină cu un acoperiș mare deasupra lor și stația de carburanți. În fața clădirii sunt parcate niște mașini. Două dintre acestea sunt verzi, dar cred că niciuna dintre ele nu poate fi a Gloriei, deoarece ea a spus că va conduce alta. Stau, privesc și mă gândesc intens. Apoi cineva mă strigă pe nume.

Este Gloria. E în colțul magazinului și poartă o căciulă galbenă cu moț. Încep să merg spre ea, însă aud un zgomot strident și o mașină oprește brusc lângă mine. Șoferul acesteia ridică mâinile și îmi face nervos semne. Îl aud țipând prin geamul mașinii.

Gloria aleargă spre mine. Mă ia de mână și trecem repede pe lângă pompele de benzină, mă duce în spatele clădirii la o mașină albastră.

— Ginny, trebuie să te uiți pe unde mergi! La naiba! Vreau să te îmbrățișez.

O face așa cum nimeni nu m-a mai îmbrățișat vreodată. Mă strânge atât de tare, încât nu mă pot mișca. Îi simt oasele când o țin în brațe. Încă foarte, foarte slabă.

În cele din urmă, Gloria îmi dă drumul. Se îndepărtează puțin de mine.

— Scumpo, nu poți trece, pur și simplu, prin fața mașinilor! Trebuie să te uiți în ambele părți când traversezi. La naiba, ești mult mai înaltă! Și totuși, nu prea te-ai împlinit. Câți prieteni ai avut până acum?

Vreau să răspund că am avut *zero* prieteni, dar aud un fel de răpăială și când mă uit în direcția aceea o zăresc pe Cealaltă Ginny în mașină. Ne privim. Ea își pune palma pe geam.

— O recunoști? întreabă Gloria. E Krystal cu un K. Ea e sora ta.

Clatin din cap că nu.

— Krystal cu un K e Păpușa mea Bebeluș.

— Așa e. Asta încerc și eu să-ți spun. Ea e Krystal cu un K. Nu înțelegi? Asta e surpriza de care îți spuneam la telefon, a crescut. Ei bine, acum e mai mare, are mai mulți ani. La fel ca tine.

Nu știu dacă Gloria mă tachinează sau nu, întrucât Cealaltă Ginny este mult prea mare ca să poată fi Păpușa mea Bebeluș. Surioara mea va fi mereu micul meu copilaș, iar fata asta e mult, mult prea mare ca să fie ea. Clatin din cap că nu.

— Ea e Cealaltă Ginny.

Gloria râde. Face un semn cu mâna și atunci Cealaltă Ginny deschide portiera mașinii și vine spre noi. Este slabă, are părul maroniu și ochii verzi.

Ceea ce înseamnă că seamănă *aproximativ* cu mine.

— Bună, Ginny, mă salută ea.

Asta nu e o întrebare, așa că rămân tăcută. Nu trebuie să-i spun absolut nimic Celeilalte Ginny dacă nu-mi pune o întrebare.

— Iată, zice Gloria. Ai recunoscut-o pe Păpușa ta Bebeluș, nu-i așa?

— Nu e ea.

— Nu-ți amintești de mine? întreabă Cealaltă Ginny. Am poza ta. Mama mi-a dat-o, iar eu o iau peste tot. Ți-am arătat-o și duminică.

Vreau să exclam *La naiba!* pentru că m-a întrebat ceva. Așa că-i spun:

— Nu-mi amintesc de tine. Păpușa mea Bebeluș are un an.

— Nu mai am un an, mă contrazice ea.

— Ginny, intervine Gloria, știu că a trecut mult timp de atunci, dar trebuie să accepți acest lucru. Sora ta nu mai are un an. Ceea ce a zis mătușa ta a fost doar o expresie. Când am vorbit la telefon după procesul ei, mi-a povestit totul despre felul în care i-ai interpretat cuvintele atunci când a spus că sora ta va fi întotdeauna un bebeluș. Ai luat cuvintele la propriu. Însă nu asta a vrut ea să spună, Ginny. În niciun caz.

Respir din ce în ce mai repede.

— Crystal cu un C nu folosește expresii. Ea e cea care spune adevărul, a zis că Păpușa mea Bebeluș va fi întotdeauna micul meu copilaș.

— Nu prea înțeleg la ce te referi când zici că ea e cea care spune adevărul, însă ceea ce ți-a zis mătușa ta este în mod clar expresie, îmi explică Gloria. Și nu trebuie să fii atât de categorică în această privință. Nimeni nu poate rămâne la vârsta de un an dacă au mai trecut încă cinci. Ea are acum șase ani. Privește-i părul, ochii. Voi două semănați foarte mult.

— Uite! Privește-mă mai bine! Sunt chiar eu, adaugă Cealaltă Ginny, apoi îmi întinde poza și de data aceasta o iau.

Văd că fața ei arată *aproximativ* la fel ca a Păpușii mele Bebeluș. Pe urmă ridic poza și mi-o apropii de ochi. Las din nou fotografia în jos și mă mai uit o dată la Cealaltă Ginny. Repet gestul și țin poza într-o parte, ca să le văd pe Cealaltă Ginny și pe Păpușa mea Bebeluș *exact* în același timp.

Și constat că sunt una și aceeași persoană.

Ceea ce înseamnă că, negreșit, Krystal cu un K este Cealaltă Ginny. Păpușa mea Bebeluș s-a transformat într-o fetiță. Patrice avea dreptate.

Nu mai pot vedea bine, fiindcă ochii mei sunt umezi.

— Nu mai are un an? întreb eu.

Gloria râde.

— Nu, răspunde ea.

Sunt nedumerită. Dacă Păpușa mea Bebeluș are șase ani, atunci înseamnă că nu mai poartă scutece. Nu mai are nevoie de mine ca să o iau în brațe, să o ascund. Nu mai trebuie să am grijă de ea. Nu mai are nevoie deloc de mine.

Mă uit în mașina Gloriei doar ca să mă asigur că nu are în spate un scaun auto special pentru copii. Ca să mă conving că Gloria nu mă păcălește. Ceea ce am aflat și ceea ce știam înainte continuă să se bată cap în cap în mintea mea.

— Păpușa mea Bebeluș nu mai este în apartament? întreb eu chiar dacă știu deja răspunsul.

Apoi nu-l mai știu. Și imediat îl știu din nou.

Stau acolo clipind nedumerită.

Gloria oftează.

— Știam că îți va fi greu să accepți. Putem vorbi despre asta pe drum. Haide să ne urcăm în mașină.

— Nu.

Întrucât ceea ce știu îmi vine în minte și pe urmă dispare, și nu mai înțeleg nimic. Îmi imaginez că scriu:

Păpușa Bebeluș = Krystal cu un K = Cealaltă Ginny = Șase ani

Iar acum sunt prea multe semne „egal”.

Vocea mea nu vrea să funcționeze, dar îmi repet în minte: *E doar o expresie, e doar o expresie.*

— Nu? întreabă Gloria. Cum adică nu? Și ce tot șoptești acolo?

Toate astea înseamnă că Gloria a spus adevărul. Și atunci, ceea ce a zis Crystal cu un C a fost o minciună? Nu știu ce să fac, însă trebuie să mă gândesc rapid la asta. Deschid și închid ochii.

Mă uit în jos la numerele indicate de ceasul meu și încerc să mă desprind de gândurile mele.

— Tot în Canada vrei să mergi? întreb eu.

— Da, sigur că vom merge în Canada, răspunde Gloria. Mergem la Québec să locuim împreună cu familia mea. Ei ne vor ascunde o vreme. De ce mai întrebi chestia asta? Doar știi unde mergem. Am vorbit despre asta și ai înțeles. Acum vino odată! Urcă-te naibii în mașină!

Mă apucă de braț și mă trage. Mă feresc și cad pe pământul rece și umed. Gloria mă ridică și îmi recapăt echilibrul. Când mă uit în jur, văd lângă stația de carburanți un bărbat care stă și se uită foarte atent la noi. Gloria țipă la el.

— La ce te holbezi, idiotule? A căzut, atâta tot.

Îmi aduc aminte când a venit Gloria la Casa Albastră și a distrus gazonul, sau când a venit la școală și a făcut o scenă, sau cât de violentă poate fi.

Dar „Vom fi în siguranță cu familia ei, chibzuiesc eu. Vom fi în siguranță". Scriu în gând acum:

Familia Gloriei = Cineva care să o supravegheze pe Păpușa mea Bebeluș

Și:

Familia Gloriei = Cineva care să mă supravegheze

Mă doare fundul de la căzătură, iar pantalonii mi s-au udat. Mă uit la numerele de pe ceasul meu și clatin din cap. Nu. Gloria este încă foarte impulsivă și nedemnă de încredere. Nu vom fi în siguranță cu ea indiferent de locul în care ne duce.

— Ginny? întreabă Gloria.

Mă opresc din clipit și ridic privirea.

— Oamenii încep să se uite la noi. Tipul care tocmai a intrat în magazinul de la stația de carburanți… trebuie să plecăm.

— Nu.

— Cum?

— Nu, repet eu, dar parcă nu îmi recunosc vocea, apoi înghit în sec.

Nu știu dacă am vorbit eu sau (–Ginny).

— Ei, drăcie. De ce nu?

În minte văd răspunsul. Știu *exact* de ce nu, fiindcă:

Gloria va sfârși în închisoare, iar Krystal cu un K va merge la un centru de plasament. La fel ca mine. Ridic două degete.

— Sunt două motive.

— Ei, care sunt acelea?

— Primul este că Păpușa mea Bebeluș are șase ani.

— Da, mă bucur că ai înțeles, în sfârșit, acest lucru, zice Gloria, apoi se uită grăbită în stânga și-n dreapta. Care-i al doilea?

— Al doilea este că vei ajunge la închisoare.

Gloria clatină din cap și ochii îi devin două linii. O să mă lovească. Tresar speriată.

— Ai mult curaj, puștoaico. Uite-o pe sora ta. Privește-o! Am crescut-o foarte bine, fără ajutorul tău! Știu că e slabă, dar așa suntem noi! Și, pe toți dracii, nu putem vorbi acum despre asta! Nu putem rămâne aici! Cineva poate veni să te caute în orice clipă! Nu înțelegi? Școala ta e chiar peste drum!

Întinde mâna spre clădire, însă nu mă uit în direcția aceea, ci îi privesc mâna. Încheieturile degetelor îi sunt albe. În spatele ei, Krystal cu un K îmi face semn spre mașină și îmi zâmbește cu toată gura.

Gloria pufnește furioasă:

— Gata! Să mergem!

Pe urmă mă apucă de reverul paltonului și mă trage după ea.

În minte îl văd pe el. Pe Donald.

— Nu! strig eu.

Apuc mâneca Gloriei și îi dau mâna la o parte, ea încearcă să mă apuce din nou, așa că mă trag înapoi. Ridic mâinile ca să o opresc.

— Te rog! strig eu. Te rog!

Gloria se oprește. Se uită la mine cu o figură speriată și își duce mâna la gură ca și cum ar vrea să și-o muște.

— Nu trebuie să fie așa! Nu trebuie să fie ca înainte! Doar nu ți-e frică să vii cu mine, nu-i așa?

Vrea să spun *Nu, nu mi-e frică,* dar asta nu e adevărat, deci prefer să rămân tăcută.

— Ginny, am nevoie de tine, se plânge Gloria. Vreau să vii cu mine și să fim din nou o familie. Nu vezi câte ne-au furat?

Verific în minte. Nu îmi dau seama ce ni s-a furat. Însă văd prea multe semne egal și cuvinte care nu se pot aduna.

Ochii Gloriei sunt umezi.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putință! strigă ea. Am avut un obicei prost! Și, la naiba, trebuie să plecăm! Vom fi prinse! Cei de la școală o să înceapă să dea telefoane și…

Scoate un icnet și întinde din nou mâna spre mine ca să mă apuce. Încerc să mă feresc, dar de data asta m-a prins și mă trage spre mașină. Vreau să țip, însă gura nu mă ascultă, așa că mă împotrivesc și mă îndepărtez de ea. Mă izbesc de portiera mașinii, iar fața Gloriei este foarte aproape de a mea. Îi văd dinții și ochii scăpărând de furie.

— Te rog, nu! rostesc eu așa cum spuneam înainte și apoi îmi acopăr capul cu mâinile.

Mă apucă de încheieturi și mă trage din nou.

— Ginny, urlă ea, trebuie să ieșim de aici! Trebuie să plecăm! Indiferent cât de îngrozitoare crezi că sunt acum, trebuie neapărat să plecăm! Acum!

Cuvintele nu îmi ies din gură, țin mâinile peste ochi și clatin din cap că nu.

Gloria privește în jur prin parcare și peste drum, iar când se uită din nou la mine, fața ei e furioasă, furioasă, furioasă.

— Urcă imediat în mașină! strigă ea. Urcă! Nu am ajuns până aici ca să retrăiesc fiecare greșeală pe care am făcut-o în viață! Crezi că vreau să mă comport așa? Am venit ca să îndrept lucrurile! Acum ai de gând să vii sau nu?

În timp ce vorbește, lovește capota mașinii. O lovește iar și iar și de fiecare dată tresar.

Încerc să spun ceva, dar Gloria face atâta zgomot, încât nu pot să vorbesc. Vocea îmi e blocată.

— Noi nu țipăm și nici nu lovim! rostesc eu în cele din urmă. Spunem doar *sunt prea furioasă ca să vorbesc!* și apoi ieșim afară la aer. Așa că oprește-te, Gloria!

Deoarece acesta e adevărul. Așa procedăm noi la Casa Albastră.

Când deschid din nou ochii, Gloria tace. După ce începe din nou să vorbească, vocea ei e răgușită și înfundată.

— Nu mai pot continua așa! râde ea, însă nu este un râs hazliu. E timpul să plec. Te-ai transformat într-o fandosită ciudată, Gin. Ești o adevărată

pacoste. Putem să ne înțelegem, dacă îți mai dorești asta. Dar trebuie să vrei cu adevărat.

— Nu vreau, zic eu lăsând capul în jos.

Lovește cu mâna în mașină și în același timp îmi strigă numele.

— Asta-i tot, deci? După toate astea, vrei să renunți, pur și simplu?

Deoarece sunt (–Ginny).

Probabil că așa se simte o fantomă. Poate așa te simți dacă nu ai chip. Nimeni nu mă cunoaște, nu am nici măcar o casă sau o mașină, sau o valiză în care să mă ascund.

Privesc peste drum.

Un camion trece repede prin fața mea. Simt adierea vântului, mă ghemuiesc ca să mă feresc. Dar după ce mă depășește mă uit la ceas și mă ridic în picioare.

Privesc drumul spre dreapta. Sunt multe mașini, însă trotuarul este liber.

Încep să merg până când ajung la o intersecție. Pot să traversez ori să mai fac o dată dreapta. Zgomotul mașinilor este asurzitor, iar afară e frig și ghiozdanul meu e greu. Și nici nu știu unde merg. Nu am idee unde ar trebui să meargă o fată care nu aparține de niciun loc.

Cred că trebuie să găsesc o locuință. Dar nu e nimeni aici care să mă ajute să fac asta. Nu știu dacă va fi o casă sau un apartament, dacă va fi în oraș ori în pădure. Deocamdată cred că va fi în oraș, fiindcă momentan nu văd nicăieri copaci sau o pădure.

Mașinile trec în mare viteză pe șosea și sunt neliniștită. O iau din nou spre dreapta și în fața mea văd multe clădiri din cărămidă, o pancartă pe care scrie *Credit Union,* iar pe alta *Cărți și Bijuterii.* Apoi o biserică, un magazin de mobilă numit Boss Furniture și un restaurant chinezesc.

Trec pe lângă toate aceste clădiri. După aceea zăresc un cinematograf și îmi amintesc că nu am cu mine DVD playerul, deoarece am pus în locul lui sticla cea mare cu lapte pentru Păpușa mea Bebeluș. Exclam *La naiba!* cât de tare pot, însă nu e nimeni prin preajmă care să mă audă.

În fața cinematografului este un afiș mare cu litere care încep de la acoperiș și ajung până la ușă.

Anunțul are pe el o mulțime de becuri colorate, dar acum nu sunt aprinse. Acolo scrie *Colony Cinema.* Merg până la ușa clădirii și privesc în sus. Mă cuprindea amețeala. Mi-e frig și ar fi bine să intru puțin la căldură. Mă uit la ușă și văd că nu este nimeni înăuntru.

Descopăr un lanț, iar asta înseamnă că nu pot intra. Ocolesc clădirea în căutarea vreunei ferestre deschise, așa cum mi-a spus Gloria să fac atunci când voia să intre în casa lui Donald pentru a-și lua banii înapoi.

În spatele cinematografului o pisică se cațără pe un gard. Pe asfalt sunt multe hârtii. Văd o bicicletă veche fără roți, însă nu sunt ferestre deschise, totuși găsesc o scară neagră din metal. E suspendată și arată destul de periculos, dar îmi doresc foarte mult să intru, pentru că pare un loc în care poți să te încălzești, poate chiar să locuiești și cred că pot vedea filme aici.

Sunt niște ferestre în partea de sus a clădirii și toate sunt lângă scară.

Mă cațăr și apoi încep să urc. E ca și cum aș escalada un schelet negru. Pot să mă uit în jos și am senzația că o să cad, însă știu că sunt ferestre mai sus, deci continui să urc. În sfârșit, ajung la o fereastră. E deschisă, mă urc pe pervaz și intru. În încăpere e întuneric, iar când ating podeaua cu picioarele, ghiozdanul mi se agață de ceva. Mă ridic și văd o încăpere aproape goală în care nu se află nimic altceva decât pături vechi, saci negri de gunoi și o ușă închisă. Pe tavan sunt niște conducte și pe podea zăresc o ramă de tablou stricată. Totul e plin de praf și e foarte greu să vezi ceva, pentru că nu este lumină.

Pe urmă dibuiesc un întrerupător pe perete. Îl apăs, dar nu se întâmplă nimic.

— Cum pot să fac puțină lumină aici?

Însă nimeni nu-mi răspunde.

Chibzuiesc că asta poate fi camera mea. Nu-mi place că nu e lumină aici, totuși este o ușă și poate că există și o bucătărie. Încerc să o deschid, dar e încuiată. Deci, ceea ce am descoperit este o cameră fără bucătărie sau baie.

Stau în mijlocul încăperii. Mă întorc și mă uit peste tot. Văd fereastra iar și iar în timp ce mă învârtesc și aud niște mașini afară. În schimb, nu percep nici oameni vorbind, nici muzică, nici zgomotul apei la bucătărie pe când spală cineva vasele, nu se aude nici Micuța Wendy jucându-se. Și este frig, frig, frig.

Iar asta înseamnă că nu e un loc bun de locuit.

Apoi simt că mi s-a făcut foame, iar asta îmi sugerează că trebuie să găsesc ceva de mâncare. Mă pricep la asta. Așa că mă duc la fereastră și cobor treptele din metal. Când ajung la scăriță, sar jos pe asfalt, însă după aceea nu-mi pot aminti în ce direcție este fațada cinematografului. Merg până când ajung la o stradă. Și văd o mașină de poliție parcată lângă un

stâlp de iluminat și un tomberon. Nu e nimeni în mașină, iar semnificația e că ofițerul a ieșit undeva pe stradă. Poate că mă caută.

Încep să-mi mușc degetele mari de la mâini prin mănuși. Mă uit într-o parte și-n alta a străzii. Văd o bătrânică mergând cu un câine în lesă, un bărbat într-un palton lung care intră într-o clădire, dar tot nu-l văd pe polițist, iar asta înseamnă că el se ascunde probabil sau e chiar după colț întrebând oamenii: „Ați văzut-o pe Ginny? Ea are multe probleme acum”.

Mâinile îmi tremură și respir foarte repede, iar picioarele vor să se miște, să se miște, să se miște. Așa că încep să fug.

Gonesc pe lângă un gard și prin fața unor clădiri din cărămidă, pe urmă pe lângă niște mormane de gunoi și tomberoane, pe lângă mașinile parcate și cele în mișcare. Depășesc două doamne bătrâne, un bărbat cu căștile în urechi, altul care poartă o căciulă de blană fără moț, apoi o doamnă cu palton și o geantă neagră și cercei din argint. Se aud zgomote stridente din toate părțile. Motoare de mașini, claxoane, uneori voci răsunătoare ori vuietul vântului. Și afară e frig, iar picioarele mă dor de atâta mers. Respir foarte repede și tot nu știu unde să mă duc, deși trebuie să găsesc neapărat o locuință.

După aceea mă simt udă pe spate, pe fund și pe picioare. Mă opresc din alergat. Sunt pe trotuar în fața unei vitrine mari. Sunt oameni de cealaltă parte. Îmi dau jos ghiozdanul din spate și mă uit în el. Sticla cu lapte e goală și toate lucrurile mele sunt ude. Sticla e spartă, are o crăpătură mare. Laptele este cel care a udat totul, chiar dacă nimic nu s-a colorat în alb.

Și asta înseamnă că nu mi-a mai rămas niciun strop pentru Păpușa mea Bebeluș.

Brusc, îmi aduc aminte câți ani are.

Îmi vine să plâng, dar trebuie să fiu puternică și deșteaptă. Vreau ca Gloria să se întoarcă și să-i spun că îmi pare rău că am enervat-o. Și vreau să-i zic asta lui Krystal cu un K: sunt de acord ca ea să fie Cealaltă Ginny și să mă înlocuiască. Voi rosti orice dacă Gloria mă va lua înapoi și mă va duce cu ea în Canada. Deoarece simt nevoia să am un loc al meu: cel în care mă aflu acum nu e potrivit pentru mine.

Însă undeva în mintea mea știu, de fapt, că nu vreau niciunul dintre aceste lucruri. Acum îmi doresc doar să fiu în siguranță.

Trebuie să pun sticla spartă într-un coș de gunoi, fiindcă este o regulă care spune *Noi nu aruncăm gunoaie pe jos,* dar nu văd niciun coș de gunoi

prin apropiere. Stau încă lângă vitrina aceea mare, iar de cealaltă parte a geamului este o doamnă care se uită la mine. Poartă un șorț și ține în mână o tavă pe care sunt căni mari și ceșcuțe de cafea. Ridică o mână în aer, apoi se încruntă ca și cum e nedumerită și își mișcă buzele.

— Nu știi că nu te aud? Ești de cealaltă parte a geamului.

Se uită în spatele ei și pe urmă se întoarce din nou spre mine. Face o figură ciudată și începe din nou să vorbească.

— Nu înțelegi? Nu te pot auzi!

Atunci, femeia lasă tava pe una dintre mese și se îndepărtează. Probabil că trebuie să se ducă la toaletă.

Încă îmi este foame și frig, însă caut un coș de gunoi în care să arunc sticla cu lapte. Blugii mi se lipesc de piele pentru că sunt uzi, iar picioarele și fundul meu devin tot mai reci. Nu văd nicăieri ce caut. Era unul lângă mașina poliției, dar nu vreau să mă întorc la stâlpul de iluminat.

Mă uit din nou în lungul străzii și pe celălalt trotuar, apoi cineva întreabă:

— Te simți bine? Ai nevoie de ajutor?

Mă întorc. E doamna din vitrină, care nu mai este de cealaltă parte a geamului, ci aici. Își pune brațele în jurul corpului ca și cum i-ar fi frig.

— Da, am nevoie de ajutor.

— Ce s-a întâmplat?

— Am spart sticla cu lapte și pantalonii mei sunt uzi. Plus că nu am unde să locuiesc.

Sper ca doamna să-mi ofere un loc drăguț și călduros în care să stau.

Ea face din nou o față ciudată și mă întreabă:

— Ești cumva rănită? Te simți bine?

Sunt două întrebări la rând, așa că rămân tăcută.

— Ascultă, adaugă doamna. E foarte frig afară. De ce nu vii înăuntru unde putem vorbi? Este și un telefon acolo, dacă vrei să suni pe cineva.

Nu știu pe cine să sun, pentru că Păpușa mea Bebeluș are șase ani, iar eu i-am spus Gloriei că nu vreau să merg cu ea și, dacă mă întorc la Casa Albastră, atunci Maura și Brian s-ar putea să mă oblige să plec la Internatul Saint Genevieve Pentru Fetele Care Nu Sunt În Siguranță. Locul meu nu e nicăieri și asta mă face nefericită.

Doamna spune altceva, dar nu o mai pot auzi. Încă mă gândesc. Apoi în spatele ei văd un polițist care iese pe aceeași ușă pe care a ieșit ea.

Așa că o iau la fugă.

Alerg spre o trecere de pietoni. Traversez cât pot de repede iară să mă uit în urmă. Continui să alerg și tot alerg. Trec în fugă pe lângă magazine și clădiri. Pe urmă în spatele unei clădiri văd un tomberon.

Acesta este un fel de coș de gunoi voluminos, în care poți arunca lucruri mari, ca de exemplu canapele vechi sau scaune rupte. Gonesc până la tomberon și mă opresc. Știu că în el trebuie pus gunoiul, așa că arunc sticla spartă. E ca și cum aș înscrie niște puncte la baschet în cadrul Jocurilor Special Olympics, doar că aici nu este nimeni care să izbucnească în urale. Nu sunt oameni deloc. Mă uit în jur să văd dacă nu pot găsi un loc în care să mă așez sau să mă încălzesc. Peste drum de tomberon este un gard și printre gratiile acestuia văd un teren mare cu buruieni, noroi, zăpadă și mai multe gunoaie purtate de vânt. Sunt mai multe clădiri în celălalt capăt al terenului. Aici nu sunt copaci la fel ca la Casa Albastră. Iar acolo nu sunt șine de tren.

Stau la gard multă vreme și privesc un pescăruș zburând. Aud sirena poliției în depărtare și mă întreb dacă polițistul m-a văzut și dacă e pe urmele mele. Apoi disting un alt zgomot. Un huruit puternic. Acesta nu se îndepărtează la fel ca alte zgomote. Se aude din ce în ce mai aproape. După aceea aud un claxon care nu seamănă cu cel al unei mașini. E claxonul unui tren, prelung, asurzitor și se apropie foarte, foarte repede.

Șinele de tren sunt chiar în fața mea de cealaltă parte a gardului. Trenul se apropie prea repede și nu am unde să mă duc. Alerg înapoi spre tomberon, mă pun în spatele lui și îmi lipesc trupul de zidul din cărămidă al clădirii. Îmi acopăr capul cu mâinile. Trenul e din ce în ce mai aproape și șuieratul e atât de strident, încât îmi vine să dau din picioare și să țip, însă nu am cum să mă mișc, pentru că mă aflu într-un loc prea strâmt. Apoi trenul ajunge aici și vuietul e atât de asurzitor, încât mă feresc și fac un salt în spate. Mă lovesc cu capul de tomberon. Mă doare atât de rău și zgomotul e atât de asurzitor, că nu pot auzi cuvintele pe care mi le spun eu însămi. Încep să strig, și strig, și strig.

11.28 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE, MARȚI, 25 IANUARIE

Trei doamne stau cu mine într-o mică încăpere cu o singură fereastră.

În cameră văd o masă capitonată și un cântar. Pe perete sunt agățate câteva aparate.

Una dintre ele îmi ia ceasul de la mână, iar alta îmi pune o brățară albă din plastic în locul lui. Vreau să mă împotrivesc, dar sunt atât de obosită, încât nu pot să o fac. A treia doamnă îmi spune că îmi vor da ceasul înapoi când va veni vremea să plec. Este o regulă că nu ai voie să porți un ceas sau bijuterii când ești internat în spital, zice ea. Și în afară de asta, una dintre ele zice că există câte un ceas în fiecare încăpere.

Iar asta e adevărat. Îmi aduc aminte că spitalul este locul în care mergi atunci când ei vor să vadă dacă este ceva în neregulă cu tine. Am mai fost de patru ori înainte de asta. O dată la acest spital, atunci când Crystal cu un C a încercat să mă lase la școală. Apoi de două ori, când am fugit din celelalte Locuințe Adoptive. Ceea ce nu a fost în regulă cu mine ori de câte ori când am ajuns la spital este că eram blocată în partea greșită a ecuației. În partea greșită a adopției. Am fost nevoită să mă scad pe mine însămi, pentru că nu eram acolo unde trebuia să fiu.

Însă în dimineața asta m-am întors în partea corectă a adopției. Am fost cu Gloria și cu Păpușa mea Bebeluș, dar totul a fost o greșeală. Am rămas la paisprezece ani și Păpușa mea Bebeluș are șase ani. Deci nu sunt sigură care este problema. Nu prea înțeleg de ce sunt Cealaltă Ginny (–Ginny).

— Să mergem să vedem camera ta, mi se adresează o doamnă.

Una dintre ele ridică mâna ca să-mi atingă umărul, apoi o lasă jos și zâmbește, pe urmă ieșim din încăpere. Cea care mi-a pus mâna pe umăr îmi arată un coridor lung. Pornim toate patru pe hol.

Camera mea este, de fapt, locul în care se află patul meu. Acolo îmi păstrez toate lucrurile. Ceea ce înseamnă, probabil, că voi locui la spital de acum încolo.

Iar asta nu are sens. Spitalul nu e un loc în care oamenii pot locui. Aici nu ar trebui să rămâi prea mult timp. Mă gândesc, și mă gândesc, și mă gândesc. Merg și încerc să îmi amintesc cum s-au întâmplat toate astea.

Am ajuns la spital pentru că m-au găsit polițiștii.

Ei m-au scos din spatele tomberonului după ce a trecut trenul. Am încercat să mă lupt cu ei, dar capul mă durea prea tare, deoarece m-am lovit rău de zidul din cărămidă. Când m-au așezat pe bancheta din spate a mașinii de poliție mi-au spus că o chelneriță de la restaurant i-a chemat. M-au întrebat care era numele meu și unde mergeam. Le-am răspuns că nu

știam, după aceea m-au întrebat dacă nu eram fata cu Alerta Amber din octombrie.

— Nu, sunt fata care a plecat să aibă un mic rendez-vous cu mama ei naturală, dar Păpușa mea Bebeluș a crescut și are un cap diferit.

Ei m-au dus direct la spital după asta.

— Am ajuns, zice una dintre doamne.

Revin la realitate. Stăm în fața unei uși cu numărul 117 și mă uit îndelung.

— Dar am paisprezece ani!

— Haide să intrăm, zâmbește doamna. O să-ți placă.

Intrăm. Camera are un pat, un scaun, o toaletă și un televizor uriaș. Nu văd nicio poză cu Michael Jackson. Sau rafturi. Două dintre doamne mă ajută să mă așez pe scaun și cealaltă se uită la părul meu.

— Haide să te spălăm puțin și apoi o să-ți punem un pansament pe frunte. Ai un cucui mic.

Mă duc cu ele în baie. În oglindă îmi văd chipul, însă aceea nu e fața pe care vreau să o văd.

Mă încrunt.

Doamnele mă dezbracă și stau cu mine în timp ce fac duș. După ce termin, ele îmi dau un prosop cu care să mă șterg. Primesc și un halat nou de baie și mă ajută să-l îmbrac, dar nu-i pot strânge cordonul, pentru că e prins la spate.

Nimic din toate astea nu mi s-a întâmplat înainte când am fost la spital. Atunci doar am intrat într-o cameră mică și un doctor s-a uitat la mine și asta a fost tot. Acum, ei vor să locuiesc aici și cordoanele tuturor halatelor de baie sunt prinse în partea greșită. Ceea ce înseamnă că nimic nu mai funcționează bine. Și mă aflu, cu siguranță, tot în partea greșită a adopției.

Iar uriașul semn egal de la Cumberland Farms trebuie să fi fost cel greșit.

De aceea sunt tot Cealaltă Ginny (–Ginny), în partea greșită a adopției, și tot nu am nouă ani, însă nu știu dacă voi putea vreodată să-l descopăr pe cel corect sau dacă voi găsi o soluție pentru ca lucrurile să fie din nou *exact* cum erau atunci când polițiștii m-au scos de sub chiuvetă. Și îmi amintesc că nu vreau cu adevărat să se întâmple asta, deoarece știu că, de fapt, Krystal cu un K va fi în siguranță după ce Gloria va fi prinsă.

Când reușesc să mă desprind de gândurile mele, văd că sunt întinsă în noul meu pat.

Salteaua e ridicată în așa fel încât să pot sta în șezut. Cearșafurile sunt albe și perna e tare. Iar Brian și Maura sunt aici. Stau lângă mine de o parte și de alta a patului.

— Bună, Ginny, spune Brian.

Vreau ca el să alerge spre pat. Vreau să spună *Oh, Dumnezeule, Ginny, ne-ai lipsit atât de mult!* și vreau ca Maura să mă țină de mână.

Așa cum făcea de obicei.

În loc de asta, ei îmi spun că Micuța Wendy e cu bunicuța și bunicul.

Mă uit la Maura. Gura ei este o linie subțire și perfect dreaptă.

— Poți să ne povestești ce s-a întâmplat? întreabă Brian.

— Gloria a încercat să mă ia cu ea în Canada.

— A încercat să te împingă cu forța în mașină?

— Da.

— Și cum ai scăpat?

— Am spus „nu" și am țipat.

— Adevărat? întreabă Maura.

Dau din cap că da.

— De ce? întreabă ea, apoi începe să vorbească mai tare. De ce, Ginny? Știm că ai plănuit totul. Am găsit telefonul mobil pe peretele de lângă fereastra ta. Ai tot încercat să fugi cu Gloria încă de când ai găsit-o pe Facebook. Atunci, de ca naiba nu ai plecat cu ea când ai avut, în sfârșit, această ocazie?! De ce?

Rămân tăcută. Încerc să fiu calmă. Brian se uită la ușă, pe urmă întoarce capul din nou spre noi.

— Nu mai contează acum, îi spune el Maurei.

— Nu mai contează? Ba sigur că da! Vreau să aflu de ce nu a plecat! Vreau să știu de ce, după ce a mințit, a furat și a plănuit totul, nu a mers până la capăt! zice ea, apoi se uită la mine. Gloria încă o are pe Păpușa ta Bebeluș, nu-i așa? Gloria încă o are pe micuța Krystal, nu? Și atunci, de ce mai ești aici?

Gâtul meu e uscat și au fost două întrebări la rând, dar știu că trebuie să le răspund:

— Fiindcă Păpușa mea Bebeluș are șase ani.

— Înseamnă că ai văzut-o, zice Brian. Sora ta era acolo când te-ai dus să te întâlnești cu Gloria.

Dau din cap că da.

— Însă nu te-ai urcat în mașină cu ele.

Clatin din cap că nu.

— Spune-ne din nou de ce nu ai făcut-o, zice Maura. Explică-ne!

— Deoarece ea nu mai este un bebeluș. Păpușa mea Bebeluș nu mai are nevoie de mine.

— Asta-i tot? întreabă Maura. De aceea nu te-ai suit în mașină? Încuviințez iarăși din cap.

— În plus, știu că va fi prinsă la un moment dat.

— De ce crezi asta?

— Fiindcă nu prezintă deloc încredere.

— Uau! exclamă Maura. Și cum a reacționat când i-ai zis că nu mergi cu ea?

— Mi-a spus că sunt o fandosită ciudată și o adevărată pacoste. A adăugat că sunt prea mult pentru ea și că nu poate face față.

— Adevărat? întreabă Brian.

Maura face un pas în spate. Ochii i se fac mari că ai domnișoarei Carol și un spațiu se deschide între buzele ei.

— Adevărat? întreabă și ea.

A fost aceeași întrebare de la două persoane diferite, dar, cu toate astea, răspund:

— Da.

— Se pare că era furioasă, spune Brian.

— Era foarte furioasă.

— Ce a făcut după asta?

— După ce?

— După ce a spus că ești o adevărată pacoste, zice Brian.

— Mi-a zis „Să ai o viață frumoasă”.

— Nu te cred, spune Maura.

— Adevărat? întreabă iar Brian.

Dau din cap că da.

— Deci, asta a fost, zice Brian. S-a terminat, în sfârșit?

— Nu aș conta pe asta, replică Maura. Nu încă. Însă acum trebuie să aflăm unde s-a dus Gloria. Ginny, știi cumva? Știi unde au plecat? Trebuie

neapărat să aflăm.

Îmi țin gura bine închisă. Apoi clatin din cap că nu. Nu vreau să-i ajut pe polițiști să o prindă pe Gloria. Nu îmi doresc să fiu eu cea răspunzătoare de arestarea ei. Poliția poate face asta și fără mine și atunci Păpușa mea Bebeluș – Krystal cu un K – va fi în siguranță.

— Ei bine, îi vom lăsa pe polițiști să afle acest lucru, continuă Maura. Vei vorbi și cu Patrice despre asta, dar mi se pare că, în sfârșit, ne vom putea apropia. Cu adevărat.

— Deci nu voi locui aici?

— Bineînțeles că nu vei locui aici. Vei veni cu noi acasă imediat ce te examinează doctorul.

Mă uit la ceasul din spatele lor. E 12.42, însă nu-mi vine să cred că poate fi ora asta. Nimic nu mai poate fi pus cap la cap.

10.58 DIMINEAȚA, CU EXACTITATE, MIERCURI, 26 IANUARIE

Patrice stă pe scaunul ei în formă de floare. Am vorbit *aproximativ* o oră. Nu am mers la școală, pentru că sunt anumite probleme de care trebuie să mă ocup. Îl mângâi pe Agamemnon. Patrice l-a pus din nou în poala mea, iar el toarce și asta mă face să mă relaxez.

— Ei bine, asta e, zice Patrice. Ți se va acorda o nouă șansă.

Întind mâna spre masa de lângă mine și mai iau o negresă.

— Acum că Gloria a ieșit complet din scenă și ai dovedit că nu vrei să mergi cu ea, Brian și Maura îți vor oferi încă o șansă. Nu e grozav?

— Îhî, răspund eu.

— Vrei să mă întrebi ceva?

— Îhî, spun eu din nou, apoi înghit și beau puțin lapte. O să mă întorc din nou la Saint Genevieve, Internatul Pentru Fetele Care Nu Sunt În Siguranță?

— Nu încă, răspunde Patrice și pe urmă zâmbește. Maura a fost foarte impresionată și surprinsă că ai înfruntat-o pe Gloria. Am rămas cu toții șocați. Ea vede asta ca pe un semn că lucrurile s-au schimbat în bine. În privința ta. E dornică să rămâi la ei și să vedeți cum evoluează lucrurile. Deci, atât timp cât lucrurile vor merge bine, nu vei pleca la Saint Genevieve. Vei rămâne pe loc.

Mă uit în jur mirată.

— La Casa Albastră, îmi explică Patrice.

Îl mai mângâi puțin pe Agamemnon.

— Dar vom lucra intens pentru reintegrarea ta la școală. Ai furat trei telefoane și ai fugit de sub nasul domnișoarei Carol. Va trebui să scriem din nou câteva scrisori de scuze. Cred că totuși vor înțelege. Mai ales acum când Gloria a ieșit din peisaj. Însă trebuie să vorbim puțin despre cele întâmplate. Sunt câteva detalii care lipsesc. Unele lucruri nu pot fi puse cap la cap.

Nu-l mai mângâi pe Agamemnon. Oare Patrice știe că asta e partea greșită semnului egal? Mă întreb dacă detaliile pe care le vom găsi mă vor ajuta să trec din nou de cealaltă parte a adopției, dacă ele îmi vor fi de folos pentru ca totul să meargă bine din nou.

— Deci te-ai dus la Cumberland Farms, continuă Patrice, după ce-și bea cafeaua, și aveai mai multe haine și o sticlă mare cu lapte în ghiozdan. Se pare că intenționai să pleci într-o călătorie. Unde voia Gloria să te ducă?

Nu vreau să răspund la întrebare. Locul în care voia Gloria să mă ducă este același cu locul în care a plecat Gloria.

— Ginny?

— Poftim?

Când ea strigă *Ginny,* numele sună diferit, de parcă nu ar mai fi al meu. Sunt tot Cealaltă Ginny (–Ginny), deoarece mă aflu în partea greșită a adopției. Și tot nu am nouă ani așa cum credeam.

— Te-am întrebat ceva.

— Poți să mă întrebi din nou, te rog?

— Unde mergea Gloria?

— Noi voiam să plecăm cu mașina împreună cu Păpu… cu Krystal cu un K.

Când mă gândesc la ea, simt un nod în stomac.

— E grozav să te aud spunându-i pe nume. Dar Gloria voia să vă ducă pe amândouă într-un anumit loc. Îți amintești unde?

Nu mai încuviințez din cap.

Îmi închid gura bine, bine, bine și clatin din cap că nu.

— E în regulă. OK. O să apară ea la un moment dat. Dar trebuie neapărat să aflăm pentru ca asistenții sociali să o poată ajuta. Amintește-ți că ei au mers la apartamentul Gloriei de câteva ori ca să o ajute să aibă grijă de Krystal cu un K.

— Ei o vor lua.
Patrice încuviințează din cap.
— Da, o vor lua. Însă nu uita, asta doar fiindcă ei știu foarte bine că nu e în siguranță cu Gloria. Nu vrei să o știi pe Krystal cu un K lipsită de protecție, nu-i așa?
Nu, nu vreau. Dar știu că Gloria va fi prinsă în curând și chiar nu vreau ca asta să se întâmple din cauza mea. Însă nu asta a întrebat Patrice, așa că-i răspund:
— Nu, nu vreau.
— Ești sigură că nu știi unde au plecat?
Mă asigur că gura mea e bine închisă și clatin din cap că nu.
— Bine, atunci. Să ne întoarcem la discuția pe care ai avut-o cu Gloria. După ce ai înțeles, în cele din urmă, că Cealaltă Ginny era Krystal cu un K, voi două ați început să vă certați. E adevărat?
Dau din cap că da, dar în mintea mea fata care i-a spus Gloriei să nu țipe la ea pare altcineva. Cineva mai puternic decât mine.
— De ce v-ați certat?
— I-am spus cum facem noi lucrurile la Casa Albastră, deoarece țipa. Apoi că are același cap și că singurul motiv pentru care am vrut să fiu răpită a fost să o protejez pe Păpușa mea Bebeluș. De ea. Pe urmă a încercat să mă apuce și am țipat.
Patrice zâmbește.
— Se pare că ai luat-o prin surprindere. I-ai zis niște lucruri pe care nu era pregătită să le audă. Te-ai schimbat foarte mult de când ai plecat de la ea, să știi. Ai învățat să îți susții punctul de vedere, să spui deschis ce vrei.
— Voiam să am din nou nouă ani.
Patrice mă privește ciudat.
— Nouă ani? Și de ce ai vrea să ai din nou nouă ani? O fată mare ca tine poate face mai multe decât una de nouă ani.
— Da, însă dacă aș avea iarăși nouă ani, aș putea avea grijă de Păpușa mea…
Tac și îmi frec genunchii unul de altul, după aceea încep să-mi mușc mâinile. Agamemnon se foiește și nu mai toarce.
— Aha, acum încep să înțeleg. Asta explică multe. Noi am înțeles de ceva vreme că ai fost constrânsă să ții locul unui părinte – *parentified*[17] este cuvântul potrivit pentru asta – încă de când am aflat că, de fapt, Krystal cu

un K nu era o păpușă, dar acum ne confruntăm cu ceva mult mai complicat. Simți că nu mai ai niciun rost pe lume din cauza asta. Înainte erai îngrijorată deoarece aveai impresia că sora ta era tot un bebeluș și că avea nevoie de ajutorul tău. Acum, când știi că nu e așa, e ca și cum cineva ți-ar fi furat slujba. Și resimți consecințele. E ca și cum ai fi rămas șomeră, probabil.

Cuvântul *consecințe* sună foarte, foarte înspăimântător.

— De aceea lucrurile nu mai pot fi puse cap la cap? Fiindcă nu am o slujbă?

— Așa cred. Dacă ne vom înțelege, te pot ajuta în această privință. Problema ta se poate rezolva ușor, crede-mă. Cel puțin așa susțin specialiștii în psihologie. Oricum, lasă-mă să vorbesc mai întâi cu Maura. Va fi un pas uriaș pentru voi două. Mai ales pentru ea.

Nu înțeleg ce vrea să spună Patrice. Nu vreau o slujbă. Vreau să scap de *consecințe.* Sunt mai nedumerită ca niciodată, așa că mă încrunt.

— Ascultă, Ginny. Acum știi că nu vei locui cu Gloria și Krystal cu un K. Ai încercat și nu a mers. Gloria te voia înapoi, însă adevărul este că nu era pregătită pentru tine și probabil că nu va fi niciodată. Și asta e partea tristă. Ea a crezut că era capabilă, dar nu este. Așa că trebuie să rămâi cu Familia ta Adoptivă. Ei te plac, Ginny, și, crede-mă, e foarte greu să găsești astfel de oameni. E mult mai ușor să iubești pe cineva decât să-ți placă de acea persoană. Deci, te rog, rămâi acolo unde ești!

Însă nu vreau să rămân unde sunt. Nu înțeleg ce spune Patrice. Sunt prea multe cuvinte și mă tot gândesc la același lucru: înainte știam unde era locul meu. Sunt încă blocată de cealaltă parte a adopției, în partea greșită și sufăr *consecințele,* și sunt tot Cealaltă Ginny (–Ginny).

— Ginny?

— Poftim?

— Ce părere ai? Nu vrei să rămâi acolo unde ești?

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Vreau să locuiești în continuare la Casa Albastră, împreună cu părinții tăi. Ei vor să rămâi acolo. Așa că ar trebui să faci asta. Crede-mă, Casa Albastră e un loc mult mai plăcut decât locuința Gloriei sau Saint Genevieve.

Părinții la care se referă ea sunt *Brian și Maura.*

— Și va trebui să nu mai furi, dar nu cred că asta va fi o problemă, dacă nu plănuiești să fii răpită. Corect?

— Corect, răspund eu, pentru că atunci când cineva întreabă *Corect*? vrea să-i răspunzi cu același cuvânt.

Și Patrice e o fată deșteaptă.

— Deci ești de acord?

— De acord.

— Ginny, ce vreau să faci?

— Vrei să nu mai încerc să fug.

— Ce altceva?

— Vrei să rămân cu Brian și Maura.

— Exact. Dar cred că ar fi o idee bună dacă ai începe să le spui din nou Părinți Adoptivi. Și, cum am mai menționat, gata cu furatul. Ți-ai făcut o reputație foarte proastă la școală din cauza asta. De fapt, părinții copiilor cărora le-ai furat telefoanele au căzut de acord să treacă totul cu vederea, însă va trebui să faci mari eforturi ca să le câștigi din nou încrederea celorlalți. Iar noi două ne vom vedea încă foarte, foarte multă vreme de acum încolo. Trebuie să te protejăm cât putem, domnișoară. Noi toți ținem foarte mult la tine. O să ne asigurăm că vei fi mereu într-un loc sigur.

Știu că, dacă voi rămâne la Casa Albastră, voi fi într-un loc sigur, dar asta tot nu mi se pare în regulă. Îmi mușc tare degetele. Încep să lăcrimez și să respir mai repede.

— Vreau să locuiesc cu Păpușa mea Bebeluș. Krystal e Păpușa mea Bebeluș și asta mi se pare OK. E în regulă dacă ea este acum Cealaltă Ginny.

— E OK să fii tristă. Însă niciunul dintre lucrurile pe care le-ai menționat nu sunt adevărate. Krystal cu un K nu este Cealaltă Ginny și nu va mai fi niciodată bebeluș. Atât timp cât înțelegi toate astea, e în regulă să fii tristă. Ai tot dreptul să fii. Dar trebuie să termini cu furatul și nu te mai poți furișa peste tot. Acum te rog să-i dai drumul lui Agamemnon. O să se înfurie foarte tare dacă vei continua să-l tragi așa de blană.

Și atunci, ceva îmi sare în față.

Țip și îmi agit brațele. E Agamemnon. Mi-a lovit fața cu labele atât de repede, încât nici nu am avut timp să număr. Scoate un mieunat strident și dispare.

— Vezi, spune Patrice. Lui Agamemnon nu-i place când îl strângi atât de tare. Îl doare, însă el nu știe cum să ceară ajutor. Așa că uneori ne lovește brusc și ne ia prin surprindere. Atunci când suferi sau când ești furioasă dintr-un anumit motiv, trebuie să înveți și tu cum să ceri ajutor. Îmi dau seama că ai suferit foarte mult, Ginny. Acum, haide să începem cu promisiunea că nu vei mai fura începând chiar din momentul ăsta.

Dau din cap că da pentru că nu mai am niciun motiv să fur dacă sunt blocată aici în *Consecințe.*

— Bine, conchide Patrice, apoi se uită la ceas. Ne-a mai rămas puțin timp. Haide să scriem acele scrisori de scuze despre care am vorbit mai devreme. Am aici niște coli de hârtie. Și apoi cred că va trebui să am acea discuție cu Maura.

11.07 CU EXACTITATE, MIERCURI, 26 IANUARIE

Stau somnoroasă în pat, dar nu dorm. Ochii mei sunt la fel de deschiși și de verzi ca numerele ceasului meu deșteptător. Atunci când încerci să fugi, poliția te găsește întotdeauna. Dacă te lupți cu ei, te imobilizează, te iau pe sus, te bagă în mașina lor și te duc la spital. După asta, familia la care ai locuit vine să te ia acasă.

Însă sunt situații în care nu fugi și poliția tot vine. În casa ta. Dacă încerci să te lupți ei, tot te imobilizează, te iau pe sus și te duc înapoi, dar atunci familia la care ai locuit nu mai vine la spital ca să te ia înapoi. În schimb, vine o asistentă socială, care te duce într-un loc nou.

Asta s-a întâmplat înainte.

Am fugit de două ori de la Samantha și Bill. Asta înainte să fac caca pe covorul lui Morgan. Atunci a venit poliția și m-a luat de acolo, pentru că nu mai voiam să locuiesc în acel loc. Eram sătulă până peste cap de Morgan. Era plictisitoare.

Și înainte de asta poliția a venit să mă scoată din casa lui Mike și Carla. Asta din cauza lui Bulgăre de zăpadă. M-am simțit rău după aceea și spuneam întruna: „Te rog, te rog fii din nou viu”, dar era prea târziu. Și când ascunzi o pisică moartă, nu ar trebui niciodată să o pui sub salteaua ta. Oamenii vor intra în camera ta și vor întreba:

— Ce naiba e cu umflătura aceea de pe patul tău, Ginny? Ce naiba e cu umflătura aceea?

Dacă vrei să pleci dintr-o casă pentru totdeauna, e foarte simplu. Trebuie doar să faci ceva rău. Nici măcar nu trebuie să fie ceva intenționat.

Dar poate fi.

Locul meu nu e aici, ci de cealaltă parte a adopției, unde am tot nouă ani și toate pot fi puse cap la cap. Nu aici unde sunt *Consecințele.* Nu e niciun loc pentru (–Ginny) în zona *Consecințelor.* Ea nu se potrivește în ecuație sau în propoziție și înseamnă că ar trebui scăzută. Știu că i-am scos pe toți din sărite. Văd cât de ciudat se uită oamenii la mine atunci când vorbesc. Sunt doar o fată a peșterilor al cărei loc nu este nicăieri. Nu pot face nimic așa cum trebuie și abia îmi pot ține gura închisă. Nu pot avea grijă de nimeni, așa că nu există nicăieri loc pentru mine. Locul acela poate fi doar într-o peșteră sau într-o grădină zoologică, precum aceea în care a ajuns Bubbles.

Voi proceda în așa fel încât să vină poliția. Dacă voi face ceva foarte, foarte rău, vor veni să mă aresteze și să mă ducă la închisoare. Un fel de cușcă de la grădina zoologică. Închisoarea este pentru oamenii care trebuie îndepărtați de ceilalți. Dacă nu pot fi cine eram înainte și Păpușa mea Bebeluș nu mai are nevoie de mine, cred că nu ar trebui să fiu în altă parte decât la închisoare. Deoarece (–Ginny) nici măcar nu este o persoană. E un fel de animal sau o fantomă, ori o statuie foarte, foarte înspăimântătoare.

Ceea ce înseamnă că mâine o să-i fac pe Brian și Maura Moon să-și spună că era mai bine dacă mă lăsau să-mi iau o pisică.

4.35 DUPĂ-AMIAZA, CU EXACTITATE, JOI, 27 IANUARIE

Maura este pe canapea cu Micuța Wendy în brațe. Tocmai a alăptat-o.

Stau pe podea, am terminat de privit.

Fiindcă sunt trei lucruri pe care Maura o să-mi permită să le fac la rugămintea lui Patrice, când în prezent toată lumea crede că voi rămâne la Casa Albastră. Primul este să mă lase să privesc cum alăptează. Înainte, Maura obișnuia să se acopere punându-și o pânză albă pe umăr ori folosind o pătură sub care ascundea capul copilei. Nu aveam voie să mă uit când făcea asta. Dar acum pot să privesc, pentru că asta încurajează atașamentul.

Al doilea lucru este să o ajut ceva mai mult cu copilul. Ca de exemplu să pregătesc totul pentru baia bebelușului sau să aleg din raft o carte cu povești când vrea cineva să-i citească. În dimineața asta am întrebat-o pe Maura dacă puteam căra geanta cu scutece atunci când am mers la magazinul alimentar. Însă Maura nu mi-a dat voie.

Al treilea lucru este să țin bebelușul în brațe sub supravegherea Maurei. O dată pe zi. Maura spune că mai avem de lucrat până vom face asta.

Afară se aude mașina poștei huruind pe șosea. O percep distinct încetinind, oprindu-se la casa vecinilor. Apoi pornește din nou, încetinește și se oprește în dreptul Casei Albastre. Aud cum se deschide și apoi se închide ușița cutiei noastre poștale. După aceea, mașina poștei pleacă.

— Iată că a venit mașina poștei, zice Maura. Ginny, aștept niște vești importante, așa că vreau să merg repede până afară să văd dacă am primit ceva. Wendy aproape că a adormit, o voi pune în pătuțul ei. Crezi că vei fi în regulă dacă mă duc să iau corespondența?

Ridic privirea.

— Da, răspund eu, dar asta nu pare vocea mea. Nu sună ca vocea lui Ginny. Știu *exact* a cui este.

— Bine, rămâi aici. Ia-ți o carte de colorat sau poate ceva de citit și relaxează-te până când mă întorc. În regulă?

— În regulă.

— Grozav! Dar nu uita: chiar dacă Wendy începe să plângă, totul va fi bine. Mă întorc imediat. Iar dacă zgomotul te deranjează prea mult, du-te direct în camera ta și închide ușa. Însă asta nu ar trebui să se întâmple, pentru că abia a terminat de mâncat și a adormit deja. Sunt sigură că o pot pune în pătuț fără să o trezesc.

Maura se ridică ținând-o în brațe pe Micuța Wendy. Ochii bebelușului sunt închiși. Trece pe lângă mine prin bucătărie și urcă la etaj. Maura apare din nou după *exact* patruzeci și patru de secunde.

— Gata! Mă întorc imediat. Să fii cuminte, bine?

Se așază pe banca de lângă ușa verandei și se încalță cu cizmele. Apoi își ia paltonul, trage fermoarul până sus și își pune mănușile și căciula. Îmi zâmbește încă o dată.

Și pleacă.

Mă ridic.

Vara, primăvara sau toamna, când nu este deloc zăpadă, durează *aproximativ* patru minute până ajungi la cutia poștală. Când e frig și zăpadă, iarna, îți trebuie cinci. Deci Maura va lipsi *aproximativ* cinci minute.

Iar asta înseamnă că am timp din belșug.

Alerg în bucătărie. Iau un prosop de vase de pe bufet. E alb și are pe margini două linii verzi și subțiri ca niște șerpi. Maura a folosit prosopul puțin mai devreme pentru a șterge câteva lingurițe și boluri mici de bebeluș. Micuța Wendy nu a mâncat cerealele pe bază de orez și nici perele pe care i le-a pregătit Maura.

Prosopul este încă umed. Îl țin cu o mână și o ridic pe cealaltă pentru a deschide aragazul, însă pe urmă încep să mă neliniștesc, îmi las din nou mâna jos și alerg în living ca să mă uit pe fereastră. O văd pe Maura pe aleea din fața la jumătatea drumului spre cutia poștală.

Revin în bucătărie și deschid primul ochi din dreapta al plitei. Același pe care l-am întrebuințat în Căsuța Albă ca să fac ouă. Doar că de data asta nu vreau să gătesc. Dau foc prosopului cu alb și verde intenționat, în așa fel încât acesta să aprindă bufetul și dulapurile. Maura va țipa și va chema poliția ca să mă ia, să mă ducă de aici și astfel această adopție va lua sfârșit. Peste *aproximativ* cinci minute.

E o parte a noului meu plan secret.

Stau lângă ochiul plitei. Prosopul e mototolit în mâinile mele, ca o minge. Plita se înroșește. Miroase a metal încins.

Și atunci, Micuța Wendy începe să scâncească.

În minte exclam *La naiba!*

Fac un pas în spate și ascult. Plânsul se aude mai tare.

Alerg iarăși în living și mă uit din nou pe fereastră: Maura stă lângă cutia poștală și vorbește cu cineva. E doamna Taylor. În timp ce ele discută, plânsul se aude din ce în ce mai tare din camera de sus și știu că în spatele meu ochiul plitei s-a făcut roșu, roșu, roșu.

Îmi pun prosopul pe umăr și încep să-mi mușc degetele.

Maura mi-a spus să mă duc în camera mea dacă bebelușul începe să plângă. M-a asigurat că se va întoarce imediat. Nu mi-a pomenit nimic despre faptul că se va opri să stea de vorbă cu doamna Taylor.

Ies în hol și mă uit la ușa camerei mele. Mă gândesc. Apoi alerg din nou în bucătărie. Închid ochiul plitei și trag prosopul de pe umăr, pe urmă îl

întind în fața mea. Îl țin de două colțuri. Le unesc și îl așez întins pe bufet. Îl mai îndoi o dată și îl netezesc. Cu mare grijă, chiar dacă mâinile îmi tremură din cauza plânsului. Trebuie ca totul să fie aranjat și pregătit când mă voi întoarce.

Plec și urc repede scările.

Când ajung la etaj, plânsul se aude atât de tare, încât trebuie să-mi acopăr urechile, chiar dacă Micuța Wendy este de cealaltă parte a ușii dormitorului. Mă uit pe fereastra de la baie și o văd pe Maura vorbind în continuare cu doamna Taylor lângă cutia poștală.

Așa că deschid ușa dormitorului și merg direct la pătuț. Ochii bebelușului sunt închiși. Ea nu mă vede încă. Mă aplec spre ea și spun:

— Ssst, ssst, ssst!

Dar bebelușul nu se oprește. Ba chiar începe să plângă mai tare. Mânuțele îi sunt strânse în pumni și gurița fără dinți e deschisă și bebelușul urlă, urlă, urlă.

După aceea văd pe măsuța de toaletă iepurașul. Acesta e mic și umflat și are niște ochi cusuți cu ață, fiindcă nasturii sunt periculoși pentru bebeluși.

Blana de pe urechile iepurașului este rară și scurtă deoarece bebelușul îl bagă în gură tot timpul.

Maura îl spală de cel puțin două ori pe săptămână ca să nu miroasă urât.

Iepurașul o face pe Micuța Wendy să se simtă mai bine când este tristă sau atunci când nu poate adormi. Are nevoie de iepuraș.

Așa că îl iau și îl pun în brațele ei, însă este e prea agitată și știu că nu se va opri din plâns. Încep să caut un loc în care să mă ascund. Le văd afară pe Maura și pe doamna Taylor vorbind, vorbind, vorbind, deci ridic bebelușul cu tot cu iepuraș în brațe și încep să mă mișc înainte și înapoi încet, încet și spun din nou: „Ssst, ssst, ssst!”, chiar dacă încalc cea mai importantă regulă.

Și funcționează.

Bebelușul se liniștește și tace. Trag aer în piept și îl strâng la piept.

Funduleţul lui e în mâna mea dreaptă în timp ce cu stânga îi susțin gâtul și capul.

Micuța Wendy e mică, mică, mică. Se lipește de mine, mă apucă de bluză și începe să sugă.

Îi simt căldura trupului. Ca într-o îmbrățișare. Mâinile și brațele ei sunt la fel ca ale Păpușii mele Bebeluș. Vreau să m*ă feresc,* pentru că nu ar

trebui să mă simt așa, dar nu pot, întrucât sunt prea adâncită în gânduri. Îmi reamintesc această senzație. Nu o pot lăsa să dispară chiar dacă vreau.

Apoi aud un zgomot la parter. Să fie ușa? Nu pot să-mi dau seama.

Merg până în capul scărilor să mă uit și ascult. Nu aud nimic. Mă întorc din nou în baie, la fereastră, însă când fac asta iepurașul cade. Se rostogolește trei, patru, cinci trepte, pe urmă rămâne acolo.

Bebelușul începe să plângă din nou.

Îl legăn și îi spun Ssst, dar de data asta nu ajută la nimic. Copilul are nevoie de iepuraș. Trebuie să i-l aduc, însă nu pot, pentru că ambele mele mâini îmi sunt ocupate.

Văd cutia poștală de afară. Maura și doamna Taylor au dispărut.

Ceea ce înseamnă că trebuie să mă mișc repede.

Pun bebelușul jos pe podea și pășesc peste el. Pe *Treapta Unu. Doi, Trei, Patru, Cinci* și mă aplec să iau iepurașul. După aceea mă întorc și mă întind pe trepte în așa fel încât bărbia și brațele mele sunt pe palier lângă Micuța Wendy. Pun iepurașul lângă fața ei.

— Uite! E aici! îi spun eu.

Micuța Wendy se oprește din plâns și deschide ochii. Se uită într-o parte la iepuraș. Apoi la mine.

Nu știe ce se întâmplă. Deschide gura și cască. Pe urmă se uită în ochii mei ca și cum este surprinsă. Mă întreb: *Oare vede ce-i în creierul meu? Știe, oare, că sunt* (*–Ginny*)?

Gura mea e deschisă, dar o închid repede. Mă uit la ea pe deasupra ochelarilor.

— Creierul este în cap, îi zic eu.

Ea zâmbește și apoi râde.

— Știu că nu poți vedea în interior, însă acolo este creierul meu. Nu vreau să vezi ce gândesc.

Îi pun iepurașul mai aproape. Micuța Wendy este prea mică pentru a putea prinde obiectele din prima încercare. Își ridică sus capul și întinde mâna, dar cade iarăși cu obrazul pe covor.

Mut iepurașul și mai aproape de ea.

Îmi aduc aminte că făceam la fel cu Păpușa mea Bebeluș.

— Ginny?

Maura e în casă. Trag adânc aer în piept și umerii și brațele mele se încordează brusc.

— Ginny, unde ești?

Micuța Wendy nu face niciun zgomot. Nu scoate niciun sunet. Doar se uită în continuare la iepuraș. Întinde mâna spre el.

— Ginny, unde ești? Ginny, ce…

Vocea Maurei este gravă.

Ea urcă scările în salturi – patru, cinci, șase și trece pe lângă mine. Mă las pe vine și mă feresc. Ea o ridică pe Micuța Wendy.

Acum, Maura stă mai sus de mine pe palier cu buzele curbate și arătându-și dinții.

— Ce naiba faci? strigă ea la mine.

— Bebelușul a scăpat iepurașul! îi explic eu.

Maura pare nedumerită. Se uită, și se uită, și se uită. La mine. La Micuța Wendy. La iepurașul de pe marginea palierului.

— Încercai să o faci *să se rostogolească pe scări!* zice ea. Ai luat-o din pătuț și ai încercat să o aduci aici ca să se rostogolească pe scări!

— Nu, nu am făcut asta!

— Ba da, ai făcut-o! Ce altceva puteai să faci aici, oferind o jucărie unui copil în capul scărilor? Ce se întâmplă cu tine? De ce ai vrea să faci un asemenea lucru?

Au fost trei întrebări una după alta și nu știu la care dintre ele să răspund, așa că îmi apăr punctul de vedere. Urc de pe *Treapta Unu* și îngenunchez pe *Treapta Trei.*

— Ai stat prea mult afară! Micuța Wendy a început să plângă! Am ridicat-o în brațe și i-am dat iepurașul, și atunci s-a oprit! Apoi am auzit un zgomot și am venit aici să mă uit, dar iepurașul a căzut, iar eu a trebuit să-l ridic! Așa că nu mai țipa la mine, Maura! Oprește-te chiar acum! Am făcut o faptă bună!

Gura Maurei se deschide, însă niciun cuvânt nu iese din ea. Este *exact* aceeași privire pe care mi-a aruncat-o Gloria când am înfruntat-o țipând la ea. Este *exact* aceeași privire pe care mi-a aruncat-o înainte de a-mi spune să am o viață frumoasă și când m-a lăsat singură.

Vreau să cobor privirea, în schimb privesc drept în ochii Maurei. Mă uit, și mă uit, și mă uit și apoi deschid gura și trag aer în piept.

— Te cred, zice ea, după care înghite în sec. În regulă, îmi pare rău.

Nu știu ce să spun.

— Și totuși nu cred că ești încă pregătită să o ridici în brațe. Sunt mai multe lucruri pe care trebuie să le înveți, indiferent cât de multe știi deja. Iar ce s-a întâmplat acum demonstrează acest lucru. Nu poți pune un bebeluș jos pe o margine de palier de pe care ar putea să cadă. Dar cred că ești pregătită, probabil, să începi să mă ajuți cu Wendy ceva mai mult. Cum ți se pare?

Mi se pare destul de ciudat, însă ea nu țipă la mine și nici nu-mi spune *fată nebună.* Nu urlă și nici nu-mi repetă că am făcut ceva rău, chiar dacă aveam de gând să dau foc bucătăriei.

Îmi zice că o pot ajuta să aibă grijă de surioara mea.

— Asta mi se pare absolut grozav! mă aud eu rostind.

Este chiar vocea mea. A lui Ginny.

Apoi mă ridic în picioare și aștept, fiindcă nu știu ce altceva să fac.

— Wendy a savurat o băutură consistentă înainte să o duc în pătuț. Probabil că e pregătită pentru ceva solid. Crezi că m-ai putea ajuta? Îmi aduci cerealele pe bază de orez?

Nu spun *Hmm* sau *Stai puțin să mă gândesc*. În schimb, mă aplec în față și întreb:

— Crezi că ar fi *aproximativ* fericită dacă i-am pune niște lapte din frigider în cereale?

Maura se apleacă și ea puțin în față.

— Cred că va fi *exact* fericită dacă am pune niște lapte din frigider în cereale. Dar va trebui să-l încălzim mai întâi.

Mă uit din nou în jos, spre podea. Iepurașul e tot acolo. Îl ridic și îl îmbrățișez, pe urmă i-l dau lui Wendy. Mergem toate trei la parter.

Când ajungem în bucătărie, scot cutia cu cereale pe bază de orez și o pun pe bufet. Cu o mână, Maura trage un scaun de sub masa din bucătărie și îmi face semn să mă așez, după aceea scoate un oftat zgomotos. Zâmbetul ei e curbat.

— Prea bine. Nu știu cum să fac asta de una singură. Ginny, ai putea să o ții, te rog, în brațe pe Wendy în timp ce pregătesc cerealele?

Sunt atât de șocată, încât nu pot răspunde. Doar încuviințez din cap că da. Îmi întind brațele și îmi pun piciorul stâng peste dreptul.

Maura se apropie de mine și îmi așază bebelușul în brațe. Surioara mea. Capul lui Wendy se odihnește pe cotul meu stâng. Încep să respir mai rar. *Încet și delicat. Încet și delicat.* O țin în brațe pe Wendy, iar ea își ține în

brațe iepurașul. Iepurașul nu are nimic în brațe, nici măcar un morcov. Însă când ridic din nou privirea, Maura ține în mână prosopul de vase. Cel cu linii verzi pe margini, pe care aveam de gând să-l folosesc ca să dau foc bucătăriei.

— Din câte am înțeles de la doamna Taylor, cățelușa ei va avea pui.

Mă uit în spatele ei spre plită. Ochiul acesteia e rece și negru.

— Brian – vreau să spun *tatăl tău* – se gândea să ne luăm, poate, un câine în vara asta după terminarea școlii. Crede că ar fi bine pentru tine. Pentru noi toți. Ți se pare o idee bună?

Mă gândesc. În minte văd apartamentul Gloriei cu cele două seturi de cuști lipite de perete, dar cu ușile deschise, iar toate pisicile Maine Coon au dispărut. Mă uit în jur să văd unde au plecat.

Undeva departe în spatele meu se deschide o ușă. Niște lăbuțe se îndepărtează în goană.

— Ginny?

Ridic privirea.

— Câinilor le place să se joace cu un Frisbee, spun eu.

— Da, cred că le place, zice Maura.

— Le place să meargă în mașină cu tine atunci când mergi în excursie pe malul lacului.

— Adevărat.

— Le place să alerge printre frunze când toată lumea e afară și greblează sau să le arunci bulgări de zăpadă.

— Și asta e adevărat.

— Nu le place deloc să stea singuri.

Maura înghite în sec.

— Nu, nu le place. Ai dreptate, Ginny, în legătură cu toate aceste lucruri. Îți promit că am să fac tot posibilul ca să te ajut să te implici mai mult în toate activitățile. Dar va trebui să te străduiești și tu. Sunt convinsă că va fi greu, însă te rog, încearcă să fii mai puțin… introvertită. Știu că asta face parte din felul tău de a fi, dar… vei încerca, nu-i așa?

Își șterge ochii și privește în altă parte, iar când se uită spre mine, văd că sunt umezi.

— Deci ce crezi? Este o idee bună să ne luăm un câine?

Mama închide ochii și privește într-o parte zâmbind. Pe urmă ridică un deget.

— Nu, așteaptă… doar a doua întrebare.

— Da, răspund eu. Cred că este o idee foarte, foarte bună să ne luăm un câine.

Maura își pune prosopul pe umăr și introduce o cantitate anume de cereale pe bază de orez pe fundul unei sticluțe cu biberon pentru bebeluși. Toarnă puțin lapte din frigider în sticluță și agită bine amestecul. Apoi pune sticluța într-un vas cu apă de pe plită.

O trag pe Wendy mai aproape și mă uit la ceas. Este 5.08. Data este încă joi, 27 ianuarie. De acum înainte am să petrec mai mult timp încercând *să o ajut puțin mai mult* pe Maura cu Wendy.

Deoarece, deși vin dintr-un loc diferit și capul meu e diferit, numele meu este același și ochii mei sunt tot verzi. Nu trebuie să fiu Cealaltă Ginny (–Ginny) dacă Familia asta Adoptivă vrea să fiu alături de ei, mă lasă să fac tot felul de lucruri și îmi permit să-i ajut să aibă mare grijă de surioara mea. Noul meu plan secret nu a funcționat, dar, în general, asta e bine, fiindcă în *Consecințe* lucrurile nu pot fi puse niciodată cap la cap așa cum te aștepți. În plus, din două lucruri greșite nu poți face unul corect și ceea ce voiam să fac cu prosopul de vase m-ar fi transformat în Cealaltă Ginny (–Ginny) pentru totdeauna.

Așa că am să stau aici la Casa Albastră „până când vacile vor veni singure acasă”[18], ceea ce, în general, e mult mai sigur decât să caut semne „egal” uriașe sau să aștept poliția să vină să mă ia.

Iar asta înseamnă, probabil, că, în sfârșit, am să rămân unde sunt.

BENJAMIN
LUDWIG
GINNY MOON
DIN SECRETELE
UNEI FETIȚE AUTISTE

[1] Prinde mingea (n.tr.).

[2] Alertă copii dispăruți (n.tr.).

[3] Lins (n.tr.).

[4] Căpușă (n.tr.).

[5] Trupă americană de baschet demonstrativ (n.tr.).

[6] Jesus the Crisis se referă la studiile istorice asupra persoanei lui Iisus din Nazaret, adică la Iisus privit și studiat din punct de vedere istoric, ca persoană în carne și oase, care a existat în mod real. Ginny, probabil, face o confuzie între Jesus the Crisis și Jesus Christ (n. red.).

[7] Varză murată tocată (n.tr.).

[8] Colțunași polonezi cu carne (n.tr.).

[9] Cârnați polonezi (n.tr.).

[10] Ginny face o asociere între *trespassing* (încălcarea proprietății) și *trespasses,* un cuvânt din rugăciunea *Tatăl Nostru* (*Our Father*): forgive us our trespasses (și ne iartă nouă păcatele noastre) (n. red.).

[11] Lanț de magazine second-hand (n.tr.).

[12] Personaj din seria *Războiul Stelelor* (n.tr.).

[13] Curtea nr. Trei (n.tr.).

[14] Viespi (n.tr.).

[15] Lăncieri (n.tr.).

[16] Zonă interzisă comercializării stupefiantelor (n. red.).

[17] *Parentification* (în engl., în orig.) – Proces inversat în care un copil este obligat să acționeze ca un părinte împotriva *propriilor* părinți (n. red.).

[18] Proverb englezesc (n.tr.).

Table of Contents